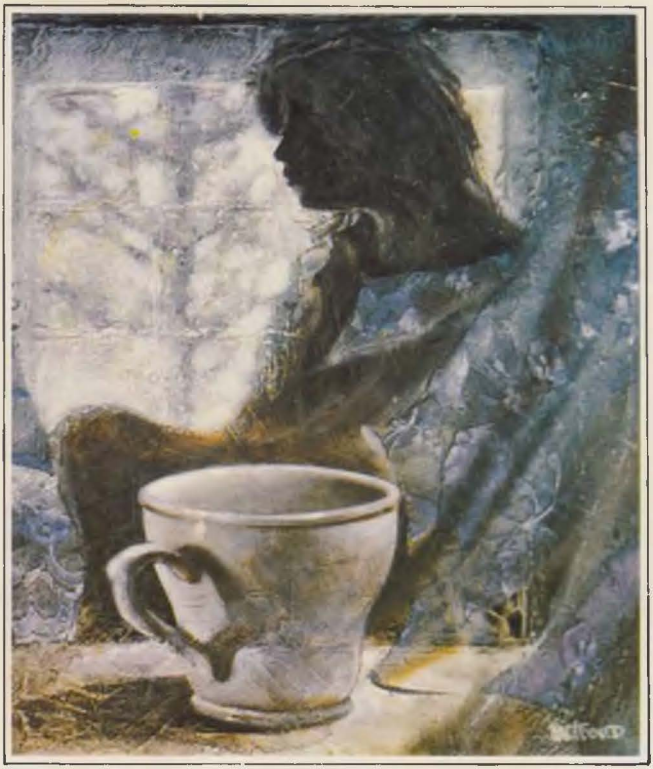
Alexandre Jardin

FANFAN

Alexandre Jardin

FANFAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

ISBN 975-510-686-3
© Charles-Henri Flammarion / Onk Ajans /
Can Yayınları (1994)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevinde basıldı. (1996)
Dizgi: Bedriye Başkan

Alexandre Jardin
FANFAN

ROMAN

Fransızcadan çeviren
NECLA IŞIK

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Fanfan

Alexandre Jardin, 1965 yılında Neuilly'de doğdu. Siyasal bilgiler eğitimi gördü. İlk romanıyla 'İlk Roman Ödülü'nü, ikinci romanıyla 'Femina Ödülü'nü kazandı. 1990 yılında yayınlanan ve yaşamında bir 'mutlak' arayan bir kuşağın tapınç kitabına dönüşen *Fanfan*, iki yıl içinde yirmiden çok dile çevrildi. *Alexandre Jardin*, 25 yaşında dünya dillerine en çok çevrilen yazar unvanını kazandı. *Jardin* bu romanını sinemaya da uyarladı ve *Fanfan*'la ilk yönetmenlik denemesini gerçekleştirdi.

Babalarıma:
Pascal Jardin
Pierre Caro
Jacques Santi
Claude Sautet

Başlangıçların anlaşılmaz güzellikte hoş yanları vardır.

MOLIERE (*Dom Juan*)

I

Âşık olma çağım gelip çattığından bu yana duyularımın tutsağı olmadan bir kadına kur yapmayı düşleyip durmuşumdur. Beni taparcasına sevecek, aynı zamanda da içimdeki güçlü isteği bastırmak zorunda bırakacak erdemli bir genç kızla karşılaşmayı ne çok isterdim. Ne yazık ki, çağımızda kadınlar istek duygusunu deşeleyerek onunla oynama sanatını unutmuş durumdalar. Benim de bu durumda, yeniyetmelik dönemim boyunca isteklerime gem vurmayı kendi başıma öğrenmem gerekti.

Kızları aceleye getirip yatağa atmak yerine onların yüreklerini hoplatmaya, sonra yavaş yavaş tutkunun derinliklerine çekmeye daha yatkındım. Bu amaçla, onlara kur yaparken tüm zekâmı ortaya koyuyordum.

Sevgi itiraflarını geciktirme yavaş yavaş bir alışkanlık halini aldı bende. On altı yaşımdayken tensel isteklerime birkaç haftalığına gem vurabiliyordum; dayanamaz hale gelince de bir hal çaresi buluyordum. On sekizime geldiğimde neredeyse altı ay boyunca bedensel dürtülerin baskısından kendimi kurtardığım oldu. Platonik aşklara yöneliyordum, temiz duygularıma daha da bir saflık kazandırmak hoşuma gidiyordu. Bir kadın, hayal gücüme ne ölçüde sesleniyorsa, ben de isteklerime o ölçüde gem vuruyordum. Birini baştan çıkarırken yelkenleri suya indirmemek benim saplantım, vazgeçemediğim bir oyun, varlığımı canlı tutan güçlü bir edim olmuştu. Kendimi tutmak bana öylesine haz veriyordu ki gerçek zevki bu tamamlanmamışlık duygusunda, umu-

du da içinde taşıyan doyurulmamışlıkta buluyordum. Karşılığını bulamayan bir ilişkiyi düşlüyordum, öyle ki benim yörüngemle sevgiliminki birbirine yönelik olacak ama bizi aynı yatağa düşürmeyecekti. Yani ömür boyu sürecek bir tutkunun taşıyıcısı olacaktım.

Özlemlerimin ve davranışlarımın tuhaflığı, ailemin atasının kim olduğunu açıklayınca okurlara hiç de şaşırtıcı gelmeyecek. Bu büyük kişi, olağanüstü yazgısıyla kendi adını taşıyanlara üç yüzyıldan beri tutum ve davranışlarının benzersizliği açısından sürekli esin kaynağı olmuştur.

Adım Alexandre Crusoe. Robinson'un soyundan geliyorum ben. Serüvenini konu alan roman, gemisi karaya vurmadan önceki günlerde genç karısı Mary'den bir oğlu olduğundan söz etmez; William Crusoe'dur bu oğul. İşte onun soyundan gelen ailenin, 19. yüzyılda Fransız uyruğunu seçen kolundanız biz. Nasıl, Robinson'la ilgili bir yığın bilgi ve öykü yıllarca gizli kalmışsa, bu konudaki bilgi ve ayrıntılar da büyük amcalarımdan[1] birinin arşivinde o günden bu yana saklı kalmıştır.

Okul yıllarım boyunca benim bir kenara itilmeme neden oldu bu soyadı. Her şeyi gırgıra almakta usta olan arkadaşlarım, soyumun bu denli ünlü oluşuna akıl sır erdiremiyorlardı. Ne var ki alayları, damarlarımda birkaç damla Robinson kanı taşımaktan dolayı duyduğum gururu daha da canlı kılmaya yaradı. O zamandan bu yana kendimi farklı, kuraldışı yaşamaya zorunlu biriymişim gibi hissettim.

Bütün Crusoe'lar, kuşkusuz bir gün ta içlerinde duymuşlardır bu sesi. Babam Pascal Crusoe'nun ve dedem Jean Crusoe'nun, gençliklerinde kabına sığamayan kişiler olduklarını, tek başlarına, on kişininkine bedel bir yaşam isteğiyle dolu bulunduklarını ve onlara çizi-

[1] Fréderic Crusoe. (Çev.)

len yolun dışına çıktıklarını biliyorum. Kardeşlerimin hepsi de her tür sınırı aşma eğilimindedirler.

Çoğu arkadaşım benim çocukluğumu kıskanmıştır. Paris'e yüz kilometre kadar uzaklıktaki Verdelot adlı eski bir rahip evinde düzenlenen hafta sonlarına deli olurdu hepsi de. Eve o köyün adını vermiştik. Annemle babam bir haftalık gönüllü ayrılıktan sonra her cumartesi, pazar orada buluşurdu. Kadınlı erkekli büyük bir arkadaş grubunu da birlikte getirirlerdi; böylece yıllar sonra tuhaf bir aile oluştu. Çoğu, ünlü kişilerdi ya da pek yakında ünlü olacaklardı. Babam oradaki atölyesinde, hiçbir işe yaramayan tuhaf nesneler, saçma sapan eşyalar üretirdi; yetişkinler uçuk öyküler anlatır, çılgın mobilyalar yapar, poker oynar, sonra da hep birlikte yemek pişirirlerdi. Erkekler, çok güzel bir kadın olan annemi övgüleriyle göklere çıkarırlardı. Hemen anlardım, onun duygularının tekelini ellerine geçirmek için sanki yarışırlardı. Onun için roman yazdıklarını, bazılarının gözü kapalı ölüme gittiklerini, kimilerinin onun için filmler çevirdiğini sezinlerdim ya da kimileri –hiç abartmıyorum– bile bile ölüme gider ya da servet avcılığı yapar ya da servetlerini batırırlardı. Ben bu sezgiler üzerinde fazlaca durmaktan kaçınırdım. Yetişkin ve yüksek nitelikli erkekler arasındaki bu yarışın bende uyandırdığı hoş ürpertilerin tadını çıkarmakla yetinirdim.

Babam bu küçük kalabalığı etkisi altına almıştı. Geçen her dakikayı, yaşamının sanki son ânıymış gibi yaşar, her hafta sonunu bir şölene dönüştürürdü. Beni ve arkadaşlarımı gecenin geç saatlerinde uyandırarak telefon şakalarına ortak ederdi. En gözde kurbanı, içişleri bakanıydı; sabahın üçünde özel hattından arayarak büyükannesi olduğumuzu söylerdik. Arkadaşlarım bir güzel dalga geçerlerdi. Sonra babam, bizleri olası bir polis baskınından korumak amacıyla evde önlemler alırdı.

Eski bir Winchester'i doldurur, pencereden birkaç el ateş ederek hayali saldırgana silahlı olduğumuz kanısını verirdik. Sonra annem ortaya çıkar, babamı azarlar ve bizleri yataklarımıza gönderirdi.

Gerçek yaşam buydu işte.

Bazen arkadaşlardan biri sorardı bana:

– Yahu bu ne hal sizin evde? Kimin nesi şu Pierre?

– Pierre mi? Pierre işte canım, diye yanıtlardım onu.

– Peki ya Jacques?.

– Jacques da bildiğiniz Jacques.

– Yaa öyle mi?

İçten içe sorgulanmaktan kaçınırdım. Verdelot'nun, müthiş insanları bir araya getiren bir yer olduğuna yürekten inanırdım; arkadaşlarım hafta sonlarını kendi evlerinde uyuşuk bir biçimde geçireceklerine benim çılgın ailemle birlikte olmayı yeğlediklerine göre öyleydi.

Bu görüşüm on saniye içerisinde altüst olduğunda henüz on üç yaşındaydım. Kahvaltı hazırlamış, kendi ellerimle yaptığım pastanın üzerine beyaz kremayla 'anneler günün kutlu olsun' yazmıştım. Sürpriz olsun diye elime tepsiyi alıp annemin odasına gittim. Yavaşça kapıyı açtım, tam 'anneler günün kutlu olsun' diye neşeyle haykırmaya hazırlanıyordum ki, annemin üzerinde bir adam gördüm. Babam değildi bu adam ve yatağın üstüne yanlışlıkla düşmüş bir hali de yoktu.

İşte o an Verdelot'nun öteki yüzünü görmüş oldum. Soru sormama gerek kalmadan bütün yanıtları almıştım. O sabahtan bu yana, erkekliğimi, dingin dünyamı altüst eden bir düşman gibi görmekten alıkoyamadım kendimi. Artık istemeye istemeye gider oldum Verdelot'ya.

Daha sonraları, babamın, mesleği konusunda bana verdiği bilgiler, beni iyice oradan koparmış oldu. Daha

kötüsünü bulamamış olacak ki tutup senaryo yazarı olmuştu ve roman konularını andıran kendi serüvenlerinin, yazdığı her şeyi abartılı duygularla beslediğini öne sürüyordu. Verdelot'ya çağırdığı kadınlar onun sevgilileriydi. Peki annemle oynadığı oyun neyin nesiydi? Bilmek istemiyordum. Düş gücünü uyarmak bakımından yöntemi harikaydı, ama bayağılıkları beni korkutuyordu; bu duygu, ben on beşime vardığımda hastalıklı bir hal aldı. O yıl babam kanser oldu, az daha öbür dünyayı boyluyordu. Hovardalık denen şey gözümde ölümcül tehlikeyle eşanlamlıydı. Bana öyle geliyordu ki ondaki bu düzensiz yaşama biçimi, içindeki kötülüğe pek uygundu.

Böylece, ergen yaşımdan bu yana hoşuma giden kızlara, içgüdülerimden sakınarak ve hiç sona ermemesini umarak kur yapmayı becermeye zorladım kendimi. Öte yandan hayvansı ve ateşli duygularım, ateşlilikleri oranında kaygılandırıyordu beni. Bütün kadınların sevgisini tekelime alma isteğimi bastırmakta zorlanıyordum. Şu içine düşüldüğünde çıkmak istemeyeceğiniz, ya insanın kendisini bıraktığı ya da geri çevrileceğinden korktuğu anlarda duyulan ürperişlerin tadına doyamıyordum. Âşık olduğum zamanlarda kendimi günlük ve sıradan şeylere alışık gibi hissediyordum.

Kendilerine kur yaptığım kızlar bu tutumumdan tez elden bıkıp usanıyorlardı. Bazıları ise karşı cinse ilgi duymadığımı düşünüyordu. Kimileri de beni iktidarsız sanıyordu. Onlar da benim gibi, sınır aşmak için atılım yaptığım anda içimi saran o gizil bunaltının nedenlerini düşünüp bir türlü bulamıyorlardı.

Ama ne yazık ki yaşımın gerektirdiği bütün duyguları hissediyor, bazı durumlarda bunların gereklerine boyun eğiyordum. Bu ödünler ürkütüyordu beni. Anne ve babamdaki sadakatsizliğin bir gün bende de ortaya çıkacağı korkusuna kapılarak, on altı, on yedi yaşların-

daki sevgililerimin hepsine de onlarla evleneceğimi, onlara az buçuk bir gelir sağlayarak dört duvar arasına kapatmak istediğimi belirtiyordum. Hepsi de telaş içinde çabucak tüyüyorlardı.

O sıralarda on dokuz yaşındaydım, siyasal bilgilerde, döpiyes giymiş, birine yamanmayı kafasına takmış bir kız öğrenciyle tanıştım. Birkaç ay boyunca belirli bir yöntem doğrultusunda ona kur yaptıktan sonra –eh anılar oluşacak kadar bir zaman süresi– nihayet, Laure de Chantebise'i öptüm. Ve kendimi ölünceye dek onun aşkına gömmeye karar verdim. Benim bu yaklaşımım ondaki kadınlık özlemlerini daha da pekiştirir türdendi.

Siyasal bilgiler eğitimi gibi sağlam bir yol ile rastlantısal yol olarak kabullendiğim tiyatro arasında uzun süre kararsız kaldıktan sonra siyasal bilgiler fakültesine girmiştim. Oyunlar yazarak sahnelemeyi düşünüyordum o sıralar. Sanatsal bir serüvene atılmak için yanıp tutuşuyordum. Verdelot'da herkes oyun yazıyor ve bu oyunları bizzat oynuyorlardı. Öte yandan politikaya ilgi duyuyor ve siyasal bilgilere kapağı atıp ağırbaşlı, sevimli bir kız arayıp bulmayı ve bu kızın beni içinde bulunduğum ortamdan çekip almasını umut ediyordum.

Laure de Chantebise beklentilerime tümüyle karşılık veriyordu. Erkek kardeş, kızkardeş, yeğen ve öteki akrabalar bakımından kalabalık bir soyağacının bir üyesiydi. Boşanma, onlarda evliliğin mantıksal bir sonucu değildi. Bir Chantebise, kilisede bağlılık yemini etmişse içtenlikle öyledir demekti. Zaten onun ailesi bazı değerlerin sürekliliğinden söz açıldığında hiç hafife almazdı.

Laure, basit istekleri olan neşeli biriydi, bu da beni rahatlatıyordu; güzel bir eve sahip olmak, Verdelot'daki aileye benzemeyen büyük bir aile kurmak. Onu dinlediğimde, dingin bir mutluluk duyuyordum, bu da bana çok çekici geliyordu. Her gün bana, törelere belli ölçüde uymanın pek de fena olmadığını, olağan ve düzenli

bir yaşam sürmenin olanaklı olduğunu gösteriyordu. Mutlu insanların hoşça geçirilmiş gecelerden, nefis anlardan oluşan bir geçmişleri olduğunu onunla birlikte keşfediyordum. Cinsel çekiciliği ve klasik dans kurslarına devam eden kızlarınkini andıran tavırları başımı döndürüyordu; genç, diri doğasını ve insana bulaşıveren gülüşünü seviyordum. Gerçekten canımı sıkan tek şey vardı: Bendeki akıllı uslu erkek çocuğu maskesini bir yana fırlatmama katlanamıyordu. İçtenlikli tutumum onun canını sıkıyordu. Ruh halimiz dışında her konuda tartışmaya giriyorduk.

Ama onunla birlikteyken, damarlarımda dolaşan kandan gelen şeyden ve onun belirlediği neden-sonuç ilişkisinden kaçıp kurtulabildiğimden emindim. Varsın iki insanın bir çift oluşturduğuna inansındı, bunun bendeki tüm uçarılığı yok edeceğine olan inancımı daha da pekiştirmeme bir yararı olurdu belki. Bu yepyeni beni, daha sıkı elde tutmak için sadakatin havarisi olup çıktım. Paris'te anneminkine bitişik bir daireye yerleştik ve sonraki yaz, birlikteliğimizi yasallaştırma konusunda birtakım tasarılar yaptık.

Babam benim sağlam duygulardan hoşlanmamla dalga geçiyor ve sinirime dokunan bakışlarıyla onun oğlu olduğumu ve ondan bana geçmiş olan genlerin etkisinden kurtulamayacağımı sık sık hatırlatıyordu. Beni iyiden iyiye sinirlendirdiği anlarda, ben de artık onun tükenmiş biri olduğunu, kanımdan ailemin özünü söküp ayırdığımı, Robinson Crusoe'dan ne geçmişse attığımı haykırıyordum yüzüne.

Annem o denli açık söylemezdi ama onun saptamalarında incelikli bir yan yok değildi. Zaman zaman Laure ile konuşmalarında sözlerine 'Ya Alexandre seni terk ederse' ya da 'ya bir gün Alexandre'ı aldatırsan' türünden dokundurmalar katıyor; aslında 'ya' sözcüğünü, işin içine olasılık sokarak ifadesini yumuşatmak, böyle-

likle de beni kırmamış olmak için kullanıyordu. Bütün iyi niyetine karşın insanın, bir tutkuyu yaşamboyu sürdürebileceğine akıl erdiremiyordu.

Ben sürdürebilirdim.

Yürekteki duyguların sonsuzluğuna, yıpratıcı zamana karşın aşkın üstün geleceğine bütün benliğimle inanmak istiyordum. Bir yanda hiç yıpranmayacak türden duygulara kendini bırakmak isteyen bir romantik insan, öte yanda da atalarının geleneklerini kusan bir genç adam vardı içimde.

İşte bu nedenle daha on dokuz yaşında, yalnızca tek bir kadına bağlanmaya yeminler etmiştim. O sıralar beni baştan çıkarmayı becerebilmişti Laure. Öyleyse eşim o olacaktı, ta ölüm beni alana dek; içgüdülerim mi? Canı cehenneme onların!

O günlerde, Normandiya kıyılarında bir yerde, tuhaf bir ihtiyarın, akıl hocam Bay Ti'nin işlettiği küçük bir otelde kalıyordum.

Bay Ti, hiç çocuğu olmadığından, o kepçe kulaklarını kimselere miras olarak bırakamamıştı, ama beni biçimleyip, bir düzen verirken soyunu sürdürüyormuş gibi geliyordu ona. Birkaç yıl önce seksen yaşına bastığında kendisinden daha yaşlı Maude adında bir dulla evlenmiş.

Sekiz aydan bu yana bir hafta değilse bile öteki hafta sonu, sevinçlerine katılmak, akıllarından akıl almak amacıyla mutlaka görmeye gidiyordum bu çifte kumruları. Her ikisi de tutku derecesinde düşünme meraklısıydı. Ama filozoflara öykünüeceklerine, matrak geçerek, içinde aklın yolunu yitireceği dolaplar düzenlemek amacıyla zekâlarını gülmenin emrine veriyorlardı. Birbirlerini seven Bay Ti ve Maude –ki sanırım Maude hâlâ bir kadındı onun gözünde– yükselen tutkunun düşüşe geçmesinde, yalnız ve yalnız kahkahanın engelleyici bir etmen olduğu kanısındaydılar.

Onlar benim için durmuş oturmuş, benim sahip olamadığım bir aileydi, ben de onlara bir oğul gibiydim, gecikmiş ateşlerine karşın asla sahip olamayacakları biri yani.

Bir cuma akşamı, babamın arabasıyla geceyarısından sonra otele geldiğimde her yan sessiz ve uykuda gibiydi, anayapıyı çepeçevre dolaştım. Bir tuğlanın altına saklamış oldukları anahtarla mutfağa girebildim. Alışık

olduğum üzere ardımdan kapıyı kapatıp anahtarı iki kez çevirdim. Mutfak masasının üzerine Maude'un bıraktığı incecik kâğıttan, yedi numaralı odanın boş olduğunu öğrendim. Acıkmıştım, buzdolabını açtım ve kendime bir tür ördek güveci hazırlamaya başladım; işte o an bir tıkırtı dikkatimi çekti. Gecenin sessizliği bu ufacık gürültüyü büyütmüş olmalıydı.

Bıçağı bırakıp, karanlık hole gittim, küçük pencerelerden biri aralandı. Zayıf ve sessiz bir hırsız ustaca süzüldü pencereden içeri. Sıkıntı içinde, resepsiyonun ardına saklandım. Gölge öne doğru eğilip yere bir sırt çantası koydu ve hızla aydınlık mutfağa doğru ilerledi.

Yaklaştım: Bu davetsiz misafirin göğüsleri vardı. Tıpkı bir otostopçu gibi giyinmiş olan genç kıza baktığımda, bir başyapıt'la burun buruna geldiğinde insanın içini saran sarsıntıya benzer bir titreme geçirdim. Elim ayağım kesilmişti. Bu nefis görüntüde tek bir eğrilik, bir bozukluk yoktu ve ışık o anda ona şimdiye değin hiçbir kadında görmediğim bir pırıltı kazandırıyordu.

On sekizinde gösteriyordu. Yirmisinde olduğunu daha sonra öğrendim. Dış görünüşüne tam bir incelik, ancak gençlerde varolan diri, güçlü bir parlaklık hâkimdi. Düşlerime benziyordu, kurduğum bütün düşlerdeki kızlardan çok daha güzel... Şimdiye değin, insanda bu denli yoğun istek uyandırabilen bir kızı aklımdan bile geçirmemiştim. Hayal gücümün ona katacağı tek bir şey daha yoktu. Işığa doğru ilerleyerek:

– Ne yapıyorsunuz orada siz? dedim ona, kendinden hiç de emin olmayan bir sesle.

– Peki siz ne yapıyorsunuz? diye sorumu yüzüme çarptı.

Şaşkınlığımdan yararlanarak suçlayıcı tonda konuşmasını sürdürdü:

– Biliyorsunuz müşterilerin mutfağa indikleri pek görülmüş şey değildir.

– Evet ama sizin işiniz nedir burada, diye kendimi toparlayarak yineledim.

– Burası benim evim sayılır; büyükannemin evindeyim.

– Peki ama ne diye hırsız gibi daldınız içeri?

– Küçüklüğümden bu yana böyle yaparım. Eğer haber vermeden gelmişsem oradan girerim.

Demek Maude'un torunuymuş.

– Sizin hırsız olmadığınızı nereden bileyim? dedi bana, hain hain.

Ben de ona Bay Ti'nin benim için bir tür manevi baba olduğunu ve sekiz aydır ondan feyz almak için düzenli olarak otele geldiğimi anlattım. Ona Fanfan adını taktıklarını ve ihtiyar Ti'nin, kendisi için de bir büyükbaba olduğunu belirtti.

İkimiz de şaşırmıştık. Bay Ti'nin ikimize de birbirimiz hakkında bilgi vermemiş olması kafamızı iyice karıştırmıştı, ama bu durumu aydınlığa kavuşturmak istediğimiz falan da yoktu. Şu an olup biteni olabildiğince geciktirmek istemiş olabilirdi.

Fanfan'ın duru temiz bir alnı, her türden duygularını gizlemesini olanaksız kılan saydam bir teni vardı; yüzünde beliren duygu izlerini çok iyi görebiliyordum ve içimden geçenlere ters düşmüyordu hiçbiri.

Kısa sürede söyleşimize tatlı bir anlam belirsizliği karıştı, bundan hiç de masum olmayan bir zevk alıyor gibiydi Fanfan. Bu beklenmedik durumda, gecenin bir vakti karşılaşmış olmamızda harika bir yan vardı doğrusu.

Bay Ti'ye duyduğumuz ortak ve benzer sevgimizden söz ettik, uzun süreden beri aramızda hep varmış gibi gözüken uyuma şaşmadan edemedik. Ondaki incelik, yuvarlak hatlı beden çizgileri beni büyülemişti sanki. Ancak romanlarda karşılaşılan şu ışık saçan yaratıklardan biriyle yüz yüze gelmiştim sonunda. Böylesi bir

genç kıza bu denli yakın olunca ne yapar insan? İşte bu soru içimi kemiriyordu. Dokunsam şimşekler çakardı kuşkusuz.

Ama bir yandan da beni ben yapacak olan kızı keşfetmekte olduğum duygusuna kapılıyordum belli belirsiz. Bay Ti'de gördüğüm ve çok hoşuma giden, düşüncede mizah ve ilginçlik öğelerini onda da buluyordum; ayrıca o benim, on üç yaşımdayken Verdelot'da yitirdiğim doğallığımdı.

Mutfakta konuşmalarımız daha bir ılımlı hal aldı. Çekiciliği ve davranışları elimi ayağımı dolaştırıyordu. Laure ile birlikte içine kapandığım dingin ortamı bulandırsın istemiyordum hiç. İçimde uykuda olan, uyandırdığı o kararsız, vefasız Alexandre'dan nefret ediyordum. Ne pahasına olursa olsun anne babamdan geçen kromozomların beni yönlendirmesine izin vermek istemiyordum. İstem gücümün yardımıyla yüzüme sakin bir ifade takınmayı başardım.

Göz kapaklarımız ağırlaştığında sabahın üçüydü, oda sorunu çıktı ortaya. Otel resepsiyonunda yalnızca yedi numaranın anahtarı vardı.

Fanfan, sesinin doğal olmasına gayret ederek ve bu tür havaya bürünerek, bana odayı paylaşmamızı önerdi. Madem ki iki yatak vardı, uygunsuz bir durum yok demekti. Beni iyiden iyiye çıldırtan bir saflıkla: "Hayvan değiliz ya!" dedi yüzüme karşı.

Ama ben, o gece, Fanfan yedi numaralı odada her hareketini ağırdan alarak soyunurken tam anlamıyla kösnül bir hayvandım. Elimde olmadan gizliden gizliye görüntüsünü inceliyor, neyin nesi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Saçlarını açtı, dağıttı, bunu yaparken gömleğinin kolları kaydı kolundan aşağı, güneş ışığını içmiş gibi parlak tenini açığa çıkardı.

Bununla birlikte şahsında bunca güzelliğin toplanmış olması benim gözümde, ateşimi söndürecek bir ne-

dendi. Belki de soğukkanlılığım sizi şaşırtacak, ama ben, yıllar boyunca içgüdülerimi hep geri plana itmiştim ve sanki sevgi çoşkularını engellemek bir dürtü halini almıştı bende. Ayrıca Laure'u aldatmaktan da korkuyordum.

Fanfan'ı bakışlarımla okşamak bile yetip artıyordu bana. Bu canlı başyapıttan birkaç metre ötede uzanmış halde, yorganın altında hiç kıpırdamadan durarak onun varlığının bana verdiği sevinci yaşıyordum.

O gece beni eşcinsel sanan Fanfan'ın en ufak soluğunu, iç çekişini, gözlerim açık, yattığım yerden dinliyordum; aşk oyunlarının son âna kadar geciktirilmesinden doğan, sıtma ateşini andıran bir ateş sardı bedenimi. Canım çıkıyordu kösnüllükten, yüreğim beynimin yansıttıklarıyla dopdoluydu, ki bazıları benim yasaklar dünyamın baş papazının hiç de hoşuna gitmeyecek türdendi..

Sonra arzunun boğuk sesli tamtamlarının insanı nerelere dek götürebileceğini doğrusu henüz bilmiyordum.

Sabah olduğunda, Fanfan ortalıktan kaybolmuştu. Akşamki giysileri dağınık yatağının üzerine rastgele fırlatılmıştı. Geceliğini koklamadan edemedim. Pamuklu kumaşın lifleri onun teninin kokusunu hâlâ korumaktaydı.

Yatağının hâlâ ılık olduğunu ayrımsadım. Gitmiş olmalıydı. Kapıyı kapatıp kilitledim ve bir hamlede yatağının çarşafları arasına, onun sıcaklığına daldım. Tenlerimizin kokusu karışıyordu birbirine. Kendime çizdiğim yoldan ayrılmadan onunla yatma zevkini yaşamış oldum o an.

Ancak Fanfan'dan kalan ne varsa dağılınca yataktan kalktım. Yeniden yalnızdım işte.

Odadan çıkarken, yemek salonuna inmekte olan keçi sakallı bir müşteriyle karşılaştım, sonra doğru mutfağa gittim.

Fanfan ve Bay Ti bir masaya kurulmuş, kahve fincanlarına yumulmuş, gazeteden istatistiki bilgiler veren kupürler kesip sonra da onları kibrit alevinde yakmakla meşguldüler. İkisi de bana bütün olasılık hesaplarından, yazgımızı rakamlara dökme biçimlerinden nefret ettiklerini neşeli bir biçimde anlattılar. Fanfan kocaman sayıların ortaya döktüğü yasalardan kendisini kurtardığı düşüncesindeydi. Bu konuda tek olduğunu düşlüyordu.

Bana kahve teklif etti ve bir gülümseyişiyle duygularımı yeni baştan canlandırdı; sonra tartışmamız süresince, yönetmen olmak ve bu mesleği her yönüyle en üst noktasına çıkarmak istediğini anlattı. Günlük ve sı-

radan filmlerin boğuntusundan uzaklaşıp yaşamı olması gerektiği renklerde yansıtmayı tasarlıyordu; hayır pembe değildi bu renk, yakıcı renklerle yansıtmayı düşünüyordu o.

İlk gençlik yıllarının savsaklamalarını bir tarafa bırakmakta acele davranıp on yedi yaşında liseyi, ailesini ve Normandiya'sını terk edip en kısa sürede yönetmen olabilmek amacıyla Paris'e yerleşmeye gelmiş.

– Truffaut ölmüştü, ondan boşalan yeri kapmak gerekiyordu, gibisinden bir açıklama getirdi.

– Tabii, dedim, aptallaşmıştım.

Fanfan öylesine yüzsüzlükten uzak, öylesine kendisinden emin biçimde anlatıyordu ki akla hayale sığmaz çılgın şeylerden söz etse bile doğrusu inanırdım; kendisiyle anlattıkları arasında bir aykırılık yoktu ki. Başından büyük işlere el atan birisi olsa, sinirlenirdim. Ama Fanfan beni büyülüyordu doğrusu.

Düşüncelerinin peşine takıldığınızda, öylesine hızlı bir anlatımı vardı ki insan onun sözcükleri daha da kısalttığı izlenimini ediniyordu. Ondaki enerji ürkütüyordu beni. Ufacık yamaçlar görse tırmanacak yokuşlar varmış gibi atılıyordu öne; yaşam boyu karşılaştığı iyi kötü durumlar karşısında gösterdiği gözüpeklik, yılmazlıkla kıyaslandığında anladım ki bende istem gücü eksikliği vardı.

Gidişinden sekiz gün sonra babası eve dönmesi için para göndermiş, ama daha sonra tek kuruş vermemiş. O da işini yoluna koymuş, ajanslara birtakım fotoğraflar çekip satma işini öğrenmiş. Kapısını zorladığı yönetmenler onu başlarından savdığında o da kamerayı bizzat eline almış. Her ne olursa olsun zaman yitirmeden, moda fotoğrafları satarak bütün filmlerini Süper 8 kamerayla çekmiş. Bu gelir kaynağı ona yetmeyince, laboratuvarlarla veresiye çalışmaya başlamış, öte yandan komedyenlere paralarını ödemenin bir zorunluluk olmadı-

ğını düşünmeye başlamış. Teknisyenleri, onunla birlikte çalıştıkları için duydukları gururu sayıp dökmekle bitirememişler; her neyse, Fanfan'ın para işleri felaket durumdaymış. Ama yirmi yaşına geldiğinde, hepsi de Süper 8 kamerayla çekilmiş beş uzun metrajlı filmi varmış.

– ...ki bunlardan biri western öteki ikisi fantastik, diye böbürlenerek konuyu aydınlığa kavuşturdu.

Western filmleri çekimi için, çocuklar için yapılmış eski bir kovboy kentinin sahibine teklif götürmüş, adam dekorları ona verirse, Fanfan da oranın tanıtım filmini çekecekmiş.

Konuşmasına bakılırsa, Everest bile basit bir şeyden ibaretti, düğümler çözülsünler diye düğümdü ve para ancak, birilerine eğer borcu varsa sorun oluşturmaktaydı. Fanfan kendi korkularından korkmuyordu. Ondaki özgürlük içgüdüsü başımı döndürüyor, ürkütüyordu beni. Onun yanında ben de her türlü korkudan sıyrılıp doyasıya yaşama isteği duyuyordum içimde. Ama böylesi bir özlem sıkıntılara salıyordu beni, haklı olmalıydı, evet, Fanfan haklıydı. Her tür koşullanmayı bir yana bırakmak gerektiğini sık sık yinelemekten zevk alıyordu.

Her şeyi bilmek, kullanmak yanlısı, meraklı ve doyumsuz biriydi; yedinci sanatı yeniden icat etme gereksinimi yiyip bitiriyordu onu. Teninin gözeneklerinden dirimsellik fışkırıyordu sanki.

Ama yüzünde gölgeler vardı, çocukluk dönemi ardından bakışları üstüne çöken, alnında beliren gölgeler. Daha sonra öğrendim, bunlar bir deniz kabarması sırasında kendinden küçük kızkardeşinin boğularak ölmesiyle düşmüş yüzüne. Fanfan, Maude ve Bay Ti'nin yanında yepyeni bir yaşama sevinci bulmuş. İçindeki karmaşayı onların da yardımıyla düzene sokuyordu ve on-

daki nefis şaşkın halin verdiği birşeyler de onu ağırbaşlı olmaktan uzak tutuyordu.

O sabah işte ondaki bu kusurlara âşık oldum ben. Yalan söylüyordu, ama yalancılığı gerçeği daha bir güzelleştirmek içindi. İnsanı güldüren bir kural tanımazlık vardı onda. Hem yüzsüz, pişkin, hem gururlu ve acayip kıskanç olan Fanfan kendinden daha önce iş kotarıp başarılı olanları kıskanıyordu; ters giden işlerinde hiçbir şeyi saklamıyor, gülünçlüğe boğarak böylece kaçıyordu besbelli. Hırsızdı, yalnızca sanatını gerçekleştirmek için gereken para ya da araç gereci aşırdığını söylüyordu. Fanfan, şu gülerek günah işleyen, kötü eğilimlerinde özel bir hoşluk bulunan insanlardandı. Doğası gereği özgür olduğundan istemese de 'ta kendisi' oluyordu her zaman.

Bay Ti bir fincan kahve daha doldurdu kendisine ve bize gece gördüğü rüyaları anlattı. Uykudayken beyninin ürettiği bilmecemsi oyunlarla sembolleri sabah olunca başkalarına anlatmaktan büyük zevk duyardı.

Döndüğümde Fanfan güya gördüğü bir rüyasını anlattı bana:

– Bana asla aşkını açamayan, peşimde dolanıp duran ve bu bekleyişin doğurduğu olağanüstü ateşli duygulara kendini kaptıran bir erkek gördüm rüyamda, diye başladı anlatmaya, kaçamak, bana bakıyordu.

Gözleri, bu rüyanın bir düş değil de adını bile söylemeye cesaret edemediği bir dilek olduğunu fısıldar gibiydi bana. İnce ayrıntılara indikçe, edindiğim izlenim kesinlik kazandıkça, ben de isteyerek beslediğim özlemlerime bir yankı gibi aynı türden bir istekle yanıt veren bu kıza elimde olmadan müthiş bir tutkuyla yapışıyordum; özlemimse aşk itiraflarının ardından gelen o tatlı mevsimi sürekli uzatarak kavuşumsuz bir aşk yaşamaktı.

On üç yaşımdan bu yana umutla beklediğim kızdı o.

Laure sönüp gitti gözümde; ama yaşamda dengeli olma gereksinimim olduğu gibi duruyordu yerli yerinde.

Öğle yemeğinde yapılan ilk servisten hemen sonra kalkıp gitti Fanfan. Bay Ti onun işini bilen birisi olduğunu ve ilişkilerine önem verdiğini, nadiren bir çağrıyı atlatabileceğini açıkladı bana. Demek ki bu durumda bazen aynı gün ve aynı saatte üç ayrı yemek çağrısını kabul edebiliyordu. En büyük korkusu tekdüze bir ömür sürmekti. O her günün ikiye üçe katlanmasını isteyenlerdendi.

Ayrıca Fanfan takma adı için de bir açıklama getirdi Bay Ti. Resmi kayıtlarda adı Françoise Sauvage diye geçmekteydi. Bu takma adı, adının ilk hecesinin Fan gibi çınlamasından çok, cingözlüğü, zekâsı, düzenbazlığı ve onun çok sevdiği ve ayağından hiç çıkarmadığı bir çift uzun siyah çizme yüzünden verilmişti, Fanfan La Tulipe'in üç özelliğiydi bunlar.

Ayrıca bu takma ad, maral yavrusuna verilen adın üst üste yinelenmesiyle aynı sesleri oluşturuyordu; maral ona pek de uzak bir görüntü değildi.

Faonfaon... gibi... Bu isim kanıma işlemişti çoktan.

Laure öğle yemeğinden sonra telefon etti bana. Önceki gece kız arkadaşlarından birine oynadığı tuhaf oyunu anlattı. Bir öğrenci yurdunda kalan arkadaşının yatağının altına saklanıp onun yatmaya gelmesini beklemiş; sonra, kızcağız başucundaki lambayı söndürünce, Laure elini kızın karnına koymuş.

Arkadaşı korkuyla fırlayıp yaygarayı basarak ortalığı ayağa kaldırmış. Laure, telefonda hâlâ gülüyordu.

– Tamam, tamam... dedim.

Bana bir iki sevgi sözü söyledi, sonra da telefonu kapattı.

Laure'un böylesine matrak bir yapısı olmasına katılmıyordum doğrusu. Neşesi ve sevimliliği yaşantımı kolaylaştırmıyordu ki. Eğer ağırbaşlı, sert mizaçlı ve hırçın olsaydı, Fanfan için onu terk etmem hiç de zor olmayacaktı. Laure'la yaşamı paylaşmak, yanında nefis bir kadınla sakin denizde eğlenceli bir sefere çıkmak gibiydi.

Ne var ki esinti başlamıştı.

Öğleden sonrayı, plajda ateşli düşüncelere dalmış halde uzanarak geçirdim. Fanfan'ın üzerimdeki üstü kapalı etkisi içime işliyordu.

Yıllardır içimde dolanan arzuya benzer bir arzuyu, bir genç kız ilk kez uyandırıyordu bende.

Fanfan'ın dileğini gerçekleştirmeye hevesliydim. Doğmakta olan aşkımızı özüne dokunmadan korumayı, öte yandan da ölene dek Laure'a sadık kalma kararımdan dönmememi sağlayacaktı bu durum bana. O halde kafamda hızımı kesecek bir ölçülülük ilkesi belirlemem ve Fanfan'ın, kendisine olan sevgimin kesinliğinden pek emin olmaması için dikkat etmem gerekiyordu.

Ne var ki bendeki istenç tutarsızlığının farkındaydım. Eğer bu kıza kur yapmayı sürdürürsem, saptadığım amaç kaçınılmaz biçimde duraksamaya uğrayacak, dolayısıyla da yönüm sapacaktı. Onun varlığının çekimine mıknatısa kapılmış gibi kapılırken beni saran kızgın isteğe sürekli nasıl karşı duracaktım?

Er geç –belki sandığımdan da erken– dayanamayıp, cinsel isteğimi gidermeye kalkışabilirdim.

Bununla birlikte sevgimi açıklamayı sürekli ertelemek bir hoş yapıyordu içimi. Yaşamları boyunca tek bir kadına bağlanan ve gerçek erkekliği, cinsel isteklerini bütünüyle bastırmak olduğuna inanan eski saray âşıklarını anlıyordum. O dönemde, tensel isteklere hâkim olmak, ateşliliğin ve bağlılığın bir kanıtı sayılırdı.

Fanfan'ın bana ustaca telkin ettiği amaç, romantik eğilimlerimi okşuyordu. Daha çocuk yaşımda, yaşamlarına kurgu havası vermeyi becermiş tarihi kişilere aşırı ilgi duymuşumdur. Kitaplığım tarih kitaplarının sayfaları arasında yer alan nice devlet adamı ve iktidardaki kadınların yaşamöyküleriyle doluydu. Siyasal bilgilere girdiğim gün, ben de gelecekte yaşamöykümü kaleme alacak olan yazarın, beni gözlemeye başladığını duyumsamıştım. İki ay sonra, politika anlayışımın fazlaca edebi olduğunu ve bu kurumun insana yalnızca kariyer verebileceğini, ama asla akla gelmedik yörüngeler çizemeyeceğini üzülerek gördüm. Bu düş kırıklığı günlük yaşantıma romansı birşeyler katmaya zorladı beni. Laure ile birlikte geçirilecek dingin bir yaşama özlem duyduğum gibi, işin ateşli yanından kendime pay çıkarmaya da gereksinim duyuyordum.

Nihayet, hiç duyulmamış, görülmemişle karşılaşmak için, Fanfan'ın yalancı rüyasının açtığı yoldan gitmekten başka bir çözüm yolu görmüyordum. Acaba zevki sonsuza dek geciktirmek bir çılgınlık mıydı? Ama duyguların karşısında akıl çok sınırlı gibi görünüyordu bana. Susuzluğu giderilmez bir tutkunun baş döngüleri alıp götürmüştü beni.

Eğer bu karara varsaydım, Fanfan'da bana karşı var gibi görülen eğilimi hızlandırmak ve açıklama ânından önceki o capcanlı güzel evreyi uzattıkça uzatma yollarını düşünmek kalıyordu geriye.

Kurtarıcı bir mektubu beklerken bize hava günlük güneşlik görünür, oysa zarfı açtığınız an, yaşamın sözünü tutmada cimrilik ettiği nice vaatlerle yüklüdür. Sonsuz büyük mutluluğun değişik açılardan bakıldığında aldatıcı olduğu da bir gerçektir. Laure ile mutluluğu bulmam boş laf; şimdi artık, ona kur yaptığım dönemlerdeki gibi, aklıma geldiğinde ürperişlere kapılmıyorum.

Yine de en iyi çözüm yollarını ortadan kaldıran bilinçsiz iç tepileri her gün bastırmayı aklım alınıyordu. Yirmi yaşında, insan cinsel isteklerini sürekli baskı altına alamaz.

Ertesi sabah, öngördüğüm üzere, ortalıktan toz olup gitmek ve düzenli yaşantımı altüst etmek amacıyla ortaya çıkmış olan bu kızı bir daha görmemenin yollarını aramakla daha tedbirlice davranmış olacağım kanısındaydım. Bu denli doğal ve içten biri olduğu ve kendi gemisini yönlendirmeyi becerdiği için Fanfan'dan nefret ediyordum. Bu kadar güzel, bu kadar parlak olsun istemezdim, ama daha yapmacıklı olmasını isterdim. Bende uyandırdığı tutkudan da iğreniyordum. Hayır, ben Verdelot'dan çıkma biri değildim ki. Ben akıllı uslu biriydim ve Laure'a sadık, derslerine sımsıkı yapışmış, tutumlu, kararlı, azla yetinen biriydim. Her tür özgür tutum ve davranışın temsilcisi olan ve yaşamı tatil yapıyormuş gibi tanımlayan şu genç kadını aklımdan çıkarmayı yeğlerdim.

Şimdi geriye aynı çatı altında geçirilecek bir akşam ve bir gece kalıyordu; onunla aynı çatı altında bir akşam ve bir gece...

Akşam üstü yeniden otelde buldum Fanfan'ı. Bedeninin kusursuzluğunu ortaya çıkaran dantelden bir giysiyle çıkıp geldi. Fanfan bir erkeğin ellerini düş kırıklığına uğratan kara kuru kadınlardan değildi. Yuvarlak hatlı, etine dolgun biriydi, ama hiç de onu kendini şişmanlamaya bırakmış sorumsuz biriymiş gibi suçlayamazdınız.

Son çevirdiği filmden parçalar göstermek istedi bizlere. Bir Süper 8 film oynatıcısını ayak üzerine oturtmaya çalışıyordu, becerikli birinin hal ve hareketleri akıyordu üstünden. Sevimli mi sevimli, çok hoş bir kadındı, şaşırtıcı bir güzelliğe çok yakışan şu özgüven onda yoktu ama. Belindeki yumuşak bükümler aklımı başımdan alıyordu. Ona sahip olmak gibi gizli bir istek içimi yakıyordu. Aç birinin bakışlarını andıran bakışlarımı gizlemek için ne yapacağımı şaşırmıştım.

Maude ve Bay Ti gelip ilk sıraya, birer koltuğa yerleştiler; ben arkalarındaki bambu divanda oturuyordum. Fanfan ışıkları söndürdü.

Ekranı korkunç görüntüler kapladı. Odanın orta yerinde savaş patlamıştı birdenbire. Farelerle dolu bir kampta, Avrupa'nın güneyinde bir yerlerde iki asker arasında dokunaklı bir dostluk doğup gelişiyordu. Şaşırtıcı, çarpıcı gerçeklerin filmi. Oyuncular ekranda cesetlerle sarmaş dolaş, aynı gerçek bir savaşta görüleceği biçimde geçip gidiyorlardı. Çekim ve oyuncu seçiminin kusursuzluğu hemen göze çarpıyordu. Arka planlar da, ön planlar kadar özenle ele alınmıştı. Bu sahneler insana

müthiş heyecan veriyordu. Anlatımdaki güç beni aptala çevirdi, bu kadar az bir bütçeyle Fanfan nasıl olup da böylesi bir dekoru kurabilmişti; ışıkları yeniden yaktığında:

– İşte sürprizim buydu! dedi müzikli bir ses tonuyla. Daha bu ilk montaj. Asıl gerisini bekleyin bakalım, bobin değiştiriyorum şimdi.

– Nerede çevirdin sen bunu? dedi ağzında lafı döndürerek Bay Ti.

– İran-Irak cephesinin Irak yakasında, diye yanıtladı Fanfan, film kutularını yerleştirirken.

– Peki, ama cepheye sokulmayı nasıl başardın?

Omuz silkti, soruma karşılık olarak, her şeyin ticaret konusu olabildiğini söyledi. Bir Müslüman ülkede savaş sırasında bir kadının karşılaşabileceği sıkıntıları gözümün önüne getirmeye çalıştım; söylediklerine bakılırsa asıl zorluk, senaryoyu sürekli orduların hareketine göre değiştirmek ve cephe sorumlularına, uygun biçimde, bütün bu konularda bilgi vermekti.

– ...Neler çektiğimi bilemezsiniz, dedi içini çekerek. Fanfan, para sıkıntısı yüzünden, savaş filminin ancak savaşan tarafların içinde bulundukları zor koşulları ve tehlikeleri paylaşarak çekilebileceği konusunda ikna olmuştu. Televizyon için röportajlar yapmak ona yeterli görünmüyordu. Savaşı aslına uygun biçimde filme almak, ona göre, gerçeğin içine hafif kurgu unsuru katmak demekti; kurgu olmadan, olayların sunuluşunda gerçek verilmemiş oluyordu. Yine Fanfan'a göre, şairler gerçeği süzgeçten geçiren kişilermiş, geometriyle uğraşanlar ise doğrunun ta kendisi.

Bütün bu söylediklerimde samimi olduğum konusunda kuşku duyulmasını anlıyorum: Yirmi yaşlarında bir genç kadının elinde kamerası, kolunun altında senaryosuyla, bunca kanlı bir çatışmanın sürdüğü cepheye dalıvermesi pek olanaklı gibi gelmiyor insana. Ama

her şeye karşın şurası doğru, Fanfan filmini gerçekten de orada çevirmiş. Oraya dek götürdüğü makaralar bunun kanıtı ve ben bu denli inanılmaz bir şeyi aklımdan hayalimden bile geçiremezdim. Fanfan, şu akıl almaz yazgısı, bir bakıma insanı baştan çıkartmak olan kadınlardandı. Mata Hari'lerin, David-Neel'lerin, Kleopatra'ların ya da annemin soyundandı...

Bu kızın cesareti, bütünüyle sanatına kendini vermiş olması, her şey, ondaki her şey, hoşuma gidiyordu.

Akşam yemeği sırasında konuşurken, yumuşacık bir tavırla bana, herkes yattıktan sonra mutfağa inmekten ve kalan yemekleri bitirmeyi çok sevdiğinden söz etti, iştahı hep geceyarısına doğru açılıyormuş.

O gece Maude, ikimize ayrı odalar buldu. Bir müşteri —şu keçi sakallı olan— ayrılmış o gün otelden.

Fanfan'ın geceyarısı yemeklerine değgin alışkanlıklarına yaptığı göndermeler bana bir çağrı gibi gelmişti doğrusu.

Geceyarısı yaklaşıyordu, odamda tek başımaydım, gidip Fanfan'ı görme isteğimi ortadan kaldıracak bir roman bile yoktu elimin altında. Ama öteki yarım, eğer davranışlarımla kendimi ele verirsem, bu güzelim aşk başlangıçlarının verdiği esrikliğe elveda demiş olacağımı yineleyip duruyordu bana; peki, ama havada asılı gibi kalakalan istek anları aşkın en tatlı yanı değil midir? Ayrıca ben, Laure'u terk etmekten de korkuyordum. Verdelot ise kafama takılı bir soru gibi ilgimi çekiyordu hâlâ.

İşkence içindeydim.

Sonuçta tekrar aşağıya inip onu bulmaya karar verdim. Böylece aşırı istekleri zorla susturabilirdim içimde ve basit, sıradan sevimli bir ilgiye indirgeyebilirdim. Zaten Laure ile tanışmadan önce de onlarca kez yapmıştım bunu, ama bunları yeniden anımsamak zorunda oluşum sarsıyordu beni. Bu son olsun diyordum; hem zaten oteli de ertesi sabah terk etmeyecek miydim, Fanfan'ı bir daha görmemeye kararlı değil miydim?

Merdivenlere gelince –ah nefis bir an– ne deyip nasıl davranacağımı şöyle bir kafamdan geçirdim; rahat, kendinden emin bir tavır takındım; bakışlarımda umursamazlık vardı.

Soluğumu tuttum ve mutfağın kapısını iteledim, az kalsın olduğum yere yığılacaktım. Içerde kimse yoktu. Kırgın ve bozgun halde yazgıma razı olup bekledim; Fanfan'a ilişkin düşüncelerim yalnızca düşlerimi yansıtıyordu.

Bu düşüncelere dalmış beklerken mutfağa bitişik salonda ışık olduğunu ayrımsadım. Yaklaştım, Fanfan oradaydı, yere halıya yayılmış bir gazeteye bakıyor bir yandan da çatalıyla bir tencerenin dibini çabuk çabuk kazıyordu. Üzerinde ince bir tişört ve çok kısa bir şort vardı.

Onu görünce içimde yeni baştan kösnül kargaşanın başladığını hissettim. Ama kendimi ve hareketlerimi denetleyebilmek amacıyla gözlerimi yere diktim ve sesime kararlı bir ton katarak:

– Bak hele, orada mısın?

– Sen uyumuyor muydun? diye sordu o da bana. Birdenbire ortaya çıkarak onu şaşırtmıştım.

– Herhalde kahveyi fazla kaçırdım.

Konuşmamız öyle bir hal aldı ki, ne yapacağımı şaşırdım kaldım. İçimde tutuşturduğu ateşten hiç haberi yok gibiydi. Oyun yapıyor kuşkusu düştü içime. Halindeki soğukluk ilk adımı atmam için yüreklendiriyordu beni.

Yavaş yavaş, konuşmalarımızın ısısı yükseldi. Nasıl oldu bilmem, umulmadık biçimde birbirine benzeyen aşk anlayışlarımıza gelip dayandık. Her ikimiz de olağan duyguların gelip geçici oluşunu ve tutkuların hızını kesmeyi bir türlü kabullenemiyorduk. Ruhlarımız aynı yetmezlik duygusu içinde kavuşuyordu birbirine. Gözlerim tişörtünün altında sallanan göğüslerine, çıplak bacaklarına dikilmiş titreyip duruyordum; orada bulunuşuma, başlangıçtaki boş konuşmalarımızda olduğu gibi umursamaz kalmadığını sesinden anlıyordum. Hatta, insanın yüreğinin kapısını aralayan bakışlarla baktı bana. Davranışları, tavırları yeni ve güçlü bir eğilimin doğuşunu haber veriyordu.

Aramızda öylesine olağanüstü güzel bir uyum vardı ki söyleşimiz sırasında zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik bile. Elinde olmadan kaptırdı kendisini, konuştu

da konuştu. Kişiliğinin öteki yüzünü, bilerek takındığı tavırların altında gizlenen kuşkularını öğrenmiş oldum. Onu, kendisini ele verdikçe daha iyi anlıyordum; bu kız hayatımın kadınıydı. Onun yanındayken tıpkı Bay Ti ile olduğu gibi içtenlikli davranabiliyordum. Yapmacık neşem kayboluyordu. Hoşa gitmek için 'fazladan çaba'ya gerek yoktu artık benim için. Yeniden kavuştuğum içtenliğime, doğallığıma bayılıyordu. Olayları güzelleştirmeye çabalamadan ailemden söz ettim ona. Birdenbire gerçekler yeterli gözüktü bana. Laure, kendim olmaya izin vermeyi asla becerememişti. Onun yanındayken, herkesin yanında olduğum gibi yapmacıktım.

Sabahın ikisine doğru, mesleğiyle ilgili dertleri sıkıntıları düştü aklına Fanfan'ın. Bulunduğu yerlerde yapımcıların olumsuz davranışları onu kötü yaralıyordu, ama bunu herkese açıkça göstermeye cesareti yoktu.

Kaygıları beni heyecanlandırmıştı, neredeyse elimde olmadan, onun elini sıktım. Titredi. Bu hareket soluğunu kesti; bir an sustu.

Bu arada Bay Ti, sırtında robdöşambrıyla ve irikıyım bedeniyle içeri girdi. Onun araya girmesiyle aramızda beliren yakınlık yok oldu.

– Üşümüyor musunuz? dedi. Kalorifer yine sönmüş.

Yeniden yakmak için bodruma indi, gözden kayboldu. O an birden anladım, eğer hemen çekip gitmezsem, Laure'u mutlak aldatmış olacaktım. Bu yeni durum iyice şaşırttı beni. Nice korktuğum şu Alexandre Crusoe'nun Fanfan'ın kollarına atılmasından çekindim. Kargaşa düşüncesi geri çekilmemi sağladı. Saatime bakıp, geç olduğu gerekçesiyle alelacele odama fırladım.

Yatağıma uzanınca, tam anlamıyla Fanfan'dan uzaklaşmaya yeminler ettim.

Bir sonraki hafta sonu, Laure kendisiyle birlikte Orleans'a ailesini ziyarete gitmem için bana yalvardı yakardı. Bay ve Bayan Chantebise'lerin boşanmaksızın geçirdikleri yirmi beşinci yıllarını kutlayışlarına ısrarla değinerek beni bu yolla oraya çekebileceğini düşündü. Çeyrek yüzyıl aynı yatağı paylaşmış olmaları düşüncesi, beni sevindireceğine iğrendiriyordu, ama değişiklik olsun diye gitmeyi kabul ettim. Daha önceleri en az on kez Bay Ti ve Maude'un yanına kaçarak bu ziyaretlerden paçayı sıyırmıştım. Özellikle bu koşullarda aynı yanlışı bir daha yapmam Laure'u kızdırırdı.

Chantebise'lerin sürdürdükleri tekdüze yaşam yalnızca mutluluğun soluk bir görüntüsüydü, ama mutlu olduklarına inanıyorlardı, sinirime dokunan büyük bir hoşnutlukla söylüyorlardı bunu. Sözlerine bakılırsa, sonsuz bağlılığın gizini keşfetmişlerdi ve dostları sadakatin simgesi gibi görüyordu onları, oysa hareketsizlikten öte neydi ki bu?

Baba Chantebise ev içindeki sakinliğin bedeli olarak çok ödün veriyordu. Yuları karısının eline vermişti, onu yönetmesine, kahvesine iki şeker atarak onu iyi beslemesine, kışın ona zorla atkılar taktırmasına, Orléans'lılara has soyluluğa 'yabancıların' da katılmalarını ayarlamasına izin veriyordu kendisi. Eğer karısının sesini duymak istiyorsa 'hayır' diyordu ona, çünkü genellikle 'evet' derdi usulca. 'Allah aşkına rahat bırak beni' deme cesareti yoktu. Onun karşısında herhangi bir istekte bulunamayacak kadar pısırık olduğundan —kah-

valtıda yumurtam rafadan olsun bile diyemezdi– sürekli yenik düşen erkeklerin yaptıkları gibi içini çeke çeke bu zorbalığa katlanıyor, eşiyle karşılaşmaktan olabildiğince kaçınmak amacıyla ev içinde bir erkeğin, el örgüsü yelek, yumuşak kumaş pantolon ve cilalı terliklerden oluşan bir dizi 'ev giysilerini' giymeyi kabulleniyordu.

Bay Chantebise'in tek bir yeteneği vardı, o da aptal olduğunu gizleyebilmesiydi. Bu değersiz, kararsız, ödlek yaratık, içindeki boşluğu örtmek amacıyla yüzüne, yapmacık bir 'düşünen adam' havası verip tatlı bir uyuşukluğa sığınırdı genelde. Az konuşurdu, hep büyük yazarlardan söz açardı, kültürlü birini ukalalardan ayıran sınırı aşmamak için bu yapaylığı ölçüsünde bırakır, fazla ileri gitmezdi. Her şeyden öte, beklenmedik bir durum karşısında geri kalmaktan da korkardı. Az buçuk kalan aklını da kendisine düşünce adamı süsü verme çabalarında kullanıyordu. Avukat olmuş, ama hiç kimseyi savunmamıştı. Kitap sever biriydi, ama pek az okurdu. Koca olarak da karısıyla sık sık yatmamıştır herhalde. Sanki ortalarda yokmuş gibi, yaşamıyormuş gibi dense yeridir. Atalarının görüşüne bağlı biri olarak, çalışan kesime tepeden bakıyordu, işi avarelikti, kayınpederinden kalan gelirle yaşamını sürdürmekteydi...

Karısı kendisini bütünüyle evdeki ateşi canlı tutmaya adamıştı. Genç kız halleri takınmakla daha bir iyi olduğunu sanıyordu, ama yine de pek de olgun sayılmayacak sevimli yanlarıyla gülünç olmaktan paçayı sıyırıyordu. Iğneleyici biri olduğundan, alaycı çizgiden pek şaşmaz ve kocasını, çok fazla budalaca davrandığında aşağılamaktan geri kalmazdı.

Chantebise'lere sorarsanız, kendilerini soylu kişiler olarak görüyorlardı. Damarlarında Chantebise kanı taşımayanlara dönüp bakmaya değmezdi onlara göre. Dostlarını çok seyrek evlerine çağırırlardı. Daha çok, yeğenler arasında arkadaşlıklar kurulurdu. Laure'un kü-

çük kızkardeşleri, annelerinin en iyi dostlarıydı. Bana da gelecekteki damat gözüyle bakılıyordu.

Ailesiyle dalga geçebilen ilk kişi Laure idi. Anne ve babasının geçmişe aşırı bağlılıklarıyla tıkanmış kişiler olduklarını görürdü; ama benim eleştirmemi hoş görmezdi. Hemen savunmaya geçmesi için ufacık bir yergi yeterliydi.

Orleans'a öğle yemeği için geldik ve hiç oyalanmadan masaya geçtik; yemek odasının duvarları yaldızlı lambriyle kaplı ve atalarının resimleriyle doluydu, bunların çoğu eski rejim sırasında savaş alanlarında ölmüş ya da devrim sırasında yaşamları kestirmeden son bulmuştu. Çerçevelerde donup kalmış peruklu atalardan başka, Laure'un hayattaki üç küçük kızkardeşinin de resimleri vardı, sonra kamburu çıkmış, öne eğik yürüyen bir yaşlı teyze ve anne-baba Chantebise'ler.

Yemek bir cehennem azabıydı. Bu aile, taşra içinde başlı başına bir taşraydı sanki. Eski fıkralar anlatıldı, uzak yeğenler üzerine dedikodular, 'ne demişler, ne yapmışlar'a dayanan laf salatası; sonra önünde nefis dememiz gereken, eflatun renkli bir pasta çevresinde evliliğin yirmi beşinci yılı neşesiz biçimde kutlandı.

Bu hüzünlü toplantıyı zehir zıkkıma çeviren bir olay patlak verdi. Bay Chantebise karısına iki yıl önce aldığı armağanın aynısını verdi, gümüş bir pasta küreği. Karısının acı alayları karşısında birkaç sözcükle özür diledi, ama kadın kendini tutamayıp:

– Maurice, kafanda beyin yerine bir Spontex[1] var kesin! diye bağırdı; başka benzetme yapmaktan kaçındı.

Daha sonra 'anneleri hanımefendiye' –yani Bayan Chantebise'in annesine– her cumartesi yaptıkları gibi ziyarete gitmek istediler. Bu aileyi zamanı kullanma açısından dara sokan bu işlemler sinirime dokunuyordu;

[1] *Spontex*: Servis takımının markası. (Çev.)

öyle ki kayınvalide denen kişi de doksan bir yaşında, her an insanı ya yerin dibine sokan ya da yapmacık övgülerle göklere çıkaran şirretin tekiydi. İnsanı överken gizlice iğneleyen türden usuller bulmakta üstüne yoktu ve gerçekten birine övücü sözler söylediğinde bunu yalnızca bir başka kişiyle aralarında benzerlik kurarak yaralamak istediği kişiyi incitmek için yapardı.

Onun lanetlemelerine hedef olan Bay Chantebise'in onunla ilişki kurmaktan kaçınması gerekmez miydi? Ama karısının baskısı ile, yirmi yıldır her cumartesi bu kadına iyi niyetini sunmaya, cesaretten çok korkusundan gidiyordu. Gördüğüm öğle yemeği, bütün bunları anlamam için bana yeterli geldi. İhtiyar kadın kılığındaki bu engerek yılanının elini öpmeye hiç de niyetim yoktu.

Laure ısrarla bana 'canının istediğini yapmakta serbest' biri gibi davrandığım için sitemler etti. Koyun sürüsü gibi çoğunluğa uymaya alışmış bu kabilenin ortasında yetişmiş olan Laure'un aile çizgisinin dışına çıkabileceğini bir türlü aklı almıyordu. Kız arkadaşımın buyruklarına boyun eğme, katılma ve sonunda gelecekteki kayınpederim gibi güdülmeyi kabullenmek düşüncesi beni korkuttu. Çantamı kaptığım gibi basbayağı sıvıştım oradan. Alışkanlıklarına hapsolmuş bu uyuşuk çiftin görüntüsü, benimkilerin aşırılıklarından daha çok korkutuyordu beni. İstasyona giderken, sıkıntı içinde, yolda anladım: Belirli ölçüde uygunculuk özlemime karşın, tutkulu, aşırı yalnızlığı seven yapım vardı ve uzun süre buna karşı koyamazdım. Bence güzel olan evlilik anlayışım, bir yanlış anlama üzerine kuruluyordu. Evet, yolum anne-babamın yolu olmasa da ben de bir Crusoe idim. Hem bana baş döngüleri veren susuzluğumu, hem de düzenli yaşam gereksinimimi aynı zamanda gidermem gerekiyordu.

Beni Paris'e götüren trende, bir cinsiyeti olabilen her tür canlının göze alabileceği en çılgınca yola sapma kararı aldım. Fanfan'ı tekrar görmeye, onun yanında, en yalın biçimde söylersek bir arkadaş gibi bulunmaya ve aşkımı ona açıklamayı hep bir başka zamana ertelemeye karar verdim. Böylece Fanfan'a duyduğum ateşli sevginin hiç azalmamasını, ayrıca, ikili yaşantının yavanlığına hiçbir zaman düşmemek için durumu iyice sağlama almış olacaktım.

Öte yandan, Laure'a bağlılığımın üstüne kilit vuruluşunu duyar gibi oluyordum. Onunla bozuşmak düşüncesi bile bende, Verdelot'ya değgin olanlara benzer kaygılar uyandırıyordu. Ruhsal dengemi korumam için ilişkimizin sürmesi gerekiyordu; sonra günlük yaşantıyı, sıradanlığı Laure ile paylaşmanın bir sakıncası da yoktu.

Hiç düşünmeksizin, Fanfan'ı baştan çıkarmak, varılacak bir amaç, bir ilke oldu benim için.

Bu kitap, dört elle sarıldığım bu seçimin öyküsüdür... Zayıflığa yer vermemek için, her gün zora koştum kendimi. Demir çember içine kısılmıştım, tutkulu sevdamı, duygusal dengemi tehlikeye atmaksızın çıkamazdım içinden. Sarsıntının adı Fanfan'dı. Onu ne özgürce sevebiliyor, ne bir başka kadına bakabiliyor, ne de onu sevmekten vazgeçebiliyordum pek tabii.

Kadın ya da erkek okurlarımın duyacağı ilgiyi bozmamak amacıyla iç çatışmalarımın sonucunu şimdi burada açıklamayacağım, ama arzu yolculuğu sırasında ummadığım şeyler oldu. Bu arada çok büyük olaylar yaşadım.

Fanfan'la aynı hamurdan yapılmış Bay Ti de çoğunluğun kaçınılmaz diye yargılayacağı şeylere karşı çıkan özgürlük delisi kişilerdendi.

Söylentiye göre Bay Ti hiçbir zaman vergi ödememişti. Ben daha çok onun, vergi dairesini susturacak kadar, zaman zaman birşeyler ödediği kanısındayım, üstelik eğer vergi idaresi çok açgözlü davranırsa, gelen tahsildarı, Bay Ti, şu yüzünden eksik etmediği büyüklük havalarıyla, sanki kendisi ihtiyar bir yatalakmış gibi karşılardı; ya da yerel gazetenin ölüm ilanları bölümünde vefatını bildiren bir haber yayınlatarak ortadan kaybolma yolunu seçerdi.

Fikirlerine sıkı sıkıya bağlı olan Bay Ti, arabasını ve küçük otelini sigorta ettirmeye hiçbir zaman yanaşmadı; bu konudaki felsefesi şuydu: Özgür bir insan kendisini sigorta ettirmez. Yönetimle dalaşmak ve anlaşmazlıkların olası sonuçları hiç de önemli değildir. Eğer onuru söz konusuysa, uzlaşma yoluna gitmezdi. Aynı şekilde, Parislilere, daima zamanın önünde yürüme hakkını tanımayı hep reddetmiştir. Güneşin ivmesinde, zamanı, kışın bir saat, yazın bir saat ileri alma zorunda bırakan hükümetin kararını da onaylamıyordu. Doğa ile uyum içinde olmaktan, güneş saatini izlemekten yanaydı. On dört temmuz günü Paris'te saat on dördü gösterdiği sırada onun otelindeki saatler on ikiyi vuruyordu; ve müşteriler eğer sıcak bir yemek sunulmasını istiyorlarsa, söz konusu kural eskiye alışanlara göre biraz yumuşatılmış olsa da, yerel saate boyun eğmek zorunday-

dılar. İlginçtir ki bu gözle görülür uzlaşmazlık Bay Ti'nin ve Maude'un işlerini kolaylaştırıyordu. Bütün müşteriler birkaç gün boyunca doğa ile uyum içinde yaşam sürmek için Globe Oteline iniyorlardı dosdoğru.

Bay Ti bir kez, yalnızca bir kez, salt sevgisinden, özgürlükçü ilkelerine aykırı davranmıştır.

Onunla tanıştığım dönemde, artık uzun uzadıya yaşamakta falan gözü yoktu. Ama yine de ihtiyarlık bazı günler ona şöyle dokunup geçmiş, onu unutmuş gibiydi sanki. Bağ çubuğu gibi incecik kollarında Azrail'in orağını durduracak güç vardı. Ama yaşlanmanın verdiği bozulmalar nedeniyle güçten düşmeyi hoş görmezdi ve uzun boyuyla bel omurlarının çökmesine karşı mücadele etmekten bıkmıştı; öyle ki sürekli çalışarak, salt destek olsun diye omurlarını işlek tutmuştu.

Bilerek ölüme gitmek, tam tersine, inanışlarına uygun düşüyordu. Özgür bir insan olarak bu yönde çıkış yapacağı saati seçmeyi isterdi doğrusu. Ama Maude'u seviyordu, Maude ise yavaşlatılmış tempoda da olsa yaşamayı seviyordu. Peşinden mezara gidilecek kadın değildi. Böylece Bay Ti de, gözünü ondan ayırmadan onu kollamayı sürdürmeyi ve ona dulluğun sarsıntılarını ikinci kez yaşatmama yolunu yeğledi.

Bay Ti hiçbir zaman başkaları için kendi huyunda, mizacında düzeltme yapmazdı. Kişiliğini kararlı biçimde olumlar, kendinden en iyiyi, mükemmeli beklemeksizin, yaşamayı oluruna bırakırdı. Emeklilik yaşantısının işsiz geçen derin boşluğunda -otel işi onu pek yormuyordu- kendisiyle fikir tartışmalarına girişmemi kabul etmiş olması benim için büyük bir şanstı. Genellikle sorularıma başka sorularla karşılık verir ve onu kestirip atmaya zorladığım zaman, asıl soruma şaka yollu bir yanıt verip işin içinden sıyrılırdı. İnsanı şaşırtmak onun yöntemlerindendi. Yaşamı ciddiye almamayı, alaycı sözlere sığınarak, gülmeyi sevenlerin ilgisiz yapılarına

tabii ki o da sahip olmayı çok isterdi. Zaten kendilerini temel alıp işi ciddiye bağlayanlara karşı koymak için elde yalnız ve yalnız alaycılık vardı.

Ondaki zekâ, incelikten yoksun bir aklım olduğu konusunda aydınlattı beni, ama o karşısındakini kendi düzeyine çıkarma sanatını iyi biliyordu. Zihinsel reflekslerim tez elden onun kanallarına aktı. Onun yanında kendimi yeni baştan keşfedip ele geçiriyorum duygusuna kapılıyordum.

Bay Ti takındığım maskeleri yutmuyordu. Beni yerinde bir ağırbaşlılıkla yargılıyor ve doğamdaki yapaylıkları, ufak tefek övünmelerimi, takındığım alçakgönüllü, cesur, dürüst, namuslu havalarla, hiç de kötü yönde kullanmadığım şu kalleş yanlarımı görebiliyordu... Onun karşısında yalnızca kendim olabiliyordum. Bu güçlük, bu baskı hoşuma gidiyordu.

Karşıtlıklarla yoğrulmuş olan Bay Ti, yaşam serüveninden sağ salim çıkan şu kendisiyle barışık insanları kıskanırdı. Ayaklarımı ıslatmadan yaşam yollarından aşıp geçmek isteğim onu sinir ediyordu. 'Eğer bedelini ödemezsen, yaşam sana karşı verici olmaz,' diye söylenirdi sık sık.

Aslına bakılırsa, onun oteline orada bir akıl hocası bulayım diye değil, açıkçası fuhuş işleri için inmiştim. Hafta sonları, Laure'dan önce becerdiğim kızları götürdüğüm bir yerdi orası. Fiyatı iyi sayılırdı, ayrıca önündeki güvercin motifleri hoşuma gidiyordu; sonra Globe Otelinin zemin katında mavi fayans tuvaletler vardı, duvarlarına yazılıp çizileni, donum inik, kasıklarım rahatlamışken okuyarak düşüncelere dalmayı seviyordum.

Dublörlük yaparak kazandığım onca parayı silip süpüren hafta sonları, yanıbaşımda kıpırtısızlığıyla sessizliğin bir parçası olup çıkan gizemli Bay Ti olduğu halde otelin barına tüneyerek gitgide daha çok zaman

geçirir oldum oralarda. Bay Ti ortaya attığı savların her birini tek tek düşünüp tartardı. Yargılarındaki özgür tutumu ve görüş açısının genişliği beni çok etkilerdi. Yanıtlar ondaydı; bense sorularla yüklüydüm.

Yaşlı, ama önemli biri gibi görünürdü insana; dış görünüşünde hiçbir şey açıkça yazılı çizili değildi ya da ne türden olursa olsun okunması olanaksız nice karşıtlıklar vardı onda. Alnı kırışıklar içindeydi. Yanakları büyük acılar sonucu iyice çökmüş gibiydi, buna karşın dış görünüşüyle genel olarak hiç de çökük değildi. Kemerli burnunun direngen biçimiyle her an geleceğe meydan okuyor duygusu veriyordu insana.

Aslını ele veren hiçbir belirti yoktu onda; kimin nesiydi, bu da kafarnı karıştırıyordu benim. Geldiği ortamın bütün izlerini silmiş bir hali vardı; acaba gerçekten herhangi bir toplumsal kökeni var mıydı, olmuş muydu bu adamın?

O ölümü, bense yaşamayı öğreniyorduk, evet ama sorgu sualimiz aynı türden kaygıları paylaşmaktaydı.

Nihayet, öyle gün oldu ki yalnızca ve yalnızca haftalık ziyaretlerimi haklı göstermek için yanıma sevgili de aldığım oldu; ama sonunda beni mazur gösterecek nedenler de bitti ve ben yavaş yavaş bu iki seksenlik ihtiyardan oluşan ailenin içinde buldum kendimi; ben seçmiştim. Bay Ti'nin –ki pek de alışkanlığı yoktu bu konuda– 'harika çocuğun dönüşü' adlı bölümü, hiç yorum yapmaksızın salt okumak amacıyla İncil'i açtığı gün, orada bulunuşumu gönülden istemiş olduklarının farkına vardım.

Maude, kadınların artık yaşlarını gizlemedikleri yaştaydı. Seksenindeydi, yaşının her yılını severek kabulleniyor ve süslenmeyi en ince ayrıntısına dek gözler önüne seriyor, böylece kadınsılığını ayakta tutuyordu. Zaten yaşına göre güzelden de öte sayılırdı.

Maude kişileri yaptıkları işlere göre değil, özlerinin ağırlığına göre bir yerlere koyuyordu. İşin kötüsü, harika kişilerden çok, olağanüstü şeffaflık, açıksözlülük ya da erdemli oluş ilgilendirirdi onu. Kişilere asla yaptıkları işi sormaz, mesleklerinin ardına gizlenmelerden korkardı. Onların zevklerini, düşlerini, duygu dünyalarını anlamayı yeğliyordu.

Her sabah, şafak vakti kalkıp güneşin doğuşunu, otellerinin tam önünde yer alan mendireğin ucundan seyretmeye gittiğinin ayırdına vardığım gün onun yaşama sanatı konusunda daha iyi bir fikir edindim. Ufuk çizgisinin koca yıldızdan kopup uzaklaşmasını seyreder, sonra gidip yeniden yatardı. Bazen Bay Ti de üstünde ropdöşambrı ile ona eşlik ederdi. Bomboş plajda Maude'un koluna sımsıkı yapışır, gözlüklerini takar ve kendisini daha az yaşlı hissederdi böyle anlarda.

Bay Ti ile Maude'un otelde çalışan bir de yardımcıları vardı. Hırçın, kaba, köylü kılıklı, eli maşalı, Hermantrude adında bir Normandiyalı kadın. Bu onun gerçek adı mıydı, hiçbir zaman öğrenemedim. Erkek vücutlu, etli butlu biri olan Hermantrude o kahrolası kromozomları yüzünden en ufak sevimlilik belirtisinden bile yoksun kalmıştı. Ta ortaçağdan bu yana ataları, o böyle olsun diye sanki kafaları çekip durmuşlar anlaşılan. Kala kala meme demeye şahit isteyen iki sarkıntının bulunduğu neredeyse içi boş bir göğüsten çıkan sesle, kişnemeyi andıran gülüşüyle herkesi, uykudakileri bile ayağa kaldıran bir gırtlak düzeni kalmıştı ona miras olarak. Kafatasına, pörsük, nemli, boyun kısmına doğru taşarak inen bir deri geçirilmiş gibiydi; öyle ki kurbağalarınki gibi boğaz kısmında bıngıl bıngıl etli bir gıdık oluşturuyordu. Kızarık göz kapaklarını da, iki kabuksuz sümüklüböceğe benzeyen dudaklarıyla ağız yerindeki boşluğu da zar zor kapatabiliyordu. Saçları kendi saçlarıydı, ama her on beş günde bir boyamaya özen göste-

rirdi. Onu fazla köylü kılıklı buluyordu insanlar, zira orospularınkini andıran dış görünümünde yalnızca üç anlam gizliydi. Bir yönüyle hayvansı bir hoşnutluk hali, ikincisi insana sıkıntı veren bir kösnüllük, –bazı şeyleri yaşamı boyu hiç görüp duymamış olmalı– üçüncüsü ise gizli bir öfke... Büyük bir istekle, uzak yöreleri gösteren kartpostalları biriktirirdi. Bu bambaşka yerlerin fotoğrafları karşısında dalıp giden kızarık yüzü daha bir insansı hal alırdı.

Mendirekte martılar arasında, birlikte yürüdüğümüz zamanlar, Bay Ti yaşamının olaylarını sabır içinde, bellek bükümlerinden bulup çıkardığı onlarca anlatıyla sanki ilmek ilmek tekrardan bağlardı birbirine.

Matrak huyunu, genç bir cerrahken katıldığı Direnişçiler arasında edinmişti. 'Bay Ti' zaten onun Direnişçi adıydı. Kurtuluştan sonra da gerçek soyadı olan Jardin yerine bu adı almıştı.

İşkence ve idam mangası önüne düşme tehlikesi karşısında işi sürekli şakaya vurur olmuş, yalnızca arkadaşlarıyla değil, korkusunu alt etmek için işgalcilerle de dalgasını geçmiş vaktiyle. Hatta yardımlarına böylece tuhaf bir boyut kazandırmış. Ona 'Komik hekim' lakabını takmışlar. Arkadaşları onun matrak biri olduğuna inanırlarmış. Yalnızca küçük Marcel onun gülüşünün ardında yatan buruk kırışığı görebilmişti. Birlikte tutsak düşmüşler Buchenwald'da, sonra Langenstein'da işkence görmüşler; korkunç sözcüğü yeterli gelmezmiş bütün bunları anlatmaya. Marcel on yedi, o ise yirmi altı yaşındaymış. Bir kasabanın sokaklarına, Alman askerlerini başlarına yalnızca kaskları ve edep yerleri huni ile örtülmüş halde salıverme hatasını işlemişler. Bu etkileyici maskaralık onun işgalcilere: 'Alın bakalım, haydi biraz gülelim,' deme ve tehlikeyi göze alarak gerçeği kabullenme biçimiydi. Huniler felaketlerine yol açmış. Gestapoda, sorgu sırasında onlara hunileri sağlayan

adam konuşmuş. Ti asla toplama kampına gönderilişinden söz etmezdi. Yalnız, bir akşam itiraf etti; kampların sisi, dumanı içinde, şaka falan yapmayı bir yana bırakmış artık. Sözlerinden daha anlamlı bir dudak kıpırtısıyla dedi diyeceğini; meğerse Marcel orada ölmüş.

Savaştan sonra Bay Ti Avrupa'yı terk etmiş ve Normandiya'daki Ker Emma'ya tam yirmi yedi yıl sonra dönmüş. Ailesi onu öldü biliyormuş. Koskoca dünyada dolaşıp durduğu o gezgin yıllardan hiç söz etmemiş kimselere. Ama konuşsaydı iyi olurdu, hafiflerdi biraz. Belleğine saplanıp kalmış unutamayacağı nice anıları vardı.

Düşlenen yer, düşlerimdeki tek yer olan Ker Emma'yı anlatmam gerekiyor, çünkü adı Bretoncaya çalan bu Normandiya köyünün yazgısını öğrenmeksizin Bay Ti ile Maude'un ne tür birer insan olduklarını anlayabilmek olanaksızdır.

Ker Emma'lı olmak, bir aileye mensup olmak gibi bir şeydir, çünkü Ker Emma bin kişilik bir 'aile' bucağıdır.

Geriye giderseniz, 1853'te Nèpomucène Sauvage adlı birisi, bir koyun önünü kapatarak sekiz yüz elli hektarlık bataklık toprağı kurutma işlemini sağlayacak bir mendireğin yapımında kullanılmak üzere karısı Emma'nın drahomasını onunla anlaşarak elinden almış. İşleri tam zamanında bitirmiş ve devlet de ona şükran borcu olarak, dalgalardan kurtardığı bu toprakları bağışlamış.

Karısına tutkun olan Nèpomucène, denizden kazandığı mülküne onun adını vermiş: 'Ker Emma' ve doğurgan karısına tam on yedi çocuk vermiş. Üçü ancak vaftiz edilecek kadar yaşayabilmiş. Geriye kalan on dördü ise yaşlı Nèpomucène'in vasiyetine uyarak oraya yerleşmişler, ihtiyar, Emma'ya duyduğu sevgiden türeyecek soy ağacının oraya kök salmasını istemiş.

Tam yüz yıl sonra Emma ve Nepomucène'in soyundan gelen bin kadar kişi halen Ker Emma'da yaşamakta. Bir ev satılığa çıkarıldığında mutlaka aileden, 'kabileden' birisine verilir. Yöre insanları paralarını aile bankasına –Mendirek Bankası– yatırır ve uzak yeğenler

arasında evlilik yapılabilir. Ama amca, dayı, hala, teyze çocukları arasında evlilikler yasaklanmıştır. Ker Emma'da bir de Bay Ti'nin hiç beğenmeyip eleştirdiği bir emekliler yurdu ile bu tuhaf kabilenin ahlak birliğini, ayrıca mendireğin bakımını üstlenen bir ihtiyarlar heyeti vardır.

Herkes, olağanüstü büyük bir aşk öyküsünden, büyük bir düşten geldiğinin bilincindedir.

Ker Emma'daki, granit kayalardan yapılma o mendirek her şeyi bir güzel anlatmaktadır. O olmasaydı Bay Ti Buchenwald kampından dönmemiş olurdu; aynı zamanda burası Fanfan'ın can damarı, bel kemiğidir sanki.

Mendirek, onlara asla pes etmemeyi öğretmiştir. Kışın yükselen dalgalarıyla bu mendirek üç kez ve şiddetli gelgitlerle yıkılmıştır; 1894'te, 1928'de ve 1972'de. Her seferinde de yeni baştan yapılmıştır.

İlk mendireğin açılışının yıldönümü olan 1 Temmuzda Ker Emma'lılar dans ederler; 1972 yılında yapılan mendirekte tabii. Okyanusa karşı kazandıkları zafere, farklı insanlar oluşlarından duydukları gururlarını katlarlar. Onlara akıl ve para gücü sağladığı için teşekkürler ederler mendireğe, çünkü Ker Emma, Mendirek Bankası'nın desteğiyle çok sayıda zengin şirkete konaklık etmektedir.

1976'da Bay Ti'nin etkilemesi sonucu, doğayla uyum içinde yaşama sanatını koruma kaygısına kapılıp, kış saati, yaz saati uygulamasına karşı çıkmıştır insanlar. Zaten Atlantik Okyanusu'na karşı da yüz yirmi üç yıl kavga vermemişler miydi. Demek ki güneş ile uyum içinde yaşayabilen Fransa'daki tek köy burasıydı. Postanenin saati sabahın onunu gösterdiğinde ülkenin başka yerlerinde saat on birdir ya da on iki; ve belediye başkanı, seçim bürolarının açılış ve kapanış saatleriyle alay edip durur. Çok geç saatlere kalmadan yatıp da televiz-

yonu kaçırmamak için, programlar banda alınıp ertesi gün yerel saatle 8.30'da kabloluda.ı tekrar yayımlanır.

Fanfan'a duyduğum aşırı sevginin sürmesi kararına varmam, bu kabileyle sürekli temas halinde ben de bu mendireğin oğullarından biri olup çıktığım içindir. O olmasaydı algılarıma, istem gücüme, Fanfan'ın karşısındayken ya da hayali aklımdan şöyle bir geçse, içimden kalkan çılgın düşünce dalgalarına sonsuza dek bir set çekmeye gücüm yetmezdi.

Bay Ti 1972'de dönmüş oraya. Mendirek üçüncü kez yıkılmış o yıl. Çok yaşlı olmasına karşın Bay Ti, kimliğine yeniden kavuştuğu duygusuyla, mendireğin yeniden yapımına bizzat katılmış.

O güne kadar Bay Ti kendisine bakmayı bilmiş, ona kimse yardım etmemişti. Sık sık, ölüme meydan okuma amacıyla dolaşmaya gittiği Ker Emma mezarlığında bir gün, mutlu, yaşlı bir kadınla karşılaşır. Kadın bir yandan kocasının mezar taşını temizlerken bir yandan da onunla konuşur, yaşama sevincinden söz açar, C vitamini tabletleri sunar ona. Adı Maude Sauvage'dır.

Buluşma sözü verirler. Kadının her şeyi coşku seline boğuşu, onu da sevince boğar. Bir akşam mezarlık çıkışında, onu alelacele öper, sevgilerinin solmasına zaman kalmadan ölümün onları alacağından hiç kuşkusu yoktur.

Bay Ti sevgi azalmasını hiç hoş karşılamazdı. Çiftlerin, yorgunluğu, bıkkınlığı kabullenişlerini utanç verici bir bozgun gibi görürdü. Evliliği o güne değin hiç denememişti. Birinin onu sürüklemesine ya da birini sürüklemeye hep karşı çıkmıştı.

Onun üzerinde birtakım hakları olduğu konusunu benimsememe erdemliliğini gösterdi Maude. Yalnızca, söyleyeceklerini somutlaştırma bilincinin insana verdiği güvenle, bir biçimde anlaşmaksızın, ateşli bir sevginin bütünlenemeyeceğini gösterdi ona. Bu duyguyu, ölen,

ateşli kocasıyla birlikteyken tanımıştı. Bu başarılı geçmişiyle, ona imrenen Bay Ti üç hafta sonra yüzüğü takmıştı onun parmağına. Maude seksen üç yaşındaydı, o ise seksen birinde.

Koca Ti, salt zaman denen şeyi bildiği için atılmıştı bu evlilik serüvenine. Sıradan şeylerle işi yoktu onun. Onları çarpan yıldırım aşkının tadını evlilik çerçevesiyle koruma altına alacaktı. Hiç mi hiç ayılmayacaklardı bu esriklikten.

Fanfan'la ben daha yirmi yaşımızdaydık. Ölümle aramızda belki bir elli yıl belki de daha fazlası vardı. Eğer iştahımı bastırmazsam aramızdaki bağ binlerce kez değişime uğrayıp cılızlaşacaktı. İlk öpücüğü daha sonralara bırakıp sürekli beklenti içinde olma halini sürdürmekten öte bir çıkış yolu bulamıyordum. Yarım yüzyıllık bir umutlu bekleyiş, işte düşlediğim buydu.

Ama Fanfan'ın silueti bana sonsuz istek vaadi gibi gözüküyordu. Kasıklarım, bu kızın bu işi nefis biçimde becerenlerden olduğunu söylüyordu.

Orleans'da geçirdiğim hafta sonunun ardından Fanfan'a sunmak amacıyla, aslanayağı çiçekleri toplamaya Alp dağlarına gittim. Sevgimin büyüklüğünü ona kanıtlayabilecek bir davranışta bulunmak, ona sarılıp öpmelerden kaçınarak iyice hevesini kaçırmak istiyordum.

Bu hesap kitabın ardında içtenlikliydim bütünüyle.

Tren Alpler'e doğru yol aldıkça, benliğimi sevinç duygusu kaplıyordu. Olağan davranışlardan uzaklaşıp sanki romanlarda yaşıyormuşum duygusuna kapıldım. Dudaklarımdan gülümseme eksik olmuyordu. Burjuva aşklarından hepten uzaklaşmışım gibi geliyordu bana.

Vagon-barda aralarında konuşurken hemen ertesi gün Mont-Blanc Tepesine tırmanmayı öneren bir grup öğrenciyle karşılaştım. Gezi konusunda sorduğum sorularla aramızda yüzeysel bir bağ kuruldu. İçlerinden birinin beni, gideceğim yer konusunda sorguya çekmesine kadar belli belirsiz konularda görüş alışverişinde bulunduk.

– Tepelerden birinde, sevdiğim kız için aslanayağı toplayacağım, diye coşkuyla karşılık verdim sorusuna.

– Kız arkadaşına mı? dedi şaşkın halde, bu konuda bilgi edinmek istedi kızlardan biri.

– Hayır, ona elimi süremeyecek denli çok seviyorum da...

Herkes, önce dalga geçiyorum sandı.

– Doğru söyle, nereye gidiyorsun sen?

– Yemin ederim doğruyu söylüyorum, diye karşı koydum.

Bu gezimin amacının bir kadına aslanayağı sunabilmek olduğunu onlara anlatabilmek için yarım saat dil dökmem gerekti; sevdiğim ve tarafından sevildiğim kadına el sürmek, ilişmek istemediğimi anlatmak için de bir yarım saat daha. Bir saatin sonunda erkekler benim bu dünyadan olmadığımı falan sandılar, kızların bir bölümü ise bu modası geçmiş davranış biçimimi hiç de yargılar gibi görünmedi.

Tutumum konusunda erkekleri ikna etmek için boşuna çaba harcadım, sürekli alaya aldılar beni. Ters tepkileri doğrusu kırıcı oldu, nice ters düşünce uyandırdı bende. Bu gençler besbelli erkeklerin kadınları sevmek için yaratıldıklarını ve ancak sevgi dünyasına girdikleri zaman yüceleceklerini bilmiyorlardı. Aşk olmasa, ucuz, basit adamlar olmaktan öteye gidemezlerdi; aşk olmasa aldatıcı, göz boyayan bir yaşam sürerlerdi erkekler.

Birkaç saat sonra, güzel şeyler yapacağımdan çok emin olduğum halde Chamonix istasyonunda ayrıldım onlardan. Ben uzaklaşırken arkamdan aptal aptal bakıyorlardı. Erkeklerden birinin şöyle dediğini duydum:

– Kaçığın teki.

– Peki ya sen, bana çiçek sunmayalı ne kadar oldu dersin? dedi bir kız sesi.

Bu iki tümce kararlılığımı daha da pekiştirdi. Her ne pahasına olursa olsun Fanfan'a bir aslanayağı bulmam gerekiyordu. Bu çiçeğin peşine düşme fikri önceleri baş döndürücü bir heves gibi gelmişti bana; şimdiyse pek akıllıca ve mantıklı gözüküyordu. Sevgilerine kendilerinden yalnızca bir parça katanlar delilerdir.

Saat sabahın on birinde otobüs beni teleferiğin bulunduğu yerin tam dibine bıraktı. Gişedeki memura sordum:

– Nerede aslanayağı bulabileceğimi biliyor musunuz acaba?

– Bu çiçekler koruma altına alındı. Toplanması yasaktır, dedi yanıt olarak. Turistlerin aşırıya kaçarak, demet demet toplamalarına karşı Çevre Bakanlığının önlem aldığını gösteren, aslanayağı çiçeklerini sergileyen afişleri işaret etti.

Huzursuz olmuştum, teleferiğe binmek için bir bilet istedim.

– Sizi uyarıyorum bakın, diye üsteledi gişe görevlisi. Şu sıralar jandarma işi sıkı tutuyor.

Omuz silktim ve kabine binip yükseldim. Doğaya zarar vermek hoşuma gitmez, tamam, ama bunca lafı ağızda gevelemeye gelmedim ben ta buralara.

Teleferik yukarı varınca, tek bir jandarma bile yanıma gelip buralarda ne işin var demedi. Hava sıcaktı ve ben susamıştım. Köpürerek akan çaydan kana kana içtim ve uçar adımlarla bir tepeye doğru gittim; sanki Fanfan'ın hayali sürüklüyordu oralara beni. Uç saat geçmiş, tek bir aslanayağı bile bulamamıştım; ama içmemem gereken sulardan olacak müthiş karnım ağrıdı, içim dışıma çıktı. Bedenim bana ihanet ediyordu, dörtbir yana koşturup durmam da bütün gücümü tüketmekteydi, bütün bu olanlar kafama taktığım düşüncenin tam tersini söylüyordu bana; istemimse çelik gibiydi.

Akşamın altısına doğru bu kanı da terk etmeye başladı beni. Alplerde koşuşturmaktan bitkin, aç, ishalden eriyip akmış halde kalakalınca bir kuşkudur aldı beni. Araştırmanın boşunalığı aptalca gözüktü bana. Ne yapıyordum bir kaya çıkıntısına tünemiş de buralarda ben böyle? Trende karşılaştığım öğrencilerin alaylı gülüşlerini ve yaşamın aynı romanlara benzemesini istemenin bir işe yaramayacağını anladım; boşuna harcamış olur insan emeğini. Bu tür bir girişimde ilk adımım ikincisini doğrular nitelikte olmuştu; ama ortaçağdan kalma bu

saçmalığı kısa sürede sona erdirmek ve gidip uslu uslu Laure'un yatağına dalmak daha iyi olacaktı.

Gözüm açılmıştı, ayağa kalktım ve karların sonsuzluğu karşısında korkuya kapıldım. Aptal aptal kafamda kurduğum düşünceleri boşa çıkarıyordu şu pamuksu görünümlü çiçeğin oracıkta birden ortaya çıkışı. Kuşkularım dağıldı birdenbire. Umulmadık andaki bu keşif, kararımda sebat gösterirsem bütün vaatlerin yerine geleceğini öğretmiş oldu bana.

Usulcacık kopardım aslanayağını, özene bezene kâğıt külahın içine koydum ve Paris'e döndüm.

Laure ortadan kayboluşumdan dolayı meraklanmıştı. Israrla bir açıklama istedi benden. Fanfan'ın âşığıymışım havalarına kapılıp sanki bir sevgilim varmışçasına sevine güle yalanlar uydurdum. Bu dileğin gerçeğe dönüşmesinden korkuyordum, öte yandan sanki kararlıymışım gibi hareket etmek de hoşuma gidiyordu.

Laure kendisine anlattığım masala inanmış göründü. Bir sonraki hafta sonunu ailesiyle birlikte geçirmek için onların evine gitmeyi reddedince o kadar anlayış göstermedi doğrusu.

Fanfan'ı yeniden görmek için bana fırsat doğurmuş olduğundan bir an bile kuşku duymaksızın:

– Eee, n'apalım, ben de yalnız giderim, dedi.

– Olur, dedim, bıyık altından gülerek.

Bu durumda cumartesi akşamı için Fanfan'dan buluşma sözü aldım ve Paris'e yirmi dakika uzaklıktaki Marne Nehri kıyısında büyük bir lokantada en güzel masayı ayırttım. Terası nehir üzerine taşırılmıştı ve gece karanlığında önümüzde yalnızca mum ışığı vardı. Karanlık ve su, öyle bir köşecik işte. Bu durumda yalnızca bu yere bir itiraf gibi açıldığımı duyumsuyordum; Fanfan'a kur yapıyormuş gibi, ona hiçbir açıklama yapmadan... Programa göre çok dikkatli olacak, her iki anlama da gelebilecek biçimde davranışlarda bulunacaktım, öyle ki sözlerim ya da kısa süre ortadan kayboluşlarımla bağdaştıramayacaktı olan biteni. Bu gecenin her tür umudu besleyen zaman parçacıklarıyla karışık, ince in-

ce düşünülerek ortaya konan yoksun bırakışlarla bir oyun gibi geçmesini istiyordum.

Davranış biçimimi bu yönde düzenlememe şaşacaksınız belki de; âşıklar genelde davranışlarının coşkusuna kapılmazlar mı? Bundan hiç kuşkum yok. Öte yandan bende içtenlikli insan olmanın yanısıra hep bir hesap mekanizması var olmuştur. Evet benim de kuşkusuz bir taktiğim olacaktı, ama temiz yüreklilikle sergilenen bir taktik. Ürperişler içinde kendimi kaptırdığım o aşk oyunlarına karşı kendime özgü bir tutku duyuyordum.

Zaten istediğim gibi hareket ettiğimden pek emin değildim. Fanfan'dan uzakta, davranış biçimleri geliştirmenin zor bir yanı da yoktu, aksi durumda, bunları gerçekleştirirken harcanan her tür çaba daha da zor olurdu. Kim bilebilir o anki bakışıyla beni tüm istencimden yoksun bırakmayacağını? Ama ben hızımı yatıştırabilecek güçte görüyordum kendimi. Buna inanmak istiyordum.

Birlikte akşam yemeği yiyeceğimiz gün yaklaştıkça kararlılığım daha da güçlendi; çünkü acılar içinde, gittikçe artan bir utanç duygusuna kaptırıyordum kendimi. Bu buluşma için hazırlanmak Laure'u aldatmak değil de neydi? Bununla birlikte gözüm Fanfan'dan başkasını görmüyor diye yazıklanamazdım ya. Arzularımız sorumluluk duygumuzdan uzak durur. Ama ben –ilke olarak tabii– edimlerimlerinden sorumlu tutuyordum kendimi. Bana öyle geliyordu ki eğer Fanfan'ı öpmekten kaçınırsam, yanlışlarım dediğim şeyin bir bölümünün bedelini böylece ödemiş olurdum. İnsanın, vicdanıyla uzlaşmaya gitmesi bazen çok tuhaf oluyor.

Yine de davranışlarımı, tasarladıklarıma uydurabilecek miydim bilmiyordum.

Cumartesi akşamı, saat sekizde, babamın arabasında, direksiyon başında, kalbim küt küt ata ata Fanfan'ın evi önünde bekliyordum. Geldi; omuzlarını açıkta bırakan, bedeninin bütün hatlarını gözler önüne seren giysisi içinde bir heykel gibiydi.

Acil durum bahanesiyle —yalan da değildi— tuvalete koştum, çok gergindim, onu görünce canlanan, etkilenen erkekliğimin isteğini ellerimle söndürdüm. Çok hafif bir zevk alıştı pek tabii, ama gereksinimlere de yer ve zaman ayırmak gerekir...

Yatışmış halde yanına gidebildim ve gayet rahat havalarda, hâlâ eski zaman inceliklerinden anlayan biri gibi davranarak, ona arabanın kapısını açtım. Yerine yerleşti, kulağına övgüler fısıldadım.

Lokantada, sırtındaki şalı, şöyle önce bir teninde dolaştırarak çıkarmasına yardım ettim, sonra Marne Nehrini karşıma alıp oturdum yerime, ona birden yemekte neler olduğundan söz açtım.

— Bunlar en sevdiğim yemekler, dedi.

— Biliyorum, biliyorum, diye fısıldadım. Öğleden sonra büyükannesini telefonla arayıp sorduğumu gizlemeye gayret ediyordum.

Daha da mükemmel davranmış olmak için garsondan iki kez üst üste, onun kavun tabağını değiştirmesini rica ettim ve sonra filmlerini babamın dostu olan bir yapımcıya göstermeyi önerdim, ona. Bu önerimi sanki onu feci kışlardan kurtarıyormuşum gibi cânı gönülden

kabullendi. Benimle birlikte sürdüreceği yaşamın, düşlerine, beklentilerine uygun olduğunu görsün istiyordum.

Küçücük bir kızken yaptıklarını, sonra, aile içinde sevinci yok eden kızkardeşinin boğulması olayını uzun uzadıya anlattı. Sözünü kesmeden, onu yoğurup oluşturan o yaşama tutulmuş halde ve onu çok iyi anladığım izlenimini verecek şekilde dinliyordum. Sonra yeniyetmelik döneminden söz açtı, sevdalarından, buna karşılık vermeyen oğlanların alelacele çekip gitmelerinden söz etti —alelacele demekle 'elleri kıçlarında' demek istemiş—. Sessiz yüz ifadeleri ve göndermelerle, onu okşayan söz ve tavırlarımdan ne çok etkilendiğini belli etti; sonra devamla:

— Bu oğlanlar belki de benimle öyleydiler, çünkü asla mini minnoş külot giymem ben.

Ne diyeceğimi bilemeden sustum, şaşkındım. Böylesi bir saldırıyı önceden kestirememiştim. Demek giysileri altında basbayağı çıplaktı.

— Anlıyorum, diye aldı sözü, filmlerde olağanüstü denen şeydir bu. Sahneye, konuşmaya tek bir tümce eklesen bozulur gider. Rahat ol, rahat ol, külotum var. Seni güldürmek için öyle söyledim.

Sinemada diyalog üstüne uzun bir söylev verdi. Bir yandan da Marne'ı seyrediyordu. Arasıra gözlerini dalgın dalgın seyrettiği nehir sularından kaldırıp bana çeviriyordu; bazen de karşılaşan bakışlarımızda, söyleşimizin kalanını gizlemeye çalışan, örten bir incelik, bir hoşluk vardı. Ben de o zaman başımı öte yana çeviriyor ya da hem yüreğimi, hem de duygularımı bastırması, serinlik vermesi için bir bardak soğuk su içiyordum.

Fanfan'la geçirilen her dakikanın önemi vardı, yaşamak olağanüstü güzel bir duyguydu. Onunla arkadaşlık ederken kıpırtısız anların tadına varmayı da öğreniyordum. Beni daha uygar ve kibar biri yapıyordu.

Uzun süren sessizliğin ardından, bana onca emeğe, eziyet mal olmuş aslanayağını nihayet sundum ona:

– Bu da ne? dedi, papatya mı?

– Hayır, dedim, aslanayağı.

– Gerçek bir aslanayağı mı?

– Evet.

– Ama çok ender bulunur o.

– Chamonix'nin ta tepesine, doruğuna çıktım geçen pazar.

Zaman zaman o kusursuz Fransızcasına katmaktan pek hoşlandığı şu bayağı dille:

– Dalga mı geçiyorsun sen benimle, boşversene, dedi.

– Bana inanabilecek tek kişi sensin, ama seni inanmaya zorlayamam tabii, zorunlu değilsin buna.

Fanfan, bir an için karmakarışık oldu, sonra da gülümsedi bana ve kendisini ele veren aceleci bir devinmeyle elimi kavradı. Ben de onun elini sıktım, ama ortak bir işi sona erdirmiş bir işadamı tavrıyla ve kesin bir dille şunu belirterek:

– Ben bunu henüz doğmakta olan dostluğumuzu pekiştirmek için yaptım, bir kızla gerçek anlamda dost olmak öyle nefis ki!

– Kuşkusuz... diye ağzında geveledi sözü.

Bakışlarında öylesi bir anlamazdan geliş vardı ki başı döner gibi oldu. Erkekleri istediği gibi elinde oynatan Fanfan, oğlanların işi yarıda kesmelerine alışamamış olmalıydı.

– N'oldu, iyi değil misin? diye fısıldadım tatlı bir tonla.

– Hayır, iyiyim...

Özür dileyerek, birkaç dakikalığına, sanki tuvalete gidiyormuş gibi yanından ayrıldım; ama gitmeden önce, hesabı ödemek isteyen Fanfan'a çoktan ödenmiş olduğu yanıtını yetiştirebildim.

Dostluk belirtime uygun düşen bir yumuşaklıkla şalına sarınmasına yardım ettim. Hesapları altüst olmuş gibi görünüyordu, aramıza selamlaşırken yaklaşma mesafesi koymak için dört elle sarıldığım şu 'dostluk' sözcüğünü nihayet sarf etmiş olmaktan dolayı müthiş sevinç duyuyordum.

Arabada, neredeyse büyük bir içtenlikle diyebileceğim şekilde, son bir kadeh daha içme teklifinde bulundum, bu arada onu, duygularımın değişmiş olacağına inandıracak türden bir gülümseyiş takındım yüzüme. Şaşkın bir halde boyun eğdi.

Paris'e neredeyse baykuşların öttüğü bir saatte vardığımızda, bir bakkal dükkânı önünde durarak bir şişe şampanya satın aldım.

– Nereye gidiyoruz? diye sordu usulca Fanfan, tabii 'senin eve mi, bana mı yoksa?' demeye cesaret edemedi.

– Viyana'ya! diye bağırdım.

– Viyana'ya mı?

– Sana aslanayağı toplamaya Chamonix'lere kadar gitmedim mi? Ama dur, Viyana'ya gitmek için önce gözlerini bağlamam gerekiyor.

İşi eğlenceli bulan Fanfan, kendini bu fanteziye kaptırdı. Şalını gözünden geçirip ensesinde düğümledim ve arabayı, Boulogne Stüdyolarının bulunduğu yöne çevirdim, babamın senaryolarını yazdığı bir dizi filmin dekorları orada kurulmuştu. Olay 1815 yılında Viyana'da geçiyordu.

Gelecekte ne olacağım konusunda büyük kaygıları olan babam beni stüdyo bekçisiyle tanıştırmış, iyi arkadaş olmuştuk, böylece setlerde gönlümce dolaşabiliyordum. Sinema yönetimiyle içli dışlı olmamı istiyordu, Cumhurbaşkanlığına ya da Avrupa Krallığı'na giden uzun yolda çabucak bir yerlere varmamı engelleyebilecek, yaşam boyu karşıma çıkabilecek aksamalar duru-

munda büyük bir olasılıkla beni sinema dünyasına yönlendirmekti amacı. Kanseri yendiğinden bu yana, geleceğe daha bir vakti yokmuş artık gibilerine bakıyor ve yaşamın olağan işlerini elinin tersiyle bir yana itiyordu. Ona bakarsanız, Charles De Gaulle ya da Jül Sezar arasında kendime bir yer açmak ya da Chaplin'e gölge etmek için yalnızca on yılım vardı önümde.

Evet, kapıcıyı tanıyordum, tavlamaya çalıştığım kızları, geceleri, stüdyoların sessiz ve olağanüstü ortamına götürmeme izin verilmiş oluyordu böylece. Ne var ki belleğimde çok az yer tutan bu yeniyetme kızlar, duygusal yaşantımın ağırbaşlı gülünçlüğü (!) içerisinde kendilerinden yararlanılan kişileri oynuyorlardı. Fanfan bunların hepsini gölgede bırakmış oluyordu.

Boulogne'a giderken yolda, kalbimi ele geçiren ve ne yapacağı önceden kestirilemeyen bu genç kadının yanıbaşında oturmanın tadına varıyordum. Bu gecenin, resimsi güzellikteki varlığı beni coşkulara salıyordu. Uzun zamandır kolluyordum, yanımda oturan bastırılmaz, doyurulmaz bir tutkunun gizli dünyasını keşfetmiş olmanın sevincine bırakıyordum usulca kendimi. Böylece Verdelot'daki düzensiz yaşantıdan da, Chantebise'deki iç karartıcı toplantıdan da kaçarak kurtulmuş oluyordum. Kuşkusuz bulduğum çözüm yolu basitti ve akıl mantık yadsımaktaydı durumu, ama Crusoe ailesinin bir üyesi olarak, saçmalama konusunda iyice rahattım.

Bir yandan arabayı kullanırken öte yandan da Fanfan için hazırladığım sürprizin koşullarını, biçimini evirip çeviriyordum kafamda; her şey tamam olunca anladım ki romantik anları iyice kavramak için yeterince kullanmıyoruz düş gücümüzü. Şunu açıkça söyleyebilirim: Yüreğim en sevdiğim, yeğlediğim organımdı. Beyni küçümsemiyorum, ama bana öyle geliyor ki vaktı geldiğinde, geriye bakıp da pişmanlık duyarak üzülme-

mek için duyguları yaşama geçirmek, hissetmek yerine yalnızca çokça kafa patlatıyoruz gibi geliyor bana.

Başka şekilde ele alırsak, dostluk değil de salt aşk isteyen ben –tutku demek istiyorum bununla– şimdi, erkekle kadın arasındaki dostluğun havarisi durumuna düşüyordum. Bu tersine dönmüş durum gülümsetti beni yalnızca. Fanfan görmedi gülüşümü. Gözleri hâlâ bağlıydı.

– Nereye gidiyoruz? diye sordu bana.

– Bir ormandan geçiyoruz, dedim, oysa Seine Nehri rıhtımlarındaydık.

– Evet, küçük bir havaalanı var. Bir turistik uçak kiraladım.

– Dalga geçmiyorsun ya?

– Hayır! Gözündeki bandı çıkarma! dedim sert bir tonda. Yoksa seni Viyana'ya götürmem bak!

Gözlerini kapatan eşarba dokunmadı. On dakika sonra arabamı Boulogne Stüdyoları önünde park ettim ve beni beklemesini rica ettim. Orada gece bekçiliği yapan kapıcının oğlu bana anahtarları verdi.

Tekrar Fanfan'ın yanına geldim.

– Her şey hazır, gelebilirsin, uçak orada.

Fanfan elini bana verdi ve stüdyoların oraya kadar götürmeme izin verdi. Havaalanının büyük hangarlarından geçtiğimizi sanıyordu.

– Dikkat, başını eğ, pervane var! diyordum, birden sahiden ben de bu işe inanmışım gibi.

Küçük bir odaya girdik, üstündeki sımsıkı giysilerin üstüne, prenseslerinki gibi ipek, kadife karışımı bir tuvaleti geçirmesini rica ettim. Çevresinde bir yığın giysi hissedince şaşırdı ve havalanmadan önce böyle giyinmenin nedenini sordu bana. Ona uçaktan iner inmez vals yapmaya hazır olmasını istediğimi belirttim ve ben de 1815 Avusturya-Macaristan subaylarına özgü bir üni-

formayı giydim; bir masala giriyormuşum gibi titriyordum heyecandan.

Bizi çocukluk arzularımızdan ayıran mesafeyi kapatmanın, giderek yok etmeyi başarmanın insana vereceği baş döngüsünden daha büyük bir şey bilmiyorum. Küçük bir çocukken, otomobillere ya da oyuncak kovboy silahlarına ilgi duyan biri değildim. Benim başımı döndüren yalnızca ve yalnızca aşktı. Buluğa erdiğimde, yüreğim eylemlerimi yönetmeye başlamıştı bile. Sınıfımdaki bir kıza duyduğum eğilim yüzünden gidiyordum okula; ve eğer teneffüste, avluda, sevebileceğim, tutulabileceğim bir kız yoksa, asardım okulu. Arkadaşlarım bütün güçleriyle spor yaparlardı, ben ise kız tavlardım. Yalnızca kızlar beni gerçeklikten uzaklaştırabiliyorlardı.

Kendimi hep beyaz atlı prens gibi görmüştüm. Habsburg dönemi imparatorluk subaylarından biri gibi giyinmiş bir prens; şimdi işte çok eski düşlerimden birindeki giysiler içindeydim.

Fanfan'ı bir sete götürdüm sonra ses mühendisinin kullandığı stereo pikaba bir Viyana valsi koydum.

Sonra boynumu hafif yan eğerek sordum:

– Küçük hanım, bu dansı bana lütfeder misiniz?

– Neler oluyor? diye sordu Fanfan, gözleri hâlâ kapalıydı.

Beline sarıldım, yüreğim yangın yeriydi sanki, bir yandan gözündeki bağı çekerken bir yandan dansa başladım. Yüzünde coşkuyla, baş döngüsüyle karışık şaşkınlık duygusu belirdi birdenbire. Kolumda dönüp durduğunu fark etti; mükemmel bir biçimde oraya kurulmuş olan Viyana balo salonlarından birinin döşemeleri üstüne yayılıp dolaşan, kat kat dökümlü prenses giysileri içerisinde kalçalarının dansa uygun ritmle kıvrılışını fark etti. Kuşkusuz bunca ağaç kaplama ve ayna üzerinde, modern aydınlatma için dizi lambalar ve yüksekten

çekimde oturmaya yarayan sahne iskeleleri vardı, ama bu çok geniş dekordaki görkem ve zenginlik onu fazlasıyla etkiliyordu. Geleceğini sinemaya bağlayan bu kadın birdenbire kendisini onca sevdiği, yücelttiği bir ortamda buluyordu. Işıltılı, mutlu ve uçarı; vals yapıyordu işte. Kulağına fısıldadım:

– Sana söz vermemiş miydim, Viyana'ya götüreceğim diye?

Heyecanla sarıldı Fanfan bana. Mutluydum. Onu iyice şaşırtıp deli etmek: Bütün istediğim buydu zaten. Sonsuza kadar böylece kalmak isterdim, ama göğüsleri bana sürtününce, soluğu boynumu yalayıp geçince, cinsel istek tedirgin etti beni. Hafif bir hareketle uzaklaştım ondan. Bu önlem bir işe yaramadı. Kösnül şeytan, duymazdan geldiğim, ama başaramadığım ne açık saçık düşünceler fısıldıyordu kulağıma öyle. Ne var ki kalçalarının kavisine dokundurmadan da edemiyordum ellerimi, çizgilerinin yumuşaklığı, beni hemen bu işi bırakmaya zorluyordu. Bir şeyler düşünmeye çalıştım, boşuna, beliren arzuyu dindirmeyi başaramıyordum. Gözleri ateşle yanan Fanfan üzerimde bıraktığı etkinin ayırdında gibiydi. Bana basbayağı yüreklice bir bakış fırlatarak yararlandı bu kısacık andan, bakışı ruhumu deldi, gözlerimi aşağı indirmem gerekti.

Bıraktım onu, bir adım geri çekildim ateşe kaptırmamak için kendimi. Tam aşkımı açıklayacaktım ki Chantebise'li çiftin yarı bulanık anısı belirdi kafamda ve engelledi beni. Ah, Tanrım, ilk öpüşün rehaveti ne yanıltıcıdır...: ve bunaltıcı yarınlar neler getirecek bakalım!

– Artık dans etmek istemiyor musunuz? dedi sesine biraz da tahrik unsuru katarak; küstahça konuşuyordu.

Kolumu ona uzatarak:

– Ilımadan birer kadeh şampanya içsek daha iyi gider, diye karşılık verdim.

Koluma girdi ve çok hoşuma giden şu sözleri söyledi:

– Bayım, biliyor musunuz, yeğeniniz Metternich bana uzun uzun sizin niteliklerinizden söz etti dün akşam. Sizi Londra'ya büyükelçi olarak göndermeyi düşünüyor.

Demek Fanfan oyunumu kabulleniyordu. Napolyon'un çökerttiği Avrupa'nın geleceği üzerine söyleşe söyleşe Viyana çatılarından birinin taklidi, devasa bir makete bakan, yapay bir taraçaya yöneldik. Çevremizde, kokusuz, yapay, ama çok güzel koruluklar uzanıyordu. Vals müziğinin kalan kırıntıları bize dek ulaşıyordu.

Fanfan'a şampanya doldurdum ve taraçanın pek gülünç, ama mantardan korkuluğuna hafifçe yaslandım, dekor ekibi öylesine başarıyla boyamıştı ki taştan yapılmış gibi görünüyordu. Kadehi bir içişte bitirdi ve omzunun üstünden geriye, gülümseyerek fırlattı. Kristal bardak yere düşüp kırıldı.

– Filmde değil miyiz olur a? dedi özür mahiyetinde.

Sonra usulca ekledi:

– Bu akşam her şey olabilir, istediğimizi yaparız...

Kırılmıştım, kısa bir süre Fanfan'ı seyrettim, sonra hiç kuşkum yok onu pek saran o dostane açıklamalarımdan birini daha yaptım. İlgisiz görünüp, küskünlükle, yüzüne başka bir anlam verme çabası boşunaydı, dış görünümü onu ele veriyordu.

– Aramızda, anlaşmazlık çıkarmayan eşsiz bir içtenliğin varlığı harika değil mi peki, gibisine bir sonuca vardım.

Daha sonra ona, art niyetsiz dostluk gösterisinde bulunmayı sürdürerek, geçmişte kalan aşklarımdan söz

açtım, amacım hâlâ onu sarsmaktı. Fanfan acı ve zevk için yaratılmış şu ayrıcalıklı insanlardandı. Güç bela soluk alıyordu. Ben de öyle. Ben onun oradaki varlığından ve karşıtlıklar içindeki tutkumdan dolayı acı çekiyordum; ama güçlü istencim karşısında gurur payı da çıkarmıyor değildim doğrusu.

Fanfan'a ikili yaşamdan beklentilerime karşılık vermeyi başarabilecek kadını beklerken, kadınların beni ne denli yaralamış olduklarını anlatarak onda beni teselli etme isteği uyandırmayı amaçlıyordum. Aşk oyunlarına razı olan şu kızlar karşısında ne denli bozguna uğradığımı açıkça anlattım ona; sonra, yüreğimi tutsak etmeyi başaracak kadınla sürdürmeyi tasarladığım yaşantıdan söz ettim biraz. Açıklamalarım ruhunda buruk acılar uyandırıyor gibiydi. Göklerdeydim sanki...

Fanfan beni iyice dinledikten sonra, yaralı bir yürekle şöyle dedi:

– Seni anlıyorum, ne yazık ki, ben de aşk her şeydir diyebilen bir erkeğe rastlamadım hiç.

– Belki de arkadaşların arasında seninle aynı kanıyı paylaşan biri vardır. Beni onunla tanıştırır mısın? Bana soracak olursan, bak doğruyu söylüyorum Fanfan, seni sevgiye boğacak kimseyi tanımıyorum.

– Ben de, dedi umut kırıklığını gizlemeye çalışarak.

Öldürücü darbeyi vurmuştum. Üzgündüm, ama onu elde tutmanın başka yolunu da bilmiyordum. Ona hiç elimi sürmemiş olmam, gidip bir başka erkeğe bunu anlatmaması içindi. Onu iyice bağlamalı, 'zincirlemeliydim' sanki kendime.

Prenses giysileri içerisinde, bozguna uğramıştı Fanfan... Elinden, sevgiyle tutup sürükledim.

– Gel...

Yapay reçineli ağaçlardan oluşan ormanı geçtik, bir başka filmin orta yerine daldık, pencereleri yalancı 'Bü-

yük Kanal'a açılan Venedik meydanında bir oda içerisindeydik.

– İşte odamız, dedim usulca. Geceyi burada geçireceğiz. Paris'e ancak yarın sabah döneriz.

Şaşırmıştı, birkaç saniye kıpırdamadan öylece durdu; sonra deminden beri dinledikleri sanki birer yanlış anlamaymış gibi gülümsedi bana; ama ben hemen, yanıbaşında kardeş kardeş uyumak istediğimi kesin biçimde belirttim.

– Bu çok eski bir Fransız geleneği, ölçülü olmak diyorlar buna. Haberin yok mu? Kırsal kesimde eskiden beri uygulanır. Bu gelenek her zaman hoşuma gitmiştir. Rahat ol sen, diye bitirdim sözümü ve kendimi tutmayı bilirim ben!

Fanfan gülümsemek için zorladı kendisini. Üstümdeki Avusturya subayı üniformasıyla yatağa uzandım.

– Sen gelmiyor musun, diye sordum, büyük bir masumiyet içinde; Fanfan içtenlikli olduğuma inandı.

Gelip yanıma uzandı. Kuşkusuz bu sevimsiz bir aradalığın bende hayvansı düşünceler uyandıracağını varsayıyordu; ama davranışlarımda, tutkun ya da ne yapacağını bilemeyen bir erkekte pek görülmeyen aşırı özgürlük ve rahatlık vardı. Her tür yürek hoplamasını yasaklıyordum kendime.

Karşılaştığınızdan bu yana aramızda dokunup duran bu basit alışverişten söz ettik yeniden. Gerçekte işi asla sonuna kadar götüremeyerek, yalnızca sözlere sığınarak, benzerlikler kurarak, göndermelerle, bazen de ısrarlı bakışlar fırlatarak aşkıma yaklaşabiliyordum ancak; sonra birden umutlarını yıkıyordum 'dostluk' sözcüğünü kullanınca. Böylesi bir manevra aşkta sebatlı olması için Fanfan'ı yeterince güçlü bir tutkuya daldırmanın en mükemmel yolu gibi gözüküyordu bana. Onun yanındayken, çok duygulanıyordum, ama beni ele ge-

çirmeye başlayan şu aşkta, hipnoz karşısında olduğu gibi, düşünme eylemim daha ağır basıyordu.

Onda, dostluğa has dikkat ve özeni görmek istediğimi anlattım yarım yamalak; üstelik aramızda çözülmez bağlar yaratmalıydık. Bunu da ancak bedenlerimizin atılımlarını bastırarak yapabilirdik. Biz hiç ayrılmayacaktık, öyle ya, bedensel birlikteliğimiz olmayacaktı ki ayrılalım.

Bu tarzda konuşurken, güzelim alnında benim sergilediğim durumu kabul etmediğini gösteren kırışıklıklar görüp konuyu anladım. Onun dış görünümündeki en ufak bozulma beni altüst ediyordu. Ben onu reddettikçe onda tutkunun şiddeti artıyordu.

Kuşkusuz, Fanfan daha yatağa uzanır uzanmaz istencimin işi koyvermesine şaşacaksınız; görünüşü cinselliğe bir çağrıydı; sabit bakışı bekleyişi anlatıyordu; hayatımın kadını bildiğim, onsuz asla kendim olamayacağım bir kadın... Bir yandan onu kösnüllüğün en yakıcı dünyasına sürüklemekten sonsuz zevk alırken, öte yandan Laure'u aldatmak için ne çok cesaret gerekiyordu bana bilemezsiniz. Verdelot deseniz müthiş korkular salıyordu içime.

Annemin evinde süregiden sunturlu yalanları ve büyük bir neşe patırtı ardında hüküm süren aşk karmaşasını bilmeyen kişi beni anlayamaz.

Ayrıca, duygularım da karmakarışıktı. Laure'u hâlâ seviyordum ve Fanfan beni cezbettiği ölçüde de sıkıntıya salıyordu. Laure ile sürdürdüğüm, akıllı uslu, güvenli yaşantıyı tehdit ettiği için kızıyordum ona.

Ama yine de Fanfan'ın hayran olunacak güzelliği karşısında çok çabuk heyecanlandım. İçgüdülerim ayaklanmasın diye önünü aldım: Karlarda delicesine yol alan bir trenden başka bir şey düşünmemeye zorladım kendimi; bir lokomotifin, ince ince tüm parçalarını geçirdim bir bir kafamdan.

Kösnül isteği böylece bastırabildim içimde.

Fanfan'ın okşamalarını ummak onu okşamaktan daha yeğlenir durumdu benim için. Umudun kendisini umuyordum. Şurası kesin ki böyle yapmakla, sıradanlığa kaçmadan, alışkanlığa dönüştürmeden elli yıl sürecek bir tutkuyla birbirini sevebilen ilk çift biz olabilecektik.

Yöntemlerim tuhaf ve hatta çok zor gibi görünebilir; ama ben yalnızca Fanfan'ın iyiliğini istediğimden bu şekilde davranıyordum. O da –evet ne biçim bir ateşle!– bizi birleştiren o müthiş gerilimin tadını çıkarıyordu.

Fanfan, otel odasında uyandığında, ben çoktan sıvışmıştım. Bu Viyana gecesini bir düş gibi görsün, yakışıklı prensin de karanlıklara dalıp gittiğini sansın istiyordum.

Ceketimi çıkardım ve gidip barda iki kahve içerek uykumun iyice açılmasına çalıştım. Dışarıda bahar vardı. Güneş ise herkes için doğuyordu, ama daha çok benim için doğmaktaydı. Duygularıma hâkim olmaktan dolayı mutluydum.

Uyuyana dek aklımda tutmaya çabaladığım şu lokomotifin sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Gayet ölçülü geçirilen o gece gerçekten, cinsel iştahımı bedenimin dayanamayacağı kadar kabartmıştı, ama kendimi tutmuştum. Duyduğum sevinçte birazcık da kahramanlık duygusu yok değildi.

O gün, tam on iki saatlik bir mutluluk günüydü benim için. Gülüyordum, her şey çevremdeki her şey, bana gülümsüyordu. Metroda, yerimi ayaktaki birine vermem, bana teşekkür edenler... Sanki müthiş bir neşe krizi tutmuştu beni. Âşıktım ve zamanın getireceği her türlü derde karşı tutkumu korumaya hazır güçte ve zenginlikte hissediyordum kendimi. Tam bir gece boyu isteğe gem vurma gücümü gösterebilmiştim; bütün bir yaşam boyu dayanabilecek güce sahip olduğum sanısına kapılıyordum.

Akşam olunca Laure'a gittim. Kucağıma yığıldı ve pazar gününün benim 'ev işi' günüm olduğunu anımsattı bana. Eve kapandım. Ben elektrik süpürgesini kulla-

nırken o bir yandan gün boyunca Chantebise'de olup biteni anlattı Daha önce belki otuz kez anlattığı şeyleri uzun uzadıya yineledi. Chantebise'deki programda herhangi bir değişiklik yoktu: Can sıkıcı kahvaltı, aptal aptal izlenen ayin, içindeki zehiri sürekli kusan 'Anneleri hanımefendi'nin evinde öğle yemeği, öğleden sonra üçte, toplu oyun ve nihayet toplu ve zorunlu gezinti saati. Sonuçta neşem kaçmıştı işte.

Televizyon önünde yedik akşam yemeğini. Laure film seyretmek istiyordu. Keder bastı beni. Anne babasının pörsümüş kılığını, yirmi yıl daha erken üstüme geçiriyormuşum gibi geldi.

Bir reklam arasında:

– Siyasal bilgilerdeki staj işini halledebildin mi? diye sordu.

– Hayır.

– Senin C.V.[1] için önemli ama, bunu biliyorsun. İstersen babam torpil yapar. Dublanc'ların şirketi LMO'da, şu şofben şirketi canım, staj işi bulabilirler sana. Fena olmaz. Daha sonra da orada işe girersin, ne dersin? dedi kibarca.

Benim yaşamöyküm, bir şofben kurumu, siyasal bilgiler... Bütün bunlar ne kadar uzak şeylerdi bana; Fanfan'ın tuhaf, ama tutku dolu varlığından çok çok uzak şeyler. Su ısıtıcısı satmak için mi geldim ben dünyaya? Güzeller güzeli Laure kusma isteği uyandırdı bende.

Daha sonra nikâh hazırlıklarımız hakkında karşılıklı görüşlerimizi belirttik. Bu konuda hiç taviz vermiyordu. Sesimin tonunu yükselttim. Atıştık biraz.

Laure, geleneklerin zorunlu kıldığı saçmalığa pek uyan türden davetiyeler ısmarlamayı kafasına koymuştu. Bütün hısım akrabasını düğüne çağırmayı düşünü-

[1] (Lat.) Curricululum Vitae: Yaşamöyküsü. (Çev.)

yordu, üstelik bir de liste hazırlamış; yedi kuşaktır ailesinin gereksinimlerini karşılayan ünlü bir işadamına ait züccaciye dükkânından alınacak şık ve pahalı kap kacak adı belirleyecekmişiz. Üzüntü, yerini sinire bıraktı. O büyük ve önemli günde, mezardan çıkmış gibi bir de frak giyecekmişim. Tepem attı; iyice diş biliyordum.

Aramızda beliren uzlaşmazlığın önemini sezinleyebiliyordum... Ödün vermek kendi başıma yaşamaktan vazgeçmek demekti. Laure, uysallığımdan bir bakıma cesaret bulup ortak yaşantımız üzerinde kendi hâkimiyetini kurabilirdi. Ayrıca bir de annesi var, ne yapıp edip şu çirkin halılarını bize tıkıştırmaktan geri kalmayacak, ben de bunu kabul etmek zorunda kalacaktım.

Yatmadan önce Laure odaya bitişik tuvalete gitti ve gürültülü biçimde işedi, kapıyı açık bırakmıştı; sonra utanmadan osurdu. Düğün tarihimizi kesinleştirdiğimizden bu yana hareketlerine daha az dikkat eder olmuştu. Önümde geğirdiği oluyordu, bahanesi de 'midesindeki gaz'mış.

Yatakta ona dokunmayayım diye lokomotif falan hayal etmeme hiç gerek yoktu. 'Çift' sözcüğü birden mideme bulantılar salıyordu. Önümüzdeki yüzyıl boyunca da Laure'la aynı yatağı paylaşma düşüncesi kanımı donduruyordu.

Fanfan'la aramdaki temiz, dürüst serüven, eskiden hoş karşılayabildiğim şu osuruklara şu an dayanamaz kılmıştı beni. Salt Verdelot gelenekleriyle bütünüyle ipi koparmak için buna sadakat göstermek ve Fanfan'ın bende uyandırdığı sevgi bağlılığından sakınmak bana saçma göründü. Salt istem gücümün yardımıyla bir gece önce arzuyu bastırmamış mıydım? Ne Laure'un hayali ne ona bağlı kalma bilinci engelleyebilmişti beni.

Peki Laure ile bozuşma cesareti var mıydı bende? Bu sorgulama için için kemiriyordu beni. Anne-babamın başarısızlıklarını yineliyor olmak düşünce-

si, çağdaş aşklar üzerinde ağır baskı gibi gözüken bu yazgıdan kaçıp kurtulmayı onca umut eden beni sonsuz acılara gark ediyordu.

Laure büzülerek bana sokulmak istedi. Bir gece önceki Fanfan'ın teninin yumuşaklığının tadını duyumsamamı sağlayan sürtünmelerle kıyaslarsam bu temas ne kadar zavallıca kalıyordu.

Bir an önce Laure'u bırakmalı mı, yoksa öykümüze biraz daha süre tanımalı mıydım?

Bu soru üzerine isteksizce gevşedim, uykuya dalmışım.

Ertesi sabah, evin eşiğinde birdenbire durdum, annemin evinden çıkan sarışın bir erkekle yüz yüze geldim.

Daha önce, evde verilen yemeklerde birçok kez görmüştüm bu adamı. Bana 'bir dost' diye tanıtılmıştı. Anneme ısrarlı bakışlar fırlatırken yakalamıştım onu. Olaylar karşısında şaşırmaya alışık röportajcı tavrı –merakımı gidermem için para veriliyor bana, demişti bir gün– işine geliyordu. Kırk yaşlarındaydı. Yüzünde, bazen olağanüstü coşkuların etkisi altında kaybolan aşırı isyankâr bir ölçülülük belirgin olarak göze çarpıyordu.

Tam önümde, biraz da eli ayağı dolaşık halde, ister istemez dikilip kaldı. Birlikte asansöre daldık.

Zemin kata inene dek aramızdaki sessizlik sürüp gitti.

Bu dikeylemesine yolculuk sırasında Laure karşısındaki tutum ve durumum yeniden ters yüz oldu kafamda. Verdelot'nun karşıma ani çıkışı, her şeyi yeni baştan anımsatışı iliklerime dek sarsıyordu beni. Dünya da birlikte sarsılıyordu. Yeniden karar değiştirip aklı başında, kıpırtısız, donuk bir çift oluşturmayı ister oldum.

Laure'a, Chantebise'deki mini kabileye ait oluşuna; şofben ticaretine, ev içinde estireceği baskın havaya, mide barsak gazlarına, hepsine katlanmaya hazırdım; bağışladım gitti onu.

Asansör durduğunda, davetiyelerin ısmarlanması konusunu, soyağacındaki bütün aile efradını çağırmasını kabullenmiştim bile kafamda.

Neyse ki Laure sevimli biriydi ve aşkımızdaki berbatlığın sorumlusu da o değildi. Bazı geceler tam bir koca gibi davrandığım oluyordu. Bana söylediği şeyleri duymamış oluyor, bazen de sıradan ilişkimize duygusal bir yön katmayı unutmuş oluyordum.

Öte yandan, bütün gücümle, yüceltilmiş ve sürekli olacak temiz bir sevgiyi paylaşmayı da umuyordum. Ölüm beni alana dek, seçtiğim kız için yalnızca 'sevimli yakışıklı prens' olarak kalmayı arzuluyordum.

Tek çıkış yolu, benden en azından 'aşk' adına sadık bir iz kalsın kafasında diye Fanfan'la aramızda var olan mesafeyi korumaktı. Bir kızın, onu her zaman baştan çıkarmayı becerecek mükemmel âşığı olduğumu sanmasını istiyordum.

Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, Fanfan'ın yaşamına girme cesaretim de yoktu. Laure ise benden hiçbir istekte bulunmuyor, beni buna zorlamıyordu ki. Siyasal bilgilerdeki öğrenimimi sürdürmem, emeklilik yaşım gelinceye kadar su ısıtıcıları satmaya evet demem ve zaman zaman da onunla bir yatakta, hizmetlerimden hoşnut olduğunu bana göstermesi için sevişmem yeterliydi. Oysa ki Fanfan yazgıma sımsıkı yapışmaya zorlayacaktı beni. Ah canım, bana emirler yağdıramayacak denli hassas, ince biriydi o. Ama yalnızca o, bir başkası değil o, benim, dünyaya Alexandre Crusoe olarak gelmiş olduğumu bana hatırlatacak kişiydi. O da zaten kendi düşlerine dalmaya çabalıyordu. Öyle olmasaydı, benim gidip de kendimi suya atmadığımı anlar mıydı?

Oysa gizli eğilimlerimden kaygılanıyordum. Yazarken, gerçeklik ele geçirilebilecek bir şeymiş gibi görünmüştü bana. Bir keresinde oyun yazmaya kalkışmıştım, kimseler bilmez bunu. Eğer bilselerdi, mastürbasyon

yapan ufaklıklar gibi sıkılırdım doğrusu. Korkuya kapıldım, son sahneyi yazıp bitirdikten sonra bir hamlede yaktım. Eğer babam kanserden ölseydi her şey bir başka biçimde olurdu, ama yaşıyordu işte ve onun yazarlık yaşamı beni ürkütüyordu. Ancak ve ancak dengesiz durumlar yaratıp yaşayarak ayırdına varabildiği mutlak gerçeğin peşine düşmesi beni korkutuyordu. Ne olursa olsun onun izinden gitmek ve boş sayfalar üzerinde dolmakalemimi gezdirerek, küçüklük dönemimin korkularıyla yüz yüze gelmek istemiyordum. Laure ise içimde uyuyan bu dramatik yazara doğru itmiyordu ki beni; su ısıtıcısı satan bir kurumda ücretli olarak çalışmamı yeğliyordu. Kuşkusuz özgür Fanfan'ın çekiciliği de yoktu onda, ama onun kollarında kendimi güven içinde duyumsuyordum.

Ona sadık kalma niyetim asansörde başıma gelen kaçamak rastlantıdan kısa süre sonra doğrulanmış oldu. Aynı gündü, babamla öğle yemeği yiyorduk, espri olsun diye bula bula şunu söyledi bana:

– Eğer bir gün yazmaya kalkışırsan, birçok sevgili bul kendine tamam mı, çok metresin olmalı, böylece hem terk edilme hem de her zaman mutsuz olma avantajın olacaktır.

İşte o an bir daha asla yazmaya kalkışmayacağımı ve sonsuza dek tek eşli yaşamı yeğleyeceğimi anladım.

Birkaç gün sonra babamın salonunda, Gabilan adındaki bir yönetmenin önünde, Fanfan'ın iki filmi birden gösterildi.

Gabilan bankaların ciddiye alamayacağı denli çok borcu olan, zengin biriydi. Arasıra, yakında İtalya'ya gideceği haberini yayardı ortalığa. Alarma geçen Parisli bankerler, mesleğini Fransa'da sürdürmesi için ona daha da fazla sermaye sağlarlardı. Böylece borçlarının bir kısmını tahsil edeceklerini sanırlardı. Tutup da İtalya'ya bir yerleşirse, Gabilan onlara tek kuruş bile ödemezdi doğrusu.

Olağandışı bir şey olur da filmleri para ederse ve dağıtımcısı ona bol sıfırlı bir çek verirse, Gabilan bu parayı değerlendirme konusunda gidip bankacılarıyla tek tek görüşürdü. Verdiği borcu uygun koşullarla geri almaya kim yanaşırsa, parayı kapan o olurdu. Diğerlerine gelince, altı ay boyunca salt ceza olsun diye ve çirkin davranışlarını yüzlerine vurmak amacıyla yemeğe bile davet edilmezlerdi.

İriyarı, çok şişman ve beli göçük Gabilan dünyaya gelmiş olmaktan mutlu biriydi. Mali sorunlarını, güçlüklerini hiç bilmezmiş gibi davranırdı bir güzel. Sinema ona göre bankerlerin büyük paralar yatırarak desteklemeleri gereken bir düştü.

Fanfan'ın ateşli sinemacılığı hoşuna gitti. Süper 8 ile çekilmiş iki filme de –birisi western öteki fantastik bir film– bayıldı. Içtenliğine inandım ben de, çünkü Ga-

bilan, gerek yokken yalan söyleyen biri değildi. Zaten üst üste övgüler alan Fanfan da sevincinden ölüyordu.

– Gelecek iki filmimde siz ikinci asistan olacaksınız, sonraki filmimde ise baş asistan. Sizi gerçek film çekim ekiplerine hazırlamak istiyorum. Daha sonra ilk 35 milimetrelik filminizin yapımcılığını üstleneceğim.

Fanfan irikıyım Gabilan'ın boynuna atıldı ve yanaklarından öptü. Adam aptallaştı kaldı.

Babamsa daha çok Fanfan'ın ışıltılı güzelliği karşısında çarpılmış gibiydi. Bakışlarını ona diktiği zaman, gözlerindeki o şaşkın, minik ışıltı hiç hoşuma gitmiyordu. Övgüleri Gabilan'ınkilerden daha kuşkulu geldi bana, Gabilan'ınsa yalnızca zehirli sürüngenlere karşı akıl almaz biçimde aşırı bir sevgi duyduğu, bunun ötesinde hiç duygusal yaşantısı olmadığı bilinmekteydi. Hayatının aşkı, Marcel adında, beş metreyi aşan bir kobra yılanıydı.

Gabilan çekildikten sonra babam, sanki orada ben yokmuşum gibi Fanfan'ı etkilemeye, onun hoşuna gitmeye çalıştı. Çılgınca şeyler yaptı; saçma sapan ve esprili biri gibi davranarak karşısındakilere kendisini beğendirmeyi birkaç saniye içerisinde becerirdi. Fanfan büyülenmiş gibi dinliyordu onu. Aynı türdendiler. Her ikisi de sinema delisi. Her ikisi de korkularının ötesine geçebilen insanlar. Elim ayağım birbirine karıştı, korktum, Fanfan'ı kolundan tuttuğum gibi babamın baştan çıkarıcı etkisinden uzaklaştırdım.

Sokakta, Fanfan kahkahalarla gülerek belli etti sevincini. Gabilan onu müthiş memnun etmişti. Tam on beş dakika boyunca sevinç çığlıkları attı, rahatlama sesleri, sislerden arınmış bir geleceğe dalıp çıkışlar, yazgısına şükürler, yaşama teşekkürler, gülümsemeler...

Dükkân dükkân gezdik sonra; sanki isteklerimizle ilgili her şey elimizin altındaydı. Banka hesabım, eh fena sayılmazdı, Fanfan'ınki ise uzun süredir karşılıksız

çeklerle eriyip gitmişti; ama yine de dolabımızda varlığını ancak hayal edebileceğimiz giysileri seçerek zenginleri oynuyorduk.

Fanfan 'butik dolaşma' zevkime şaşakaldı. Doğrusu şu ki çok az erkek arkadaş bu türden bir işe gönül rızasıyla katlanır. Bense ona söylemeye cesaret edemiyordum, ama vitrinlerde bakmak istediğim tek şey onun yansıyan görüntüsüydü; eğer bir giysiyi deniyorsa, silueti karşısında kendimden geçiyordum. Bir şampiyonluk kupasına hayranlıkla bakar gibi vücudunun biçimini seyrediyordum.

Delisi olduğu daha başka mağazaları da dolaşmak amacıyla, metroya bindik. Şansa bakın ki yerler tıklım tıklım doluydu. Çevremizde bizi sıkıştıran insan kalabalığıyla; bedenlerimiz birbirine yapıştı sanki, diri göğüslerinin içim geçerek tadına vardım. Onu öpmemek için dudaklarımı ısırıyor, istemeden bir şey yaparım diye ellerimi cebime sokuyordum. Ayakta yolculuk yapmaktan bitkin düşen Fanfan, oturan bir adama doğru eğildi, usulca ve kibar bir biçimde:

– Yerinizi bana verebilir misiniz, gerçekten çok çok memnun olacağım. Yorgunum, dedi.

Bu yumuşak tavır karşısında adam yerini ona verdi.

– Çok teşekkürler, dedi Fanfan da ona gülümseyerek.

Yaşamı kolaylaştırmayı biliyordu Fanfan. Çoğu insanı engelleyen, gem vuran davranışları aşmış biriydi. Her an kendisine tanıdığı o serbestlik beni büyülüyordu. Tam o sırada ona henüz tanımış olduğum Laure adında bir kızdan söz ettim, sanki; anımsamakla bile sarsılıyormuşum havalarına bürünerek, kızın bana da pek kayıtsız olmadığını söyledim.

– Sanırım ilk kez benimle aynı düşleri paylaşan bir kıza rastladım.

Şu Laure denen kızın sevgilim olup olmadığı konusuna bir kesinlik kazandırmaktan kaçındım. Bu kuşku onun yüzünde burukluk yarattı. Rahatlamıştım. Ama daha da çok acı çekmemesi için, önemsemez tavırlarla, Laure'un kalbini fethetmeye değip değmeyeceğini bilmediğimi söyleyiverdim. Fanfan'ın gözleri parladı yeniden.

Metro çıkışında beni kadın çamaşırı satılan bir dükkâna götürdü. Laure'u bana unutturmak istermiş gibi, beni keyiflendirecek türden, akla gelebilecek her tür iç çamaşırını denedi; beden biçimini, ölçülerini bilmezmiş gibi, melek havaları takınarak tekrar tekrar önüne tuttu. İstek duymaktan bayılmayayım diye şu Viyana gecesinde bana çokça yardımı dokunan buharlı lokomotifi getirdim yeniden gözlerimin önüne. Fanfan konuşurken sözlerini lokomotifin dingil gürültüleriyle bastırmaya çalışıyordum. Satıcı kadın bizi iki sevgili sanmıştı. Fanfan sevinçten uçuyordu. Kösnül istek beni öldürecekti.

Siyasal bilgilerde bir konferans olduğu bahanesini ileri sürdüm ve istem gücüm pes etmeden önce onu terk ettim oracıkta. Fanfan yüzünde aptal, şaşkın bir ifadeyle gidişime bakakaldı. Cazibesine katlanamayışı, karşı koyuşu anlayamamış gibiydi. Kuşkusuz kızdı bana. Sanırım bunu bana ödetme isteği de duymuştur. Daha sonraları, beni baştan çıkarırken gösterdiği sebatta anladım bunu.

Sokakta yalnız kalınca tuhaf bir rahatsızlık duygusuna kapıldım. Yavaş yavaş nedenini anladım, ama. Bugünün öğleden sonrası nefis bir rüya gibi geçmişti. Zenginleri oynamıştık, ama yalnızca zengin benzerleri olarak kalakalmıştık. Beni düşlerimden ayıran vitrin camını kırmak ve özyaşamöyküm içine savurup atmak için önüne geçilmez bir gereksinim duydum.

Yalnızca sinema dekorları arasında gezinen bir prens olmakla yetinmek istemiyordum. Alpler'e aslanayağı toplamaya gittiğimde beni tutan o baş döngüsünü yeniden duymayı delicesine istiyordum. Fanfan beni kendi fikirlerine uydurmuştu: Kesinlikle koşullanmaları unutmak gereklidir, pişmanlık fayda etmez.

Geri döndüm ben de, girdiğimiz dükkânları tek tek dolaştım, onun hoşuna giden bütün gömlekleri, ince kumaş pantolonları, giysileri satın aldım. Karşılıksız bir dizi çeki büyük bir zevkle imzaladım, bir yandan da gerçekliğin elinden bu denli kolay kurtulduğuma şaşıyordum. Sıkıntılar yarın başlayacaktı; ama öfkeye kapılıp da yaşamaktan mutluluk duyduğum şu saat kendimi özgür hissediyordum. Artık kendimi daha iyi tanıyordum. Ilımlı davranma kaygısı içindeki uslu siyasal öğrencisi miydim hâlâ? Biçimci yanım çatırdıyor, içimde uykuda olan ve beni hep bunaltmış olan tutkulu ve aşırı biçimde tepesi atmış yanım ortaya çıkıyordu.

Fanfan'ın kapıcısına: 'Bayan Sauvage için' diyerek iki kocaman poşet bıraktım, bunları açınca gerçekleştirilmesi zor, en çılgınca arzuları yerine getirme gücümün göstergesi olarak bu kanıtları içerisinde bulacağı düşüncesiyle sevine sevine oradan sıvıştım. Yaşantımı otuz iki bin üç yüz franklık bir borçla –uzun süre aklımdan çıkmayacak bir miktar– iyice karmaşık hale getiriyordum ve benim için özellikle o tarihte bu miktar akıl alacak türden değildi.

Fanfan'ın beğenip seçtiği iki iç çamaşırından çifter çifter aldım ve akşam, Laure'a bende kalan birer adedini vererek giymesini rica ettim, böylece Fanfan'ın yanında yatıyormuşum hissine kapılmayı umuyordum. Laure pek etkilenmişti, ısrarlarıma dayanamayıp boyun eğdi.

O gece Laure, sakınmaksızın bütün marifetlerini gösterdi. Çok memnun oldum; gösterdiği özen Fan-

fan'ın bana verebileceklerinden daha enfes görünmüyordu ama.

Ertesi sabah Fanfan teşekkürlerini telgrafta şu şekilde belirtiyordu: *Küçük beyaz tayyörü unutmuşsun-stop-sevgiler?-stop- Fanfan.*

Bu ihmale karşın, küçük servetimde ağır açıklar vardı, çok borçlanmıştım. Bankama koşup öğrenci kredisi isteğinde bulundum. Nazik bir dille konuşan adamcağız kravatını düzeltti ve kredi musluklarını açtı. Bana iki yıllık bir bekleme süresi tanıyordu –öğrenimimin sonuna kadar yani– fonların dönümü için zorlayıcı önlemlere başvurmadan önce tam iki yıl; ama, el kol hareketleriyle üstü kapalı biçimde, ancak bu kadarını yapabildiğini, elinden başka bir şeyin gelemeyeceğini açıkça söylüyordu o kadar.

Sonra devamla:

– Yaptığınız bu ani harcama beni şaşırttı doğrusu. Otuz iki bin üç yüz frank... bir anda. Bu yeni bir durum sizde görmeye alışık olmadığım bir şey, peki neler oldu?

– Siz hiç âşık oldunuz mu bayım, gerçek anlamda tutuldunuz mu birine hiç?

Konuşmamız orada bitti. Bankacım tutku sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Gelecek yıllar için de borca giriyordum. Ama böylece bir çamaşır makinesi satın almak için değil de aşk yüzünden yükler altına girmekten oldukça büyük gurur duyuyordum doğrusu.

Baba evine kadar gittim, benim adıma ve kendi dairemin adresine kayıt ettirdiği arabasının ruhsatını ala-

caktım, söz konusu arabayı bana, armağan olsun diye değil de ister istemez ortak edildiğim ufak tefek kaçamakları nedeniyle dairemi ona bazen bıraktığım içindi. Böyle olsun diye işleri ayarlıyor değildim pek tabii. Beni kızdırdığı zamanlar onu cezalandırmak için bu yolu düşünmüştüm. Yeni bir sevgilimin kolunda görür görmez daha, arabasını alır bir yaya geçidinin tam ortasına park ederdim. Bu ona genellikle iki yüz franka patlardı. Başlangıçta bu parayı ödemem için zorlamaya kalkışmıştı. Ben de işi sürüncemede bırakırdım. Sonunda icracılar kapısına dayanırlardı. Böylece ufak kaçamakların bedelini ağır öderdi, suçunu buna değer görürdüm. Aynı şekilde bir seferinde arabasını kullanmamı yasakladı; ama ikinci anahtar bendeydi ve istediği zaman, kaybettiğimi söylüyordum. Bu ince ince düşünülmüş misillemeleri uygulamaya koyuşumdan bu yana –nedenini bilemezdi kendisi– babam müthiş kafayı takmıştı bana.

Dairesine girişte, Anatole'ü gördüm, babamın banyoda bir maske ve tuba ile oynayıp durduğunu söyledi. O da onu bekliyormuş.

Anatole Machecourt beni çok etkiler, müthiş korkuturdu. Dostları ona Titanic diyorlardı, çünkü yirmi yıl boyunca hiç şaşmadan sürekli eroine dalmaktan asla vazgeçememiş, sonra birden, mahvolmadan yüze çıkabilmişti. Büyük şilepler gibiydi, batmaz olduğu söyleniyordu.

Titanic, yalnızca insanların genelde işveren deyince düşündüklerinden, gerek kır tanrıçalarını andıran dış görünümü gerekse karmaşık ruhsal yapısıyla farklı biriydi. Kötü yanları çok kötü, fitneliği ise sınır tanımaz türdendi. Her bireyin kötülüğe yatkın olduğunu ve bundan da sevindiği konusunda kendi deneyimlerine pek güvenirdi. İnsanları yolundan saptırmada kavgacı, tartışmacı yanı dur durak bilmezdi. Kişilik özelliğinin kaçınılmaz parçası. Kocalarına âşık kadınlarla yatmaya

bayılır ve onların baştan çıkışlarını izlemekten zevk alırdı. Onun gözünde rahibeler orospuydu, fakat bunun farkında değillerdi; bunun böyle olduğunun yüzlerine söylenmesi en iyi yoldu ve gerçek yerleri olan kaldırımlara gönderilmeliydiler. Bir yaşlı kadının küçük bir çocuğa şeker verdiğini görse, şekerlemenin zehirli olup olmadığını sorardı kendisine; eğer bir köpeği okşuyorsa Titanic, bakışlarında belli belirsiz bir ışıltı çakardı. Daha sonra öğrendim ki cinsel yaşantısı hayal dünyasıyla sınırlıydı. Hiçbir hayvan türünü küçümsemezdi: Kadın, erkek, kaplumbağa, küçük memeliler, onun yemini oluşturmaktaydılar ve kendisini ayartmaya kalkana el atmaktan da geri kalmazdı. Hatta bir gün onun kalabalığın önünde seksenlik eski bir başbakana asıldığını gördüm, adamcağız sapsarı oldu ve son saatinin geldiğini sandı bir an.

Titanic'in ağzında, sözcüklerin anlamı aslından uzak değişikliklere uğramıştı. Sevmek yalan söylemek, öpmek ihanet demekti; iltifat ise dalkavukluk etme sözcüğüyle eşanlamlıydı; kullanmak, kötüye kullanmak anlamına gelirdi. Onun kişiliğinde doğru olan şeyler ise yalancı tavrı ve babama duyduğu yüce dostluk; temiz, saf kalabildiği tek köşecik.

Babam Titanic'in kendisine gösterdiği hayranlığa duyarlı olmalıydı; sonra kuşkusuz Tolstoy'un bütün eserlerini ezbere bilen, büyük yazarlardan en iyilerini biriktirebilen müthiş bir belleğe sahip olan bu şeytan onu da etkisi altına almış olabilirdi. *İlahi Komedya*'dan bazı bölümleri saatlerce ezberden okuyabilecek yetenekteydi.

Yorulmak nedir bilmeyen, her konuda kalem oynatan Titanic, yeteneklerini üç şekilde sergiliyordu. Sözlüklerde bulunandan, daha geniş kapsamlı sözcük dağarcığını ustaca kullanarak tumturaklı laflarla, pırıl pırıl romanlar yazıyordu, eski Yunancaya ve Latinceye

dalarak yeni sözcükler türetmede bir an bile duraksamazdı, bu iki dili de çok iyi konuşurdu. Çok satan bir dergi için klasik Fransızcasıyla nefis makaleler kaleme alıyordu, sonra bir pornografi dergisi için okuyucu mektupları yazıyordu, sözümona bir seksoloğun saçma sapan tavsiyelerini yazan da oydu.

Bütün bunlar masumca yapılsaydı çok iyi olurdu tamam, ama söz konusu kişi lafazan, masum biri değildi. Ah bakın şurası da kesindir ki kimseyi ne için olursa olsun zorlamamıştır. Bir virtüozdu kendi alanında; baştan çıkarıcı kendi gücünü, o berbat etkisini göstermede kullandığı şatafatlı sözleri kullanarak insanları aldatmayı yeğlerdi. Onun yanında insan korkunç düşüncelere kapılıyordu. Ondan ayrıyken bağıra çağıra sarf edemeyeceğiniz sözleri pekâlâ kullanırdınız. Konuştuğu kişilerde uykuda olan karanlık yanları uyandırır, kötü ve kalleş biri olmaya zorlayarak vicdanlarını allak bullak ederdi. Öylesine tehlikeliydi ki, insanların yaşamlarına habersizce giriverirdi. Tam da onun söyleyeceği şeylere ihtiyacınız olduğu anlarda ortaya çıkar ve sizi sıkıştırmayı, sizi kendi tarafına sürükleyebildiğini hissedinceye kadar gevşetmez, sürdürürdü.

O gece herhalde, beş parasız olduğumu sezinledi, zira alay edercesine, bir gün parasız kalırsam şu ruhsat sayesinde babamın arabasını rehine koyabileceğimi söyledi. Karşılık vermekten kaçındım.

Babama sarılıp öptüm, masanın üstünden araba ruhsatını aldım ve baş belası Titanic'i ve çirkin önerisini aklımdan çıkarmaya çalışarak kaçıp uzaklaştım oradan.

Fanfan'ın hayali dönüp dönüp yeniden geliyordu gözümün önüne, bir süre, her şeyi tek bir öpüşten umanları yakıp tüketen o ateşi yaşadım. Bedenim, yeni baştan zevk içinde, her şeyi anımsayıp çoğaltarak yaşadığım beklenti duygusunu iyice içine almak, özümsemek için sanki, lif lif ayrılıyordu. Aşk değildi, yumuşak, tatlı, özenli duyguların kayalıklı olması da değildi yürekten dilediğim, sıradan olan şeyleri unutturan, sıkıntıyı, bunaltıyı yok eden ve yaşam canlılığını ortaya çıkaran yürek çarpıntısı ya da kanın dolaştığını hissetmekti; ve bu tutkunun asla peşimi bırakmayacağı duygusuna ilk kez kapılıyordum.

Yanıp tutuşan dengem bozuldu yavaş yavaş.

Fanfan'ın, düşüncelerimin odak noktasını oluşturması boşunaydı. Çünkü Laure'la aynı yatağı paylaşıyordum hâlâ. Kısa süre sonra gözünün içine bakamaz oldum. Kişiliğim gizli ve yasak heyecanlara pek uymuyordu. Hata yapıldığı kesin anlaşılınca görülen şiddetli çarpıntılar çekiyordum o sıra. Akıl gücümün ilginç göstergeleri sonucu, sanki kafamda kurduklarım Fanfan'a duyduğum sevdayı telafi edebilirmiş gibi, Laure ile birlikteyken kafamda binlerce şey tasarladım durdum. Gelecek için nice tasarılar, salt iyi olacağına kendimi inandırmak içindi, ama bir yalanı yaşar gibi sürdürdüğüm gizime artık katlanamaz oluyordum gitgide.

Sonra duygular; duygularımı alevlendirmiştim bir kez ve alev bacayı çarçabuk sarmış, yangının önüne geçemez olmuştum. Bütün gün öğleden sonraları, buyur-

gan ve bunaltıcı istek karşısında tuzağa düşmüş gibi aptala döndüğüm, hayal edilen bir cinsellik dünyasına dalıp gittiğim oldu. Bir ağırlık bastı üstüme, elim ayağım kesildi. Geceler boyu Fanfan'la hayali tartışmalar yaptım; Laure'dan sakladığım Alexandre'ın bütün gizlerini böylece ona vermiş oldum. Zevk için can atmak boşunaydı, bu durum elimi kolumu daha da bağlıyor, hiçbir işi yapamıyordum.

Giderek akıl mantık yitiyordu bende. Yemek yemek, uyku bir yana, günlük işlerle ilgilenir gibi yaparken bile ihmalciydim. Anahtarlarımı kaybediyor, hesabı ödemeden üst üste iki kez kahvehaneden çıktığım oluyordu. Bir buluşma saatini kaçırmışsam, o kişiyi bekletmiş olduğum süreye ben bile şaşıp kalıyordum. Yavaş yavaş derslerden de uzaklaştım. Siyasalda eğer bir iki derse giriyorsam, daha rahat karnımı doyurmak ve nihayet bir an için de olsa çocukluğumdan kurtulup Fanfan'ımla birlikte yaşayacağım bir hayal dünyasına kaptırmak içindi kendimi. Akıllı uslu, derslerine mutlak zamanında gelen ve çalışkan Alexandre, çok gerilerde kalmıştı. Bazen, bu kadar kısa sürede davranışlarımı nasıl böyle değiştirebildiğimi sorup duruyordum kendi kendime.

Laure halime bakıp bayağı meraklandı ve beni bir hekime gönderdi; tam tüccar kafalı bir adam, bana bir hastalık uydurdu tabii. İçi rahatlayan Laure da öngörülen tedaviyle iyileşmemi bekledi.

Ne Fanfan'ı sevebiliyor, ne de birine ondan söz edebiliyordum. Bir arkadaşa açılmak zor olurdu. Yakın arkadaşımın, Laure'a sadık kalmayışımı bilmesi, düşünce düzeyinde bile olsa kaçıp kurtulmak istediğim ben'imin halini vuruyordu yüzüme.

Aldığım kararın doğruluğundan kuşku duymaya başladım. Gidip Fanfan'ın kollarına atılarak sımsıkı neden sarılmıyordum ki ona? Boşlukta kalan duyguların

ağırlığı altında ezilmeyi, yok olmayı sürdürmem olanaksızdı. Ama yokluğunun, özlemin yoğunluğu ne olursa olsun bunlardan sevinç payı çıkarıyordum kendime. Ayrıca bu güzelim sevda şarkılarının içimdeki akışını kesmeye gönlüm razı değildi.

Edebiyat, tiyatro, sinema, hepsi de bana, ilk öpüşten sonra âşıklarda eğer bir parça esriklik kalırsa, bunun aşkta zevkin gerçeği değil de düzmecesi demek olduğunu öğretmişti. Yazarların, senaryo yazarlarının kurmaca oluşturdukları ikili yaşamlarda rastlanan bu tür engeller şu acı gerçeği unutturmak içindir: Umut ölürse, tutku can çekişir. Ayrıca geçmişte yaşadığım sarsıntılar beni bekleyeni, neyse o, doğrulamaktaydı. O güne kadar boşuna acı çekmiş olmayı kabul etmiyordum, doğrusunu söylemek gerekirse.

En iyisi doyumsuzluğumu yatıştırmayı denemekti. Dileğim, sonunda Fanfan'a ilgi duymamayı öğrenmek değil, iyiden iyiye artan ve beni boğan şu kösnül istekten kurtulmaktı. Sonunda, beynimde vızırdayan erotik düşlerimi ve birlikte geçirebileceğimiz bir ortak yaşantının hayali sahnelerini bir deftere aktarmayı düşündüm. Sürekli bastırdığım uyarılmış duyularımı yatıştırmak için de mastürbasyonun yatıştırıcı gücüne inanmak istedim doğrusu. Kısa süreli doyumların ardından girişimlerim boşa çıktı, başaramadım. Kasıklarım yine alev alev yanıyordu. Fanfan'ın bakışlarının üstümde dolaşmasına gerek duyuyordum doğrusu.

Sevgi dünyamın zorlamalarını nasıl hafifletebileceğimi bilemiyordum. Bir gün siyasalda derslerden birinde, başarısız oldum, pazarlama hocası dikkatimi çekti. Onu dikkat ve ilgiyle izledim.

– ...Reklamcılıkta da yararlanılabilecek şartlı refleksi, köpekler üzerinde yaptığı deneylerle Pavlov ortaya atmıştır.

Bir köpeğe yiyecek verirken aynı anda üst üste birkaç kez zil çalındığında hayvanın buna koşullandırılabileceğini göstermiş, daha sonra salya salgılaması için yalnızca zil sesini duyması yeterli olmuş. Tükürük bezlerinin uyarılması için ona gereken besini vermek bu durumda artık gerekli değildir o halde.

Bu buluş çok ilgimi çekti, ben de 'kendimi koşullandırma' tasarıları geliştirdim; ama Pavlov'un güttüğü amacın tersine, benimkinde, Fanfan'ın sevimli yüz profilini düşlediğim zaman salgı bezlerimin çalışmaması yönündeydi. O halde, zil sesine hoş olmayan bir duygu da katmam gerekecekti.

İşte o ateşli, dayanılmaz istekten kurtulma gereksiniminin bende uyardığı çılgın düşünceler bunlardı.

Sevinçli bir telaşla eve döndüm, bodruma indim ve annemin bisikletini yerden kaldırıp doğrulttum. Dinamosunun tellerini sıyırıp açığa çıkardım ve tırnaklarımın altına sapladım; sonra gözümün önüne Fanfan'ın hayalini getirerek hazır duruma geldim, pedala basarak hafif bir elektrik verdim kendime. (Parmağımı evdeki prizlerden birine sokmak biraz aşırı görünmüştü bana.) Bunu onlarca kez tekrarladım, her seferinde bas bas bağırıyordum: Birden bodrumun kapısı açıldı. Kapıcı yüzü şaşkın halde, kapıda gözüktü. Çığlıklarım onu ayaklandırmış olmalıydı.

– Ne yapıyorsunuz orda Bay Crusoe? dedi, hafif bir Cezayirli aksanıyla.

Rahatsız oldum bu durumdan, telleri tırnaklarımın altından çekip çıkardım ve bisikleti tamir etmede zorluk çektiğimi söyledim. Adam yine de ters ters baktı bana.

Şartlı refleksin, tutkulu aşk yaralarına etkili bir ilaç olup olmadığı konusunda asla bilgi sahibi olamadım, ama yine de bir Pavlov'un daha çıkıp tutkuyu azaltacak bir yol bulacağına yürekten inanıyordum.

Fanfan'ın tutsağıydım hâlâ.

Bazen kendi kendime şöyle diyordum: Peki, neden Fanfan'la kısa ve gizli bir serüvene girişmedin?

Birçok koca, isteğini bu şekilde gidermiyor mu sanki? Bu türden parantezler açmak hiç de evliliklerini sarsmıyor. Vicdanlarıyla hesaplaşıp işbirliğine gidiyor ve böylece ihtiyarlık yakalarına yapışmadan önce yaşam zevklerinden bir parça aşırıyorlar.

Böylesi bir kaygısızlık bende de bulunsaydı, içim rahat ederdi doğrusu.

Ama tutup birinin âşığı olmak, Verdelot'ya değgin eski bunaltılarımı yeni baştan uyandırmış olurdu. Doğru yoldan sapma düşüncesi beni korkunç biçimde tinsel acılara salıyordu.

Ben yarım yamalak sevmelere kalkışmayı asla bilememişimdir ve de hiçbir şey vaat etmeksizin bir kızı öpmeyi bilen erkekleri, aşkı yalnızca nefis bir vakit geçirme aracı gibi gören insanları kıskanmışımdır. Sık sık, uçarı biri olmayı düşlemedim değil. Ama ciddi yönüm ağır basıyor. Belki de ailemden geliyor bu özelliğim. Çok eşlilikleri asla hafif bir şey olmadı onların. Duygularıma her zaman bir parça sonsuzluk katma gereksinimi duymuşumdur.

Fanfan'la bir geceliğine yatmak ve ertesi gün ya da birkaç gün sonra teşekkür etmek aklımın alacağı iş değildi, çünkü karşımdaki oydu. Bir başka kızla belki de tek bir gece yatardım; ama Fanfan basit bir rastlantı değildi ki. Kendisi için dünyaya geldiğim kadındı.

Laure ile ilişkimizin biteceği ve Fanfan'la kaçınılmaz biçimde ortak yaşama doğru gittiğimi sezinliyordum. Oysa kendim için de Fanfan için de tek isteğim henüz doğan tutkunun coşkusuna bırakmaktı kendimizi. Aynı zamanda, ikili yaşam çok büyük bir tehlikeydi bize.

Kuşkusuz tertemiz sevgimiz ilk zayıflama belirtilerini gösterir göstermez Fanfan'ı her an terk edebilirdim. Ama onu böylesi bir düş kırıklığına uğratamayacak denli çok ve taparcasına seviyordum ve ilişkimizi zamanın yıpratmasından korumak için sonunda yarıda bırakmam gerekeceğini bile bile böylesi bir işe girişmeyi de canilik sayıyordum.

Ayrıca, özgür Fanfan canımı sıkıyordu. Onun yanındayken yazmam gerektiğini biliyordum.

Laure, hafta sonu ailesinin yanına gitti.

Gerekli olduğuna iyice inandıktan sonra cumartesi akşam altıda benim evde buluşmak üzere Fanfan'la sözleştik. Haziran ayı içinde siyasal bilgilerde sahnelenecek bir oyunun provası için yardımına gerek duyduğumu öne sürdüm. Yokluğuna daha uzun süre dayanamayacak kadar doluydum onunla ve bende uyandırdığı isteği bastırmanın bir yolunu bulduğumu hissediyordum kendimde; en azından bunu yapabileceğime inanmak istiyordum. Daha önceleri sevgimin, birçok kez yüreğimden çıkıp dudaklarıma dek uzanmasını yasaklamamış mıydım?

Bende istencin fazlasıyla var olduğunu sanıyordum, ama var mıydı henüz bilmiyordum.

Önemli olan tek konu yaşam iştahımdı... Kendimi her şeyden yoksun bırakmaktan bıkmıştım. Onu görme isteğim suçluluk duygumu bastırdı.

Cumartesi günü, saat on sekizde, Laure'un bütün izlerini yok ettim ortalıktan. Fanfan içeri girdi. Görünüşü ilkin sarsmadı beni. Soluğum yerindeydi, sakindim. Duyularımı bastırmak için zorlamam gerekmedi kendimi.

Ona bir fincan çay ikram ettikten sonra ondan, bir taburenin üstüne çıkmasını ve babası Capulet'nin bahçesinde, Romeo, pencerenin altında onunla konuşmaya geldiği sıradaki Juliet'i oynamasını rica ettim; eline de oyun metnini tutuşturdum.

Kuşkusuz, siyasalda Romeo ve Juliet'i oynayacak değildik. Ama ben bir bahane arıyordum. O geceki uzamda, birbirimize başka yerde asla söyleyemeyeceğimiz sevgi sözlerini Shakespeare'den alarak kullanmak istiyordum.

Fanfan anlamamış göründü.

Oyun hakkında bazı açıklamalarda bulundum, Juliet, gece vakti Romeo'ya aşkını haykırırken şaşkın durumdaydı. Romeo, penceresinin altına saklanmış, ama daha fazla dayanamayarak ortaya çıkmış oluyordu. Sonra diksiyonumu ve ses tonumu değerlendirip düzeltmekte hiç tereddüt etmemesini söyledim, tabii ona bu sahnede Juliet'in Romeo'dan fazla konuşacağını anlatmadım.

Fanfan'a yaklaştım, hiç zorlanmadan, heyecan içinde ona bakakaldım. Tabure üstünde ayaktaydı. Elinde okuyacağı metin:

"– Buraya kadar gelirken kim kılavuzluk etti sana?

– İlkin aşk yol gösterdi. Aklını bana verdi ben de ona gözlerimi..."

Uzayıp giden söylevi sürdürdüm, tutkunun izlerini taşıyan Fanfan'ın yüzü onu ele veriyordu, rahatlamıştım. Shakespeare iyi iş görüyordu.

Fanfan sözü aldı:

"– Biliyorsun gece gizliyor yüzümü bir maske gibi, onsuz, görürdün yüzünde rengini saflığın, sana bu gece söylediklerimi düşününce. Ah, görgü kuralları içerisinde kalmayı çok isterdim, isterdim yadsımayı ağzımdan çıkanı. Ama elveda kurallara. Seviyor musun beni? Evet diyeceksin biliyorum ve ben de inanacağım sen der demez. Yemin etme! Yemine ihanet edebilirsin, âşıkların yalan yere içtikleri and, diyorlar ki güldürürmüş onca, Jupiter'i... Ey soylu Romeo, beni seviyorsan eğer, soyluca açıkla aşkını ve çabucak inandığımı sanıyorsan, kaşlarım çatılır ve zalim bir kadın olurum; hayır diyece-

ğim sana, yalvar yakar iltifata boğasın diye beni; başka hiçbir güç bu kararı aldırtamazdı bana ... Aslında, yakışıklı Montaigu; deli gibi tutkunum, tavrımı hafiflik diye niteleyebilirsin; ama inan bana soylu ve kibar adam, tedbirli gibi görünmeye çalışan kadınlardan daha sadık biri gibi davranacağım. Daha tedbirli biri olabilirdim, itiraf etmeliyim bak bunu; eğer sen şaşırmamış olaydın, benden habersiz aşkının tutkuyla açıklanmasına; bağışla beni o halde ve hafiflik deme şu kara gecenin sayesinde öğrendiğin zayıflıktı aşk..."

Sözün burasında Fanfan da ben de içimizden gelene daha fazla karşı koymamızı zorlaştıran bir akıntıya kaptırmıştık kendimizi. Dudaklarım sözcükleri kullandığı sürece Fanfan'ın dudakları üstüne kapanmayacağını umut ederek sürdürdüm oyunu; sahne ilerledikçe, biz kaptırmış giderken onu öpme gereksinimim de gitgide artarak işkence halini alıyordu.

"– ...İyi geceler, iyi geceler; rahat ve huzur gönlümden gönlüne aksın," dedi Fanfan titreyerek.

"– Ah bu kadar erken ve yarıda mı bırakıyorsun beni?" diyerek çıkıştım, açık ve içten bir hava takınarak.

"– Ne tür bir beklenti, bu geceden?"

"– Sevgime karşılık" dedim, elimi Fanfan'ın eli üstüne koyarak.

Gözle görülür şekilde ürperdi. Bedenlerimiz sarılmak için sanki birbirini çağırmaktaydı; ama Fanfan Shakespeare'in ona söylettiği yanıtla içinden gelen itkiyi durdurdu:

"– Aşkım, sen daha onu istemeden verdim ben sana. Ve hâlâ verecek bir şeyim olsun isterim."

"– Geri mi almak istiyorsun sevgini? Peki niçin sevgilim?"

"– Yalnızca daha cömert olmak, yeniden sana vermek için..."

Bu son tümce vardığım kararı berbat etti. İtiraf etme isteğime gem vuramıyordum. Duygularını bastırılamaz türdendi.

– Fanfan... dedim, onu ürperten bir sevdalı gücüyle, Fanfan...

Daha fazlasını söylemeye zaman kalmadı. Kapı birdenbire açıldı. Yüzü allak bullak olduğu halde Laure gözüktü eşikte.

– Fanfan, dedim yeniden, aniden korkuya kapıldım. Şey, gerekli tonu verebildim mi sesime? Aaa, Laure, sen misin?

– Merhaba, dedi yavaşça, sonra birden soğuk tavrına büründü.

– Bu Laure, nişanlımdır, birlikte yaşıyoruz burada. Bu da Fanfan, canım, sahne yönetmeni, bir arkadaş, bana oynayacağım rolü belletiyordu.

– Şimdi de tiyatro mu? dedi bana Laure sinsice.

– Evet, siyasalın tiyatro grubuna girdim de.

Bu çelişki karşısında paçayı sıyırmanın zorluğunu hissedebiliyordum; ama masum olduğum konusunda kendimi asla savunmaya geçmeden doğrulama yoluna gittim. Hatta Laure'dan provayı bitirmemiz için bize izin vermesini ricaya kadar götürdüm işi.

– Yarım saatlik bir işimiz kaldı. Aşağı in sen, bir kahvehanede bekleyebilirsin beni.

Kötü bir yanlış anlamanın söz konusu olduğu ve Laure'un artık geçmişte kaldığı yolunda açıklamalar yaparak ona evlenme teklif etmem için yarım saat yeterdi bana, fazlası gerekmezdi. Beni Fanfan'a doğru sürükleyen eğilime karşı koymaktan, bedensel hazları sürekli ertelemekten onu daha gördüğüm anda beynime üşüşen sınır tanımaz düşüncelerden, onunla yalnızca düşünsel düzeyde birlikte olabilmekten bitkin düşmüştüm. Açıklama kararım başka bahara kaldı böylece, insanın duyularının, edimleri üzerinde nice etkili olduğu bir yaşta

bedeninin zorunlu isteklerinden kaçıp kurtulmak olanaksız olduğuna göre... Onun karım olmasını istiyordum. Fanfan bana gerçekliği sevdirebilecek, beni ben olmaya zorlamayı bilecek kadındı. Dünyayı onun gözüyle, onun gördüğü biçimiyle, onunla paylaşmak istiyordum. Ölüm bizi ayırana dek onu sevgiden yorgun düşürmek ve sonra, onunla yatmak istiyordum; ayrıca onu böyle sarsıp durmak zalimlik değil miydi?

Ne var ki Laure oradan çekilmeyi kabul etmedi, olduğu yerden:

– Sana söyleyeceğim çok önemli bir konu var, dedi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Laure'un oracıkta birden ortaya çıkışıyla donup kalan Fanfan, biriyle buluşacağı bahanesiyle daha ben ağzımı bile açamadan çekip gitti. Laure ile baş başa kaldık; birden gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıklar arasında konuşarak, yakında annesiyle babasının boşanacağını söyledi. O sabah tam anlamıyla bir aile felaketi yaşamış. Annesi hanım, kocası yumuşak başlı Bay de Chantebise'in altı yıldır haftada bir kez başka bir kadına gittiği, onunla yattığı ve rakip kadının koltuk altlarındaki tüyleri tıraş etmediğini öğrenmiş bulunuyordu. 'Hiç kuşkum yok, bu sokak orospusunun koltuk altları kıllıdır' diye küçümseyici bir laf atmış ortaya, 'Evet' deyivermiş sadakatsiz koca da.

Bayan Chantebise, derhal mal mülk ve bedensel ayrılığı istemiş ısrarla.

– Annem abartıyor, dedi Laure. Hem babam başka yerlerde dolaşmışsa, bu annemin hatasıdır.

Karısının bastırması karşısında boyun eğmeye alışkın olan Bay de Chantebise de sonuç olarak evi terk etmeyi kabullenmiş. İşte bu nedenle Laure zamanından önce çıkagelmiş meğer.

Bu haberle sarsıldım. Chantebise çifti şimdiye değin karşılaşmış olduklarım içinde en sağlamlarından biri gi-

bi gelirdi bana hep. Yirmi beş yıllık bir birliktelikten sonra birbirlerinden asla nefret etmezlerdi; evet bazen tartışırlardı, en olağan dışı görüneni de her sabah merhabalaşmalarıydı. Hatta Bay de Chantebise karısının yeni giysilerinin farkına varabiliyor, bayram günleri sevgi gösterisini daha da ileriye götürerek onu alnından öpüyordu.

Bu yuvanın dağılışı bana sevginin uzun sürebileceğine inanmanın ne kadar boş şey olduğunu gösterdi. Görünen oydu ki sevgi belirtilerinin coşkusunu yok eden bu yazgıyla kimseler başa çıkamıyordu. Laure'un annesini eleştirmesi boşunaydı, Laure'un kendisi de ona kur yaptığım günlerdeki kadar çekici değildi ki artık. İnsan pırıltılı bir geleceğin her zaman var olduğuna kendisini inandırabilir, 'her zaman' deyişi ise hep bir fazlalık olmuştur.

Vardığım karara bir hamlede yeniden döndüm ve Fanfan'a el sürmemeye iyice karar verdim. Mutsuz bir âşık olma mutluluğundan asla çekip alamayacaktım kendimi. Meyveye uzanmak yerine çiçeğe uzaktan bakmayı yeğliyordum. Yüreğimi sarsan bütün düşleri ve korkuları bir bakıma gideriyordu bu davranışım. Doyumsuzluğu geliştirmek tek yoldu... Kuşkusuz hep hoşa gitmeyi, sevilmeyi becerebilirim kendi kendime, ama onu tutkunun sıcak bölgesinde tutan umudu sürekli beslemeksizin Fanfan'ı nasıl sevgiye boğacağımı bilemiyordum.

Tanrıya şükürler olsun. Eğer Laure birazcık geç gelseydi, şurası iyiden iyiye kesin ki Fanfan'ı öpmüş olacaktım çoktan. Aşkımızın ağır ağır inişe geçmesi de böylece başlamış olacaktı. Bir an için bu öpüşün sonuçlarını gözümün önüne getirdim ve korkuya kapıldım.

Dengeli biri olma isteğim yeniden kabardı. Laure'u güç bela yatıştırabildim.

Hıçkırıklar arasında şöyle diyordu:

– Halime bir bak, üstüne üstlük tutup seni şu kızla birlikte yakalıyorum... Tam da günümdeymişim ha...

Geceyi onu acı veren kuşkulardan arıtarak, ertesi günü de yaklaşan düğünümüzden tekrar tekrar söz ederek geçirdim. Onu inandırdım, yatıştırdım ve gerçeği gizledim; ona yalan söylemeksizin, çünkü onunla evlenmeye ve en azından ona bedensel olarak sadık kalmaya hazırdım. Evliliğe değgin sezgilerimin beni içgüdülerimden koruyacağı umudunu taşımaktaydım.

Şurasını çok iyi biliyordum ki evliliğim er ya da geç sararıp solacak, gitgide bir felaket halini alacaktı; işte bu nedenle aslında hayatının kadını olmayan bir kadına yüzük takmam benim için önemli oluyordu.

Bu akıl yürütme biçimimde hiçbir kötülük, bir hainlik izi aramaya kalkışmayın; tam tersine, sevgiyi öldüren güçsüzlüğe razı olmaktan uzaktım, en azından Fanfan'la beni birleştiren bir tutkuyu yok olmaktan kurtaracak koşulları ısrarla bir araya getirme kararına varmıştım sonunda. Zavallı Laure... Onu sevmiştim ve Fanfan'ın bende yarattığı arzuları onda söndürmeme izin verdiği için ona karşı minnet duygularıyla yüklüydüm. Onunla karşılaşmamış olsaydım içimde yoğun biçimde dolanıp duran günah işleme duygusuna karşı böylesi bir savaşım veremezdim ki.

Bir akşam eve döndüğümde, dairemizi büsbütün karanlık içinde buldum. Herhalde Laure dışarı çıkmıştı ya da henüz dönmedi diye düşündüm. Bir bardak içinde dönen buz şıkırtıları dikkatimi çekti. Bir çakmak ateşi mumu yaktı ve mum alevinde müthiş 'Italyan' havalı, kulakları küpeli, güzel giyimli, çekici mi çekici güzel bir kadın çıktı karşıma. Soluğu, iyice yukarı kaldırılmış nefis kabarık göğüsleri üstünde esiyordu sanki, gözümü göğüslerinden alamadım. İki kişi için hazırlanmış nefis bir masada tek başına oturuyordu.

– Ciao bambino, diyerek şıpırtılı bir sesle bardağı diklemeden önce beni selamladı.

Afallamış halde, ışıkları yaktım ve bir an şaşkınlıktan donakaldım. Kızın yüz çizgilerini harekete geçiren o şakacı gülüşü tanımış gibiydim. Birden müthiş bir kahkaha koptu. Laura'muş meğer.

Kestane rengi saçları siyah bir peruk altında yitip gitmişti. Nefis bir makyajla teni koyulaştırılmıştı. Konuşmalarına el kol hareketleri de katarak hafif İtalyan aksanıyla konuşuyordu benimle. Görünüşü mükemmeldi. Bu haliyle pekâlâ Milano'da insanlar arasına karışabilir ve Laura şeklinde telaffuz ettiği adıyla, Laura diye ona seslenildiğinde gayet güzel yanıt verebilirdi.

Alpler'in öte yakasında ancak kullanılan bir hançere ve sesle söylenen İtalyanca romantik şarkılar eşliğinde, baş başa yenen nefis bir akşam yemeğiydi bu. Bir başka kimlikte ortaya çıkıp beni kendisine çekmeyi arzu etmesi beni duygulandırmıştı. Oyunlara, düzen kur-

malara karşı duyduğum ilgiyi biliyor ve bu yönde davranarak hoşuma gitmeyi becerebiliyordu böylece. Kuşkusuz, tiyatroda bile sahnelense, aşkın, sevginin sürprizler olmaksızın süremeyeceğini anlamıştı sonunda.

Birkaç gün önce Fanfan'la beklenmedik biçimde karşılaşmış olması, onu böyle davranmaya iten ana neden olmalı. Her ne kadar yalanlamış olsam da Fanfan aklımı başımdan alacak denli güzel bir kızdı, Laure kuşkulanmış olmalıydı; ayrıca anne ve babasının henüz ayrılmış olmaları, o türden bir çözülme olmaması için sevgimize daha bir özen göstermeye itmiş olmalı onu.

Sarhoş olmuştum, bir yığın güzel şey söyledim ona, havai ve çapkın biri olma korkumu körüklemeksizin bu İtalyan kadınla flört etmeme göz yummuş olması ne biçim bir mutluluktu.

Sıra tatlıya geldiğinde, Laura almak için mutfağa gitti. Döndüğünde hem dış görünümü hem de milliyeti değişmişti. Siyah peruğun yerine sarı bir postiş takmış, güya Hollandalı kılığına bürünmüş olarak, Amsterdam aksanıyla, adının Katinka olduğunu söyledi. Yeni giysisi kalçalarının yuvarlaklığını ve sutyensiz göğüslerinin serbestçe hoplayışını gözler önüne seriyordu. Beni etkilemek için sanki, kalçalarını, omuzlarını iki yana kıvıra salına yürüdü. Tek bir kadında aynı anda birçok kadına sahip olma duygusu başımı döndürdü. Kuşkusuz, ondan usanmama asla izin vermeyeceğini, başkaca yerlerde birşeyler aramanın gereksizliğini anlatmak istiyordu bana.

Daha sonra tadına doyamadığımız tensel sarhoşluk hâlâ aklımdadır. İstekleri ayaklandırmayı, canlandırmayı başarmıştı.

Daha sonraki günler, beklenmedik zevklerle beni ödüllendirmeyi sürdürdü ve kendisine, bir oyunu izlediğimiz sırada, tiyatroda sahip olmamı istedi benden. Pek tabii ki akla gelmedik bu tür sıkı fıkılıklara bayılı-

yordum –en azından benim açımdan– ama ateşli istek ve çıkışlarının hızını kesmek zorunda kaldım. Aklına esen her fanteziye katlansam, bütün günümü onun karnı üzerinde, soluk soluğa geçirme durumunda kalırdım.

Laure ısrarlarının, Fanfan'a duyduğum isteğe gem vurmama yardım edeceğinden çok emindi. Gösterdiği yaratıcı dikkat bir hafta öncesine kadar çektiğim o dayanılmaz cinsel yaşam yoksunluğuna dayanabilme gücü veriyordu. Farkında olmadan, o da rakibine beslediğim sevdaya katılmış oluyordu.

Satrançta kaybedilen bir oyundaki piyonlara benzer insanlar vardır. Böyle bir durumda olduğumun hâlâ ayırdında değildim. Fanfan'ın kısa bir süre sonra oynayabileceği büyük oyunu kestirememiştim.

Fanfan bana telefon edip, Saint-Germaine-des Prés semtindeki Drogstore'a akşam yemeğine davet etti beni. O gece ortalarda görünmemek için Laure'a yalanlar uydurmam gerekmedi. Zaten annesine gitmişti, babasıyla barıştırmaya çalışıyordu onu. Annesinin uzlaşmaz tavrına çok sinirleniyordu.

Yüreğim sevinç içinde, baba evime çok yakın bir yerde bulunan, ayak üstü birşeyler yenilen o küçük yere koştum. Fanfan çabucak, kafasını çok meşgul eden konuyu açtı.

Giriş olarak, öncelikle, ilişkimizi açık biçimde ele almasının gereğine değindi, çünkü her zamanki gibi kendisine karşı yalnızca dostane duygular beslediğimi öne süreceğimden korkuyordu; kesin konuştu, güya bana Ker Emma düşlerini anlatmasından daha birkaç ay önce, ona altı ay boyunca kur yapmamı hiç de istememişmiş, bir iki hafta ona yeter de artarmış bile:

– Yalnızca, ellerini hemen kıçıma götüren şu heriflerden bıktığımı anlatmak istiyordum o gün sana...

Daha konuşmasının başında, savunmaya geçmiş hali duygularımı yadsımamı engelliyordu. Bu nedenle sustum ve onun iyice ileri gitmesine izin verdim, birdenbire oyun kartlarımızı açmaya kalkışmasına şaşırmıştım.

Fanfan, utana sıkıla, bana karşı çok güçlü duygusal bir eğilim duyduğunu itiraf etti; ama hemen ardından, benim dairemde, geçen gün öyle birden ortaya çıkan şu Laure'dan ayırmayı filan düşünmediğini söylemekten de geri kalmadı. Bu konuda üstelemesi gülünç kaçıyor-

du doğrusu. Sonra bir de giz verdi bana: Benim davranış biçimimi bir türlü aklı almıyormuş ve onu sarsmaya başladığımdan bu yana yaşantısının ne hal aldığını ayrıntılı biçimde açıkladı. Başlangıçtaki mutlu havalar sonunda cehenneme dönüşmüş meğer. Duyguların yoğunlaştığı bu korkunç alışveriş onu bayağı hırpalamış. Hele hele, Laure'un varlığını öğrendiğinden beri bu tür sevgi sözlerini yararsız buluyormuş ve artık devam ettirecek gücü kalmamış.

Bu durumda kendisine kur yapmaktan ve ikili oynama durumundan, onu baştan çıkarmak için oyunlar tezgâhlamaktan vazgeçmemi rica etti benden. Bu coşku onu fazlasıyla yoruyormuş ve sonu bir yere varmazmış; öyle ya ben, yaşamımı bir başka kadınla paylaşmaktaymışım. Gözlerini bana dikerek:

– Ayrıca, canım, senin metresin olmak bana hiç mi hiç uygun değil, gibisine bir de sonuç çıkardı.

Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemeden, baştaki konuşmasına aldırmadan iyi niyetli biri olduğumu öne sürerek ve bunu yapmaktan dolayı özürler dileyerek, elim ayağım dolaşmış halde, onunla ilgili bazı tasarılarım olduğunu yadsımaya kalkıştım. Yüzsüzlük ederek kızkardeşim olmadığından onu bir kardeş gibi gördüğümü ve hatta kadınların, bir erkekle hiç art niyet gütmeksizin dost kalabilecek insanlar olmadıklarını gayet içtenlikli biçimde ve üzülerek belirttim.

Böyle birdenbire manevra yapınca, bu namusluluk gösterisi karşısında şaşıran Fanfan, durumum gereği beni kutlamaya başladı:

– Ama bu harika bir şey. Benim istediğim de yalnızca senin dostluğun, başka bir şey değil; ama anlaşılmaz erkek kardeşi oynamaktan kaçınmanı isterdim doğrusu, tamam mı?

Bir akşam, onunla konuşurken aramızdaki dostluğa övgüler düzmüştüm, bunun kanıtlarını sıraladı tek tek

yeni baştan. Bütünüyle kafamızda oluşan bu sevgiyi, zamanın yıpratıcı gücünden alıkoymuyor muydu? Ayrıca madem ki birlikte olamayacaktık, öyleyse birbirimizi terk etmiş de olmayacağız asla dedi, sinsice havalar takınıp.

'Ve birbirimizi aldatmaksızın canımızın çektiği kişilerle yatabileceğiz' diye sürdürdü konuşmasını, hafif yapmacık bir tavırla.

Bendeki paniği gizlemek için, gülümsemeye zorladım kendimi. Aramızda gerçek bir arkadaşlığı asla geçirmedim aklımdan ve Fanfan karşı çıksaydı, ilişkimizdeki belirsizliği nasıl hep canlı tutabilirdim bilemiyordum. Işte o an dostluk gözüme, sevgimizin gerçek düşmanı gibi gözüktü. Fanfan'ın gönlünü ve bedenini bir başka erkekte mutlu kılmasına izin vermek görüşlerime aykırıydı.

Gösterdiğim tepkinin güçlü oluşu allak bullak etti kafamı. Bir an için Fanfan'dan kuşkulandım, acaba bana rahatça hayır diyebilmek için dostça ilişkiler mi istiyordu bu kez de. Ama ilk adımı benim atmamı istiyorsa hiç de iyi etmiyordu. İsteğinde içten ya da hesaplı olsun olmasın, Fanfan istemese de, aramıza yeni baştan düşler yığmam ve onu baştan çıkarmam gerekiyordu. O 'en iyi dostum' olsun diye mi bunca acı çekiyordum ben?

O kadar çabayla aradığım taktiği Fanfan bulup kafama sokmuş oldu; laf olsun diye de konuşmasını sürdürdü:

– Hava sıcak olacak galiba. Yarın sabah Ker Emma'da uyanmak ve başımı şöyle suya daldırmak ne güzel olurdu...

Rahatlama gereksinimini öne sürerek bir an ortadan kayboldum, büfenin alt katındaki eczaneye gittim, beni orada iyi tanırlardı. Uyku ilacı satın alırdım, alışıktılar; babam kimyevi bir uykuya dalmak için bunlara aşırı biçimde gerek duyardı. Eczacı kadın bana bir kutu

Maxi-Prohypnol verdi, bir çırpıda uyutan cinstendi. Bir ara Fanfan'ın yokluğundan yararlanıp, onun nane çayına üç tablet atarak erittim.

Dönünce bardağı bir dikişte boşalttı ve bana, Gabilan'a kabul ettirmesi gereken bir tasarısı olduğunu söyledi; konunun özgünlüğü kuşkusuz elini kolunu bağlayacaktı adamın, bundan hiç kuşkum olmamalıydı. Fanfan, gizli bir kamera yardımıyla gerçek bir aşk hikâyesini filme almak istiyordu. Bu durumdan oyunculardan yalnızca birinin haberi olacaktı. Senaryonun istediği biçimde davranmaya katlanmak zorundaydı bu kişi; senaryo, olaydan habersiz olanın peşinde, aralıksız değişip duracaktı.

– Anlıyorsun değil mi, tutkuyu, gerçek şekliyle vermek, göstermek istiyorum, dedi esneyerek.

Fanfan, arabada uykuya daldı, onu evine götürüyordum. Ama birdenbire Ker Emma yönüne saptım. Benimle birlikteyken yaşamı bir şölen gibi olacaktı, bütün düşleri bu şölende kendilerine bir yer bulacaklardı. Eğer onu bir masalda yaşatırsam, beni sevimli prensi olarak görecekti, öyle umuyordum.

Babamın o kocaman ağır arabasında, direksiyon başında bu kararımı kutluyordum. Nihayet, benim ben olduğumun ayırdına varıyordum: Görünmez adam, masal kahramanı ve değişmez biri, özgürlüğünü sıkça kısıtladığım Alexandre, ben yani. Damarlarımda Crusoe kanının dolaştığını duyumsuyordum; ayrıca dengeli olduğu kadar ödlek de olabilen, tepesi atmış, öfkeli bir Alexandre oluşuma şaşıp kaldım. Aynı zamanda hem Laure'un yaşamını paylaşan, hem de Fanfan'ın dileklerinden birini gerçekleştirmek için gece karanlığında saatte yüz seksen kilometre hızla araba kullanan biriydim...

Yerel saatle sabahın ikisi sularında Ker Emma'ya vardık. Kasabanın ana caddesinden yukarı vurdum, Sauvage kasabını, Sauvage kırtasiye pazarını, Népomucè-

ne Sauvage heykelini geçtim ve Globe Otelinin tam karşısında durdurdum arabayı. Okyanusun dalgaları mendireğe vuruyordu sürekli...

Otele tepedeki pencereden girdim, kapıyı içerden açtım ve Fanfan'ı ayak uçlarıma basa basa birinci katta yer alan bir odaya kadar taşıdım.

Fanfan'ı soydum. Hayranlık içinde, ağzım bir karış açık şaşkın, bakakaldım. Bir an için onu öpmek, okşamak fırsatından yararlanayım dedim; ama ona dokunsam bende uyanacak olan aşırı cinsel istekle başa çıkamamaktan korktum. Bu durumda vazgeçtim ve onu yavaşça pikenin altına iteledim; uyumak için bir başka odaya geçtim.

Ertesi sabah Fanfan'ın tepkisinin ne olacağını doğrusu bilmiyordum. Her ne kadar yapacağı film onun böylesi düzenlere duyduğu ilgiye bir kanıt olsa bile, gerçekten de ilişkimizin gerçek dostluğa doğru gelişme göstermesini istemekte içtenlikliydi belki de.

Sıkıntı içinde uykuya dalmışım.

Erkenden kalktım, aşağı, mutfağa indim.

Bay Ti, şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu; selam verdi sonra önüme bir fincan kahve koydu. İstemediğimi belirttim, –kapkara su öylesine koyuydu ki mide ve kalp için tehlike demekti– o da bana bir fincan çay verdi.

– Fanfan'la birlikte gece geldik.

Bu birkaç sözcük kafasını karıştırdı, sessizce bekledi sonra gülümseyerek şöyle dedi:

– Şimdi anlıyor musun ondan sana neden hiç söz etmedim?

– İçiniz rahat olsun. Birlikte uyumadık ve hiçbir zaman da birlikte uyumayacağız. Ben istemiyorum. Eylülde Laure ile evleniyoruz.

– Demek ki olabildiğince uzun süre Fanfan'ı senden gizlemekte haklıymışım.

Çaydan bir yudum aldım. İhtiyar, kahve fincanını dibine dek içti, sonra neşe içinde ekledi:

– Aşkın sürprizlerini bilemezsin sen.

Genelde donuk ve az konuşan bu adam birdenbire şaşırtıcı açıklamalara girişti. Dün akşam henüz yatmışlarmış, Maude birdenbire, onun pijamasının önündeki yırtmaca el atmış. Yorgun bir erkeğin organıyla karşı karşıya olduğunu biliyormuş kadın, ama yine de çılgınlık işte, Maude'un kulağına:

– Eğer kımıldarsa, senindir, diye fısıldamış, Bay Ti...

Efendime söyleyim, erkeklik organı kıpırdamış. Aman, zevkten mest olmuşlar. İhtiyar Ti, hâlâ sızladığını söylüyordu.

– Anlarsın ya, diye bitirdi sözünü, seksen yaşında ve bedava.

Altüst olmuştum. Bu beklenmedik itiraf aramızdaki dostluğu iyice güçlendiriyordu. Kendimizle ilgili çok az konuşmuştuk o güne değin.

Konuşmasını bitirince Bay Ti yeniden eski kişiliğine döndü. Her zamanki mesafeli tavrını takındı, böylece son çılgınlığını coşkulu biçimde anlatmış oluyordu bana.

On beş gün önce *Paris-Normandie* adlı gazetede, kendi cenaze töreni konusunda düşüncelerini yazmış. Kendi ölüm haberini kendisi veriyormuş, bir sonraki hafta, öte dünyaya göçeceğini söylüyormuş yazısında ve herkesi pazartesiye, yani son nefesini vereceği gün oraya davet etmiş.

Gazete çıkar çıkmaz, haber bütün Ker Emma'da ağızdan ağza yayılmış. Bay Ti cenaze törenini bir mirasçı atılganlığıyla düzenlemiş. Cingöz suratını bütün kasabada dolaştırmış durmuş ve çiçekçiye nefis çelenkler, ölüsüne uygun bir tabut ısmarlamış, birçok kez provaya gitmiş, ısrarla dantelli bir katafalkla saten yastıklar istemiş. Işe bakılırsa, süse püse düşkünlüğü sınırsız gözüküyormuş. Ker Emma'lılar onun çılgın düşünceleriyle neşelerini buluyorlarmış. Sonra öte dünyadaki ölülerine yollayacak bir haberleri olup olmadığını sormak için eşe dosta uğramış. 'Yakında yanlarına gidiyorum, fırsatı kaçırmayın' demiş. Yaklaşan ölümünü düşünen bu iyi niyetli adamın tavrı bulaşıcı gibiymiş, kimselerin unutamadığı bir dost gibi söz edilir olmuş ölümden. Yalnızca papazın canı sıkılmış bu işe. Hatta Bay Ti'ye uğrayıp somurtkan bir suratla, bu maskaralığa bir son vermesini istemiş. Bay Ti özür dileyerek, kalbinin pazartesi günü

duracağını garanti edemeyeceğini, ama bunu hissettiğini söylemiş üsteleyerek; pazartesi, büyük gün olacakmış.

Bay Ti'yi tanımayanlara bu öykü saçma gelecektir. Ama doğruydu, aynen böyle olmuştu. Ti her zaman korkularına birazcık da oyun katarak güçlerini hafifletmiştir ve sonu yaklaştıkça sıkıntısı artmaktaydı. Aynı zamanda ölümü hemşerilerinin yaşamına da katmayı istiyordu. Yaşıtlarının sanki yaşantımızın küçük bir parçası olan bu sevimsiz yanı görmezden gelmelerine kızıyor ve Ker Emma'lılara ömürlerinin sınırlı olduğunu, neşeyle karışık hatırlatıveriyordu. İnsanları şaşırtarak onlara birşeyler öğretmesi, kendine özgü yanıydı.

Pazar günü herkes kendini bu boş inanca kaptırmış, sonra, Bay Ti'nin yalvaçlığının doğru çıkmasından kuşku duymaya başlamışlar. Her zamankinin tersine, Bay Ti, o gün ayine gitmiş, herkes heyecan içinde elveda dercesine teker teker elini sıkmış ihtiyarın.

Ertesi gün, bütün Ker Emma halkı, *Paris-Normandie*'nin ölüm ilanları bölümünde, Bay Ti'nin cenaze törenini başka bir tarihe ertelediğini okumuş, ayrıca ilanda, hâlâ yaşıyor olmasını kutlamak için, herkesi Globe Otelinin bahçesinde saat on sekizde bir bardak birşeyler yudumlamaya davet ediyormuş. Yaşam mucizelerini dostlarıyla birlikte kucaklamaktan hoşlanan birisiydi o. Öte dünyaya bu şekilde nanik yapması onun, yitip gideceğini bile bile ölüme hazırlanma biçimiydi.

Bay Ti'nin masalsı ciddiyeti karşısında coşkuya kapılmıştım. Kahvaltısını bir tepsiye koyup, portakal suyu ile çayı dökmemeye çalışarak Fanfan'ı uyandırmaya gittim.

Kepenkleri açtım.

Fanfan gerindi ve aklımı başımdan alacak biçimde arkaya verdi kendini. Uyandığı saatte bile başkalarınca arzu edilen biri olmak için düş gücüne falan baş vurmasına gerek yoktu hiç. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bir an için donup kaldı.

– Nane çayındaki uyku ilacının tadını alamadın mı? dedim gülerek.

Kahkahayı patlattı Fanfan.

– Senden ancak bu beklenirdi doğrusu, dedi sonunda.

Bir gün önceki sözlerini ciddiye almamış olmamdan dolayı belli bir rahatlık duyduğu açıkça görülüyordu. Tepkisi beni doğrulamaktaydı, kendimi daha bir yüreklendirmek pahasına onu daha fazla üzmememi rica etmişti benden.

Portakal suyunu içti. Bir dilim tereyağlı ekmek yedi, şakacı bir sesle azarladı beni; 'onu, haince yakalamak' eyleminde, gece boyu ondan yararlanmış olabileceğim düşüncesi de bir ayrıntı olarak vardı.

– Beni sen mi soydun? dedi. 'Evet' dememi bekliyordu.

Ben de bu 'evet'i onu zevkten kıpkırmızı edecek tarzda söyledim; sonra bana, gidip denize şöyle bir dalıp çıkmayı önerdi. Orada yenileceğimi, buna izin vereceğimi pekâlâ biliyordu. Kabul ettim. Kısa bir süre banyoya kapandı, böylece içe kapanmalarımın son kırıntılarını da yok ettiğinden kesinlikle emindi.

– Gidiyor muyuz? dedi oda penceresini açarken.

– Evet.

Kendini boşluğa bıraktığını gördüm. Tutmama fırsat kalmadı, çoktan yerde çimlerin üzerindeydi ve gülüyordu.

– Haydi atlasana, yüksek bir yer değil ki.

Tam Fanfan'dı bu. Yolu yordamı beklenmedik türden olurdu. Fantezileri yönetirdi onu. Büyüklerin alışkanlıklarını bilmeyen bir çocuk gibi özgür davranışlıydı. Aşktan gözü dönmüş halde ben de peşi sıra pencereden atladım.

Haziran güneşi vardı dışarıda, ama hava temmuzdaymışız gibi sıcaktı. Plaj henüz, her yıl Ker Emma koyuna yerleşen şık giyimli kentlilere kucak açmamıştı daha. Kimsecikler kösnül düşüncelerimizi yatıştıramazdı.

Dalgalara atıldık, eh ateşimi biraz aldı, sonra korunmak için kumlara döndük.

– Beni yağlar mısın? dedi usulca, kendisine bile söylemek istemeyeceği sözcüklerle yüklü bakışlarıyla uzun uzadıya süzdü beni.

Sırt üstü uzandı ve güneş kremi tüpünü uzattı bana:

– Yapmamı istediğin şey çok tahrik edici. Ama seni iyi tanımasaydım neler geçerdi aklımdan neler... dedim.

Cesaret, deyip kremi iki parmağımla omuzlarına iyice yaydım, göğüslerinden uzak durup, göbeğine doğru inme gibi kahramanca bir düşünce geçti aklımdan. Doğaldır ki tehlikeli çukurlardan kaçındım durdum; hep iki parmakla çalıştım, zira üç parmağımı kullansam elime dur diyemeyecektim ki.

Bu dokunuşlardan daha iyi zevk alabilmek ister gibi, Fanfan gözlerini kapattı, yüzündeki çizgilerden acıyla karışık cinsel istek ifadesini okuyabildim. İşimi yavaşlattım, parmaklarım bedeninin iniş çıkışlarına göre yol

aldığı sırada aşırı istekle elim ayağım tutulmuş gibi kalakaldım, ama bu tutuklukta istediğin en ince ayrıntılarının bile tadına varabiliyordum. Bu yalancı okşamalar, doyumsuzluğun kapsadığı ne varsa hepsini tek tek anlamamı sağladı. Her saniye işkenceye dönüşen bu ağırdan almalar başımı döndürüyordu.

Fanfan alt dudağını ısırdı, soluk alışındaki düzende bir değişme oldu gibi geldi bana. Fanfan'ım hem tanrısal hem insansı, hem de hayvansı bir varlıktı. Gözlerimdeki açlığı gizleyerek onun kişiliğinde beliren yetkinliği seyre doyamıyordum. İki parmakucumla –evet yalnız iki– güzelliğini çözümleyerek anlıyor, gerçek değilmiş gibi gözüken bedeninin gizlerine giriyor, görkemli pırıltısındaki bilinmeze inmeye çalışıyordum.

– Birkaç kilo verebilirsin pekâlâ, dedim birden, ilgisiz bir sesle.

– Biliyorum, şişkoyum...

Gözlerini araladı, hafifçe gülümsedi ve elini elime yaklaştırdı. Niyetini anlamamış gibi yaparak birden elimi çektim ve parmaklarımla saçlarımı geriye taradım. Yeni bir gülümseme uçuştu dudaklarında, bedeninde gezinen parmaklarının ürpertisini fark etmiş, bana ihanet ettiklerini anlamış olmalıydı.

Sanki şu sinsi titremelerin tam tersini söylemek ister gibi, sert hareketlerle kremi yüzüne sürdüm ta kulaklarının ardına kadar yağlanınca, ben de kuma yüzüstü yattım, karnının alt tarafı beni ele vermemeliydi.

– Niye yüzüstü yatıyorsun? diyerek farkına vardığını belirtmiş oldu; yüzünde çocuksu bir masumiyet vardı.

– Sırtımı yakmak istiyorum.

– Yaaa...dedi, mayosunun üstünü çıkarırken.

Daha açık renkli gözüken göğüsleri gözlerimin önüne serildi. Beyaz mı beyazdılar, ateşli bir coşkuya kapıldım. Eğer kollarının rengiyle aynı olsaydı esmerli-

ği, bu denli heyecanlanmazdım; ama öyle görünüyordu ki her zaman açıkça orta yere sermiyordu bu göğüsleri; onları görmek bir ayrıcalıktı.

Güçlü bir istek sardı beni, sırtıma krem sürmesini rica ettim cânı yürekten. Gülümseyerek kabul etti ve iki parmağını filan değil bütün elini kullandı bu iş için. Ah, Fanfan'ın minicik tatlı eli...

Okşayışları altında kararlılığım gitgide azalıyordu. Enseme gelince durdu, o zaman işte, şu açıklamayı erteleyip durma süresini kısaltma zamanının geldiğini hissettim, benim için olduğu kadar onun için de durum acı vericiydi.

Fanfan tüpün kapağını kapattı, burnumun üzerine fındık kadar krem koydu gülerek, sonra da ardından gitmemi söyleyerek denize koştu. Kalktım; o sırada birden beni çağıran bir ses duydum. Başımı mendirek yönüne çevirdim.

Laure'du gelen...

Daha sonra söyledi, bana sürpriz yapmak istemiş. Beni evde bulamayınca Globe Oteline telefon etmiş. Telefonu Hermantrude açmış ve Ker Emma'da olduğumu doğrulamış. İki saatlik tren yolculuğu, işte şimdi de mendireğe çıkıyor...

Laure bana doğru geldi; Fanfan'ın denizden çıktığını görünce yüzündeki gülümseyiş kayboldu.

Yaşamımda en uzun saniyeler akıp geçti o an. Fanfan sapsarı oldu. İyi ki Laure kıskanç biri gibi görünmemeyi akıl edebildi. Gelip beni dudaklarımdan öptü, bir yandan da Fanfan'a bakıyordu; yanıma oturdu ve elimle oynarken, bir yandan da nihayet bir terzide yakaladığı gelinliği anlattı.

Pek önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışarak:

– Dört ay sonra evleniyoruz da, dedi.

Fanfan, Laure'un düğün hazırlıkları sırasında karşılaştığı zorluklardan yakınmasını dinliyordu, hainlerin

pahalı kişiler olduğunu ve bundan iğrendiğini söyleyerek, belediyenin bürokratik engellerini eleştirerek, kilisenin istedikleriyle alay ederek anlatıyordu sürekli.

– Sonuçta evlenmek için gerçekten birbirini sevmesi gerekiyor kişilerin.

– Sana ne kadar acıyorum, diye yanıt verdi Fanfan da.

Sonra bizimle birlikte uzun süre kalamayacağını söyledi özür dileyerek; kaçmak için mesleki zorunlulukları bahane etti:

– Gabilan çekimden iki gün önce bürosunda bulunmamı istedi. Mutlaka Paris'e dönmeliyim, dedi.

Bizi öpmedi bile, mutluluklar dileyerek sırtını dönüp gitti.

Oldukça hoşnuttum durumdan; Laure çıkagelmiş, o zamana dek ısrarla kendi kendime kabul ettirdiğim yasayı çiğnemekten beni alıkoymuştu. Kapıldığım korkular sonucu şu bir tür uygunculuğa duyduğum özlem birdenbire yeni baştan uyanıyordu içimde. Laure birkaç dakika daha geç gelseydi, yaşamım altüst olmuş demekti, mahvolurdum. Bir tüp güneş kremi karşısında bu denli zayıflık göstermiş olmaktan dolayı kendime küfürler edip, tekrardan eski kararıma döndüm.

Laure'un ortaya çıkışı, sevdalı beni de rahatlatmış oluyordu; aklımı başıma toplamalıydım, çünkü Fanfan'ı öpme hatasını işleseydim, şu plajda öğrenmiş olduğum, içimi yakan anlam belirsizliğine yeniden kavuşmuş olmayacaktım. Birden ortaya çıkmakla, Laure bu ateşli güzelliği yeni baştan yaşamama izin vermiş oluyordu.

Zavallı Laure, bu türden girişimleriyle Fanfan'a olan eğilimimi diri tutmama yardım ediyordu. Bizi birbirimizin kucağına atsa, evlenmeye itse bizi kendisine daha büyük iyilik etmiş olurdu doğrusu.

Laure'la beraber, Bay Ti'ye hoşça kalın demeye gitmek istedim, ama Maude karşı çıktı.

– Bana seni yalnız görmek istediğini söyledi.

Laure'u Maude'un yanında bırakıp Ker Emma'ya hâkim bir tepede dikilen deniz fenerinin en üst katına kurduğu çalışma odasında Bay Ti'yi görmeye tek başıma gittim. Onu adam eden ne kadar kitap varsa, tıpkı bir ana nasıl çocuğunu yetiştirirse öyle ihtiyar hepsini orada biriktirmişti. Sanırım sevdiği yazarlar ona gerçek ana, baba olmuşlardı. Sevgili fenerinde onlar arasında, kendisini ailesiyle birlikteymiş gibi hissederdi. Montaigne ile söyleşir, Voltaire ile Rousseau'yu karşı karşıya getiren anlaşmazlığa o da katılır, tarihçilerle yarenlik eder, bazen Stendhal'ı, Shakespeare'e okuttururdu. Şahsında, yazarların, birbirleriyle çağlar ötesinden rastlaşmalarının olasılığına inanır, kendi gözleri aracılığıyla örneğin Musset, Zweig'ı keşfedebilirdi.

Yalı yarım tepesine geldiğimde, fener kapısını iteledim ve o sırada Bay Ti'nin kahkahalarının kule içerisinde çınlamadığını fark ettim, çevremde yığınla kitap uykudaydı, romanlar, uyandırılmayı bekleyen nice parça...

– Bay Ti? diye seslendim, dönerek yükselen merdivenleri tırmanırken. Yalnız mısınız?

– Hayır, diye karşılık verdi tam içeri girerken, Rabelais ile birlikteydim.

Önümde kitaplardan oluşan bir okyanus vardı. Bay Ti bambu sandalye haline dönüştürülmüş eski bir akaju oturak üstünde yüzünü ufka dönmüş, oturmaktaydı.

Yuvarlak biçimli odanın çevresini dolanan rafları göstererek:

– Şu ciltleri görüyor musun? dedi. Bir gün bütün bunlar senin olacak. Deniz fenerini ve kütüphanemi miras olarak sana bırakıyorum, ömrün tükendiğinde de, bu mirası layık olduğuna inandığın kadına ya da erkeğe bırakmanı rica ediyorum senden.

Binlerce ciltlik kitap yığınını heyecan içinde seyre daldım. Ti daha önceleri de beni orada bulunan yazarların yanına götürmüştü, ama bugün çekiniyordum işte.

– Kuşkusuz hiç kitap yazmadığım için belli bir burukluk duyup duymadığımı soracaksın bana. Pekâlâ canım, hayır hiç duymadım, yeteneğim onları güzel bir biçimde okumak ve birikim yapmak yönünde işlemiştir hep. Dünyada büyük yazarlardan daha çok büyük okur eksikliği olduğunu düşünürüm ben. Yaklaş, diye sürdürdü, sana söyleyeceğim başka şeyler de var.

Bir tabure alıp tam karşısına oturdum.

Iyice düşündükten sonra, her bir sözcüğün üstüne basa basa.

– Laure ile evlenmeni yasaklıyorum, dedi.

Ne hakla yaşamıma hükmeden biri, bir hakem gibi görüyordu ki kendisini? Davranış biçimi müthiş sarstı beni:

– Peki neden? diye sordum şaşkın bir halde.

– Bildiğin ya da bir gün mutlaka bileceğin bütün nedenler yüzünden...

– Bay Ti, yaşamım yalnızca beni ilgilendirir. Sizden karışmamanızı rica ediyorum. Miras için teşekkürler. Hoşça kalın.

Kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

– Alexandre, eğer eylülde Laure ile evlenecek olursan, sevgiye, aşka karşı büyük bir suç, bir cinayet işlemiş olursun ve bu da çok kötü olur.

Dışarı çıktım.

Laure, ben tarihi daha da öne almak isteyince nikâh hazırlıklarına hız verdi. On beş eylül onun gözünde ulaşılacak hedef oldu, o tarihten sonra ona öyle geliyordu ki yalnızca kendisine bakacaktım ben de.

Tafta giysilerini ısmarladığında neşe içinde olduğunu gördüm, ama bu sevincin içinde keder izleri vardı, hareketleri bunu gösteriyordu. Bu kumaş parçasının beni kesin biçimde kendisine bağladığına, bir orkestra tutmakla, düğün servisini ayarlamanın yazgımızı sonsuza dek birleştirdiğine, bana sahip olduğuna inanmak istiyordu. Içinde nikâh davetiyelerimizin bulunduğu zarflara büyük bir hırsla adresler yazmaya koyulmasında umutsuzca birşeyler de vardı; ama yapıştırılan her pulla sıkıntısı bir parça azalıyor gibiydi.

Sanki bir başkasının nikâh törenini düzenlemek için dolaşıyordu ve benim bu işte üstleneceğim görevi ancak davetiyeleri postaya vermemi benden rica ettiği zaman kavradı.

Yolda, bu iki yüz davetiyeyi göndermemin geri döndürülmesi çok zor bir dönemi belirleyeceğini korkuyla fark ettim. İşte o zaman böyle davranmakla yanıldığımı anladım. Salt, Verdelot tarzı bir yaşamın bende yarattığı bunaltıya bir son vermek ve kendimi sevdiğim bir kadından uzak tutmak amacıyla, hayatımın kadını olmayan biriyle az kalsın evleniyordum. Bay Ti haklıydı.

Korkuya kapıldım; içimden geldiği gibi davrandım o an: Davetiyelerin hepsini bir kanalizasyon ızgarasın-

dan aşağı attım. Tatlı bir heyecan sardı içimi. Kendimle barışmış oluyordum, salt tutarlı olma isteğiyle denemeye kalkıştığım şu her kılığa uyan halimi bir yana bırakarak kendi tenimin içine yeniden yerleşiyordum.

Yüreğim hafiflemişti, bir kaldırım kahvesine oturup içtenlikli halime dönüşümü kutlamak için üç top dondurma ısmarladım kendime. Yalanın ikili yüzünü ilk kez bir yana bırakmanın tadına vardım, nefisti. Ah, nihayet doğru biri olmanın zevki...

Her zaman yaşlı Ti'nin sözünü dinleyeceğime yeminler ettim, sonra eve dönüp Laure'a şunları söylemeye cesaret edebildim:

– Davetiyeleri lağım çukuruna attım!

Önce eşek şakası yaptığıma inanmak istedi. Sonra yüzünde bozgun ifadesi belirdi. Ona nikâh kıymadan birlikte yaşamı sürdürmeyi düşündüğümü dosdoğru söyleme cesaretini gösterdim. Cesaret sözcüğünü, bastırılamaz bir sevilme gereksiniminin kurbanı olmayan ve sevilmiyor olmayı dayanılmaz, büyük bir acı gibi görmeyen biri için yerinde kullanmamış gibi görünebilirim, ama ben ne yazık ki hoşa gitmeyen biri olmayı ya da sevilmeme tehlikesini hiç göze alamamışımdır, almam da. Birinin keyfini kaçırmak beni hasta etmiştir hep, beğenmeyen bir bakış kanımı dondurur. Laure'u bozguna uğratmak onu üzdüğü, acıya boğduğu kadar beni de boğdu, evet, ama ne yazık çok hileli davranmıştım doğrusu.

Laure, benim böyle birden dönmeme katlanamadı, yakında herkesin duyabileceğini de hesaba katarak, aşağılanmış hissetti kendisini. Böyle demedi, ama kullandığı sözcükler, havası, tavırları, onurunun kırılmış olduğunu, düş kırıklığına uğramış olduğunu ele veriyordu.

Biraz gözyaşı, daha sonra ona ait dolap, çekmece boşaldı, stüdyomda ondan geriye yalnızca denemeye çalıştığımız ikili yaşamın anısı kalıyordu.

O güne kadar Fanfan'a koşmaktan beni alıkoyan onca güvendiğim parmaklıklar yoktu artık.

Laure'un gidişi, annem babam gibi benim de tek eşli olmaya yatkın olmadığımı göstererek bayağı üzdü beni, ama Bay Ti'nin pek hoşuna gitti.

Bir çiftin şu ikilemden kaçmaksızın yaşlılığa gidebileceğine inanmam çok zordu: Ya ayrılacaksın ya taşlaşacaksın. Laure'un duygularımız arasındaki uyuşmazlığı giderme girişimleri, çabaları takdire değer, ama boşuna şeylerdi benim için. Zamanla kangren olmuş bir sevgiyi gerçekten iyileştirme olasılığını artık aklımdan bile geçirmiyordum. İlişkimizin bozulması, tutkuyu iki kişi arasına kapatmanın canice bir iş olduğu doğrultusundaki düşüncelerimi güçlendiriyordu. Bir yastıkta kocamak ya da ayrı yaşamak, ikisi de sorun değildi. Alışkanlığın her şeyi içine gömmesi daha ikinci öpüşte başlamıştır bence. Aynı anahtarın sende de olması işleri zorlaştırır o kadar.

Stüdyomda tek başıma düşündüm de şaşıp kaldım, yüzyıllardır erkekler kızları ya da kadınları, bu gülünç oyunun nereye varacağını bile bile öpmeyi sürdürüyorlar. Ah, deneyim de boşuna.

Bu tür düşüncelerime karşın, Fanfan'a olan tutkum coşkunun en yüksek derecesine ulaşmıştı. Bundan böyle tez elden yaşamıma neşeyi ve aldırmazlığı katmam gerekiyordu; Tanrı biliyor ki tatlı bir serüveni istemenin, bu istek varken duyulan heyecanda hiç payı yoktur.

Bu durumda, Fanfan'la bir çift oluşturmaya karar verdim; ama o bunu bilmiyordu.

Amacım gizlice onun dünyasına girmek, sevmenin ilk isteklerini aramızda sürekli kılarak, usulca yaşamını paylaşmaktı. Onun hiç haberi olmadan sürdürülecek gizli bir ortak yaşamın iniş çıkışlarını henüz düşünemiyordum; ama tek başıma da olsa onunla evlenme girişiminde bulunmaya kararlıydım. Yirmi yaşında oluşum, şimdi bana uydurmaca gibi gözüken girişimlere yöneltiyordu beni. Ama yine de bana sanki kitaplarda yaşanmış gibi bir izlenim veren, hayalperest bir genç adam olmuşumdur ben hep.

2

Fanfan'a Laure ile ilişkimi bitirdiğimi söylediğim sıra, Gabilan'ın yatırım yaptığı filmin planı üstünde çalışıyordu. Gülümsedi, bana doğru ilerledi, az kalsın öpecekti. Sevinci yüzünden okunuyordu.

– Ama yeni bir ilişkiye girecek halde değilim, diye ekledim.

Canı sıkıldı, bir an sessiz kaldı. Yeni baştan, bir kez daha sevgimi başka ilişkilere girerek tehlikeye atmak istemeyişimin nedenlerini açıkladım ona. Başka kızlarla yatmam ona pek ağır gelmiyordu. Beni yumuşatmak amacıyla, özel duygularımızdan genel terimlerle söz ederek ne çok yeni fikir üretti öyle, az kalsın dönüş yapıyordum; ama sonuçta ikili yaşama inanmadığımı anlattım ve bundan böyle bacı-kardeş kalmayı önerme gücünü buldum kendimde.

– Zaten Ti ile Maude ikimizin de akrabası değiller mi?

Bu açıdan bakınca, beni ağabey gibi görmesini sağladım ve ondan, o küçük lokantadaki akşam yemeği sırasında aramızda var olan ve onun 'anlaşılmaz' diye nitelediği şu havayı korumasını istedim rica minnet.

Gözle görülür bir içtenlikle –ki buna ben bile şaştım– bir kızkardeşimin olmadığını, kendisinin sevgili kızkardeşim olduğunu, böyle bir bacı desteğinden asla kopamayacağını söyledim bir kez daha. Asla bitirmemek kaydıyla bu sevgi dolu arkadaşlığı sürdürmeyi yeğleyeceğimi de belirttim. İstencimin bana zorla söylettiği bu açıklama ne duygularımı ne de coşkularımı anlatı-

yordu, ama bu sözcükler aracılığıyla ancak onu inandıracak duruma kavuştum.

Eğer Fanfan, beni susturmak için dudaklarıyla dudaklarımı kapatsaydı, kendimi koyuverirdim; ama bana toslayacak cesareti yoktu. Şurası gerçek ki ona yeni umutlar da vermiyordum.

Aramıza koyduğum mesafeye razı oldu, ama sakınmak gereken bir hava da takınmadı değil.

Fanfan, istemeden kabulleneceğim zorlukların artık benim için tek yol, tek yöntem olmadığını bilmiyordu. Habersiz, apansız yaşamına dalıvermek kararı almıştım.

Günlerim Fanfan'ı hayal etmekle geçiyordu. Bu durumda siyasalın eylül sınavlarında çaktım. Derslere karşı ilgisiz oluşum babamı kızdırıyordu. Orada burada sürtmeyi kesersem iyi olacağı kanısına vardı.

Giderim artmış, borçlarım yığıldıkça yığılmıştı. Kuşkusuz ondan habersiz Limusin'ini rehine vererek alabileceğim belli bir para da yok artık. Yapabilirdim, ama yapmadım. Ruhsatı benim üstüme yapma hatasını işlemişti bir kez. Titanic'in söyledikleri doğru çıkıyordu.

Belki şaşacaksınız, ama çalışıp para kazanmayı aklımdan bile geçirmedim. Yüreğim aklımın peşini bırakmıyor, önüne geçiyordu ve ne olursa olsun zaten hiçbir iş müthiş artan masraflarımı karşılayamazdı.

Fanfan'ın yaşantısını paylaşabilmek amacıyla, onun oturduğu yapının karşısında bir otelde kalıyordum. Böylece penceremden baktığımda stüdyosunda dolaştığını, bir dürbünle, ayıla bayıla izliyordum. Bu yerin tek bir kusuru vardı, kapı görevlileri ve aşırı içten asansörcü; bunları bir yana bırakırsak, dört yıldızlı bir oteldi.

Randevu defterimdeki haneleri karalayarak kendimi boş ve Fanfan'la her an bir yerlere kaçabilir duruma soktukça içimi saran sıkıntıyı tahmin etmek zor değil. Ama, sanki kokain arkadaşı gibisine, ufak tefek masrafları saymak istemiyordu. Bazen de Laure ile birlikteyken gösterdiğim tutumlu çocuk hallerine gülüyordu. Fanfan'ı odasında gözetleme olanağından kendimi yok-

sun kılmak doğrusu acılara boğardı beni, para konusundaki çöküntünün sıkıntısına razıydım ben.

Birinci haftanın sonunda, otel müdüriyeti daha uzun süre kalacaksam hesabı ödememi rica etti benden. Onları sıkıntıya sokmamak için bir oğlun babaya göstereceği bağlılığa uygun bir titizlikle yüklüce bir faturayı ödedim.

Elimi tuzağa kaptırmıştım. Bu birkaç gün boyunca Fanfan'ın sanki yanı başında yaşamıştım, alışmıştım buna. Onda her günü kaçarak, kurtularak değil, sanki bir dinsel törendeymiş gibi özenle yaşayarak mutlu olma sanatını izlemekten başım dönmüştü. Böylesi mutluluk anlarını gün ortası sahnelemeyi bildiği için seviyordum onu. Otelden çıkmak, onu terk etmek gibi bir duygu verecekti bana. Onu her akşam orada görmek benim için çok gerekliydi. Geceleri çoğu zaman karanlık penceresini seyretmek için kalkıyordum yataktan. Yakınımda uyuyormuş gibi düşlüyordum. Böylesi zamanlarda nefis bir huzur kaplıyordu içimi.

Uzun süre ortada görünmeyişimi dert etmesin diye, yeni bir ilişkim olduğunu, bütün zamanımı aldığını anlattım. Fanfan'a gelince o benim hâlâ siyasal bilgilerde öğrenimime devam ettiğimi sanıyordu, beni düşündüğü anlarda ben ya dürbünüm sayesinde rahatça onu gözleme ya da sokakta yüz metre gerisinde yürümekte ya da onunla aynı kahvede oturmaktaydım.

Onu izleyebildiğim her yerde peşindeydim. Bir kitap mı satın alıyordu, o dükkândan çıkınca bu kez ben aynı kitabı satın alıyordum. Aklımız hep aynı düşüncelerle meşgul olsun istiyordum. Lokantada, onun görmeyeceği şekilde tam karşısına oturmuşsam, garsondan onun ısmarladığı yemeklerin aynısını istiyordum. Onun yemeğini paylaşıyormuşum gibi bir izlenim ediniyordum.

Beni kaçık sanan varsa, gerçekten birine sevdalanmamış demektir. Deliler ise aşk yüzünden kaçırdıklarını unutanlardır.

Bir yandan da otel hesabım kabarıyordu.

Bir akşam Fanfan beni akşam yemeğine annesinin evine davet etti; sesinde telefon hatlarından dolayı olması olanaksız bir titreme vardı.

– Sana onları tanıtmam gerekiyor; öyle ya bacı-kardeş değil miyiz? demişti, 'güle güle' deyip telefonu kapatmadan önce.

Annesiyle babası, iki yıl önce terk etmişlerdi Ker Emma'yı. Fanfan'ın küçüğü olan kızlarının boğulduğu plajdan uzaklaşmak istemişler ve mesleki çalışmalarını bir Paris hastanesinde sürdürmeye kalkışmışlardı. Her ikisi de akciğer kanseri uzmanıydı, Ker Emma'lı çocuklar olarak, bu hastalıkla uğraşacaklarına yemin etmişlerdi.

Perşembe akşamı Haussmann'ın bütün eski Paris'i yerle bir etmeye zaman bulamadığının kanıtı olan iki sokağın birleştiği köşedeki dairelerine gittim.

Babası açtı kapıyı ve beni kendine çekip öperek şöyle dedi:

– Sizi öpüyorum Alexandre... Küçük adınızla hitap ettiğim için bağışlayın beni, ama böylesi daha iyi sanırım. Siz de bana Gilbert deyiniz.

– İyi akşamlar Alexandre, dedi annesi de; sıcak bir kucaklaşmadan önce kendisine de 'Nathalie' diye hitap etmemi istedi.

Fanfan, pek gizleyemediği bir gülümseme ile gelirken kibarlık olacağını düşünerek satın aldığım çiçekleri kaptı elimden, sonra bir vazo bulma gerekçesiyle çekildi. Annesi beni bir kanepeye oturturken:

– Evinizdeymiş gibi davranın, dedi üst üste iki kez.

Kadehime şampanya kondu.

Gilbert, baba tavrıyla, siyasaldaki derslerimden söz etti, hakkımda çok şey bildiğini itiraf ederek, sık sık, 'Ker Emma'lı ihtiyarlar'ı ziyaret ettiğim için kutladı beni; tabii biliyorsunuz bunlar Maude ve Bay Ti. Babam aracılığıyla Fanfan'ın işi için araya girip, Gabilan olayına karıştığım için teşekkürler etti.

– Tam da kızımızın bize anlattığı gibisiniz, diye konuştu Nathalie.

Böylesi bir sevgi taşkınlığının ve lafını sakınmazlığın nedenini anlayamıyordum bir türlü, ta ki Nathalie herhalde kızlarına vermiş olacağım yüzüğü ima eden şeyler söyleyene dek, 'tam bir çılgınlık'mış benimkisi...

Gilbert bastıra bastıra:

– Peki nerede nişanlandınız? diye sordu.

Şaşırmıştım, bir süre ağzım açık kaldı.

– Babacığım, sana daha önce de söylemiştim, aramızda yaptık biz, karşılığını verdi salona dönen Fanfan.

– Evet, ama nerede oldu tören?

– Viyana'da diye yanıtladı bir çırpıda.

– Viyana'da mı? diye yinelemez mi annesi bana dönerek.

– Evet, diye doğruladım. Hatta... neyse böylesi daha romantikti...

Fanfan konuşmayı sürdürdü:

– Bir baloda, teklif etti, tam vals yaparken.

– Viyana'da hâlâ büyük valsler yapılıyor mu?

– Evet evet, diyerek onayladım, bir yandan da şaşkın gözlerle bakıyordum gülüp duran Fanfan'a.

Rezil kadın! Benim gayet işime gelen, sürüp giden durumumuza razı olmuyordu bir türlü, işi ele alma niyetindeydi galiba. Evet kuşkulanmalıydım, bir aşk hikâyesini film yapmaktan söz etmişti, üstelik sevgililerden

biri, ötekini gizli kamera ile izleyerek yola getirecekti öyle ya...

İlk şaşkınlık ânı geçince, ben de kabullendim oyunu. Ayrıca bizi bir 'çift'mişiz gibi görmeleri de hoşuma gitmiyor değildi hani. Bu yalan benim gerçeğimdi, Fanfan'dan habersiz onun yaşantısını paylaşıyordum. Önemli olan onun hâlâ beni kapalı kutu sanması ve ateşli sabırsızlığının hâlâ sürüyor olmasıydı.

Ama masa başında, anne ve babası nikâh tarihimizi öğrenmek istediklerinde, bayağı sıkıntıya düştüm. Ben gelmeden önce Fanfan bu soruyu kafalarına sokmuş olmalıydı, hissedebiliyordum aynen böyle olduğunu.

Yardımıma koşacağına, boynunu uzattı, çenesini yavaşça eline dayadı ve merakla yanıtımı bekledi:

– Hıı?

Kıpkırmızı oldum, ne diyeceğimi bilmiyordum doğrusu. Fanfan, istiyorsa, ailesine yalan söylesin, bu onun bileceği iş, ama ben aklımdan bile geçmeyen nikâh için tarih belirtmek istemiyordum ki. Bir kez denemek yetip de artmıştı bana.

– Evet, dedim beni bile şaşırtan bir rahatlıkla, Fanfan belki size söylememiştir, şu sırada boşanmak üzereyim. Evet biliyorum, evlenmek, boşanmak açısından, yirmi yaşında oluşum sizi şaşırtabilir, ama doğru. Nikâhtan önce davanın sonuçlanmasını beklemeyi, sabretmeyi yeğlerim.

Fanfan gizli bir baş işaretiyle karşılık verdi bana, sanki bu konudaki düşüncemi beğendiğini gösterir gibiydi, sonra gözlerini yere indirdi.

Geç vakit onu dairesine –ki kafamda ikimize ait bir yerdi orası– götürdüm. Arabada şunları söyleyerek olumladı beni:

– Bilmezsin, bizimkiler eski kafalı biraz. Bir erkekle ileriye yönelik tasarılarım var mı, yok mu bıkıp usan-

madan araştırırlar. Şimdi artık beni rahat bırakacaklardır; ayrıca seni bağlayan bir şey yok.

– Ne diye beni önceden uyarmadın peki ?

– O zaman gelmezdin ki...

– Peki yüzük için ne diyeceksin bakalım?

– Taksitle aldım. Bir gün bana vermek istersen hesabı kapatabilirsin.

Fanfan'ı evinin önünde bıraktım; iki yanağından öpmeye özellikle dikkat ettim ve görünmeden hemen otel odama döndüm. Otelimin ücreti iyice kabarmıştı, ama o kadar ödenmesi olanaksız bir rakamdı ki, sıkıntım azaldı. Altı bin franklık borç kaygılara salmıştı beni, kırk beş bin frank yaşamımı daha bir karmaşık hale getirmezdi ki artık. Sıkıntının bu derecesinde insan artık bunalımını bir yana bırakıp bir mucize bekliyor.

Odamdan bakınca, saçlarını taradığını, sonra yatağına dalıp satın aldığı Chateaubriand'ın *Mezar Ötesi Anıları*'nın birinci cildini açtığını gördüm. Ben de aynı kitabı elime alarak yattım. Bu kitabın bizi ortak duygular dünyasına daldırmasını diliyordum.

Birkaç sayfa sonra davranışımdaki aptallığın farkına varır gibi oldum. Yüz metre ötemde bir işaretimle koşup kendini bana teslim edecek olan Fanfan'cığım sere serpe uzanmış yatıyordu ve ben de gitgide yıkımıma neden olacak bir yerde tek başıma uyumak zorunda kalıyordum. Hemen kalktım, aceleyle bir pantolon geçirdim ayağıma, bir gömlek ve mokasen pabuçlar... sonra evinin önüne gittim.

Kapı şifreli bir anahtarla kilitlenmişti ben de şifreyi bilmiyordum. Dostların ve sevgililerini şaşırtmak isteyen sevdalıların giriş çıkışını yasaklayan ve koca yapıların dış kapılarına kurulmuş bu kilitlerden takma manyaklığına sövüp saydım.

Her usta hırsız gibi aralık kapıdan içeri sızmak amacıyla birilerinin içeriye girmesini beklemeye karar

verdim. Ama incecik gömlek içinde ve sonbahar rüzgârında durumum kısa sürede bir işkenceye dönüştü. Kuşkularım gitgide arttı. Büyük bir kararlılıkla savurup attım hepsini. Yine de soğuk iyice içime işlediğinden, kendi kendimi, bu kadar kısa sürede bir başkasına bağlanmak amacı güderek Laure ile evlenmeyi ertelemediğime ikna ettim. Anılara kısa bir dönüş, öpüşmek için sabırsızlık gösteren evliliklerin tek yastıkta kocamak davasına dek götürmedi bu kez beni. Çoğunluğu boşanıyordu ve bu işten yakayı sıyıranlar aşka ihanet etmiş oluyorlardı. Burada Bay Ti'yi ve Maude'u bir yana bırakalım, onların durumu farklı. Ateşleri sönmeye vakit bulamadan ölüp gidecek ikisi de.

K endimi evlilik için yaşıtlarımdan hiç daha yetenekli olmadığıma iyice inandırdıktan sonra gerisin geri döndüm. Laure ile başarılı olamayışım buna en iyi kanıttı. Ta baştan ikili yaşam tehlikesini göze alamazdım. Fanfan böylesi bir durak değildi benim için, hayatımın kadınıydı. İşte bu nedenledir ki buna hakkım yoktu.

O gece uyumaya çalışırken, ertesi sabah otel müdüriyetinin, beni hesabımı mutlaka ödemeye zorlayacağını bilmiyordum.

Otelin resepsiyonunda bana gösterilen faturayı öderken çekimin ciro edilmesine kadar en azından kırk sekiz saat geçmesi gerektiğini hesapladım.

O halde gereken parayı hesabıma yatırmam için önümde iki günüm vardı.

Titanic'e telefon ettim ve kimsenin haberi olmadan beni bir kumarhaneye götürmesini rica ettim. Bir akşam beni bir 'yeraltı' kumarhanesine götürdü, orada kendisi Bay Anatole adıyla tanınıyordu.

Salon tıka basa terli insanlarla doluydu. Sigara içmeyenler bile içiyordu. Bu yeraltı ortamında kaybeden gençlerin gözlerini parıldatan oyunlardan hiçbirini bilmiyordum. Kartlar sürekli karılıyor değişiyordu; sevinçsiz gülüşler de öyle. Cezayir'den, daha başka yoksul yerlerden geliyorlardı, ama masanın üstü dolup taşıyordu yine de.

Bir duvar aynasında bu vahşi ortam içerisinde kendi görüntüm ilişti gözüme. Gerçekten de birkaç ay öncesinin düzenli yaşam hayalleri kuran kişisi ben miydim? Laure, beni burada görse gözlerine inanamazdı.

Cebimdeki üç bin frank bütün umudumdu. Bir an oradan kaçayım dedim. Cılız yapılı bir genç, son parasını da orada kaybetmişti. Bakışları titretti beni, ama Titanic'in yanında kaldım yine de. Geri dönemezdim artık.

Titanic, en çok küçük toplarda korktuğunu anlattı uzun uzun bana. Onu dinlemeksizin içimden geleni

yaptım, üç bin frankı çuhanın üzerine sürüp gözlerimi kapattım.

– Kazandın, dedi Titanic üzüntüyle.

Gözlerimi açtığımda üç bin frangım tam altmış bin olmuştu. Aceleyle ceplerime tıkıştırdım, ne olup bittiğini anlamaya bile çalışmadan kulağına:

– Çabuk, Titanic, gidelim buradan, dedim.

On beş günlük otel masrafımı fazlasıyla çıkarmıştım.

Ama Titanic henüz gelmiş olduğumuzu söyledi sonuçta ve önerimi geri çevirdi. Şansa pek hoş bakmazdı, mutluluğu görse katılaşırdı karşısında.

Sonra neler olup bitti acaba? Asla anlayamadım. Bütün paramı kaybettim ve banka hesabımdan yirmi bin frank kadar da açıktan borca girdim.

Üç gün sónra babamın arabasına el koydular. Ben hâlâ oteldeydim. Müdüriyet bir gün nasılsa yıkılacağımdan hiç kaygı duymuyordu ki. Çekim ödenmişti. Bu kadar üzüntü arasında tek tesellim uzaktan uzağa Fanfan'cığımı gözetlemekti. Onu sevmek şimdi tam bir yaşam biçimi olmuştu bana. Geceleri birkaç kez kalkıp penceresini seyre gidiyordum. Karanlık onu saklıyordu, ama böylece ben, onun uykusunu bile gözetlemiş oluyordum.

Merak ve sıkıntı içerisinde cuma günü babamı ziyarete gittim. Otomobilini hacizden kurtarmak için beni bekliyormuş. Zili çaldım. Üstünde güve yeniği bir ropdöşambr ve elinde telefon olduğu halde kapıyı açmaya bizzat kendi geldi.

Çalışma odasına girdim, oturdum, o sırada, elindeki ahizeye bağırıp çağırıyordu o. Para, kadınlar, sinema, kısacası onu yıkan her tür batak iş söz konusuydu ve karşısındakine eğer kendisinin önerdiği lavmanları ne yapıp edip ayarlamıyorsa tez elden gebermesini söylüyordu.

– Eh, nasılsın şimdi bakalım Sandro? diye laf attı telefonu kapatırken.

– Banka arabana el koydu baba.

– Arabama, öyle mi?

– Evet, teminat olarak göstermiştim.

– Arabamı ha? Aklını mı yitirdin sen?

– Evet, hayatımın kadınına âşık olacağım tuttu.

Bu yanıt, hamlesini kesti. Ben de ona, Fanfan'la karşılaşmamı, aklımı başımdan alan o yıldırım çarpmasını, aşkımızın, çoğu evlilikte görülen o hastalığa düşmemesi için tasarladığım çözüm yolunu, hepsini hepsini anlattım; sonra, Fanfan'ın haberi olmaksızın onunla birlikte ikili yaşama biçimi isteğimden söz açtım ve pek tabiidir ki âşık ve kaçık bir pansiyoner olarak kaldığım şu pahalı otele kadar her şeyi tek tek anlattım.

– İşte hepsi bu, dedim. Her şeyi açıkça söyledim sana.

İç geçirdi ve ağır ağır gevşedi:

– Çişim geldi, dedi.

Tuvalette düşünme alışkanlığı vardı. Beş dakika enine boyuna daireler çizerek salonda dolanıp durdum, tepkisinden korkuyordum.

Nihayet tuvaletin kapısı açıldı. İlerledi ve birden beni kendine çekti, heyecanlıydı.

İmalarda bulundu, şimdiye değin benim pek deli çılgın biri değil de, mutlak gerçeğin yakıcı ateşinden kaçan, uyuncu ve kaygılı biri olduğumu sandığını söyledi. Laure ile evlenmek isteyişim onu pek üzmüş. Ama yeni kararım, öyle gösteriyordu ki, onun gibi tam bir Crusoe'ydum ben de.

Arabasını falan unutmuştu.

Babam, nihayet oğullarından birine yeniden kavuşmuştu.

– Haydi gel, seni Mado'ya götüreceğim. Kutlayacağız bunu.

– Mado da kim?

– Gerçek bir patroniçe! Tanıman gerekiyor, çok önemli.

Anahtarları kaptığı gibi beni kapıya doğru iteledi.

– Baba, randevuevine gitmek istemiyorum ben; bir Crusoe olabilirim, tamam, ama yolum seninkiyle aynı değil.

– Alexandre, oraya iş tutmaya gitmiyorsun! Mado'yu tanımak için gidiyorsun.

Beni kolumdan tutuğu gibi sürükledi.

Taksi Napoli sokağında güzel görünümlü zengin bir burjuva evinin önünde durdu.

Elimde kalan son elli frankı da taksi sürücüsüne verdim. Babam cüzdanını evde unutmuş, öyle dedi.

– Anlayacağın bütün bunlar işte burada döner, dedi kulağıma.

– Neler?

– Görürsün.

– Peki, neyle ödeyeceğiz? Tek kuruş kalmadı bende.

– Mado'nun evinde, bu işler, yazı karalamalarıyla ödenir, ne bileyim, roman bölümleriyle... Para çekmecesi romanlarla doludur. Burası edebi bir genelevdir!

– Edebi genelev mi? dedim korkuyla.

– Müşterilerin hepsi de yazardır. Kitabını yazarken bir çıkmaza toslayanlar ona giderler. Mado kitabı okur, sonra seni bir güzel paylar ve konuyu sanki zorla kusturur sana; sonra yeniden gücüne kavuşmak için onun kızlarından biriyle yatarsın.

– Ama yazmak falan istemiyorum ki ben! diye haykırdım korku içinde.

– Bağırıp durma be, gel buraya.

Kapıdan içeri daldık...

– Ama... şey, Mado ne diye yapıyor bunu?

– Patroniçedir, ama menajerdir de aynı zamanda. Sonra bu yazıları telifin yüzde onu karşılığı bir yayınevine verir, işte böyle döner dolap.

Üçüncü kata gelince, babam zili çaldı. Kapı açıldı. Mado kapıda görüntü, siyah çuval gibi bir giysi vardı üstünde. Yüz kilo filan geliyor olmalıydı. Olağanüstü duygulu ve edebi bakışları, dinozor bakışlarıydı, korkuttu beni, onunla hile yapılmayacağını hemen anladım.

– Aah, sevgilim! diye atıldı babama öpüşlerle...

– Bu Alexandre, oğullarımdan biri, dedi babam.

Panik içinde geri çekildim, merdivene döndüm.

– Gel buraya, yazar olmak için doğmuşsun sen, diye bağırdı babam ardımdan.

– Onu rahat bırak. Artık buranın adresini biliyor, diye karşılık verdi Mado.

Sokakta bir kez daha asla elime kalem almamaya ve beyaz sayfalardan uzak durmaya yeminler ettim.

Oteldeki odamdan bakınca, Fanfan'ın dairesine bitişik odanın boşalmış olduğunu fark ettim. Sonra kapıcıdan öğrendim, ev sahibi kiraya vermek istiyormuş orayı. İlan yarın gazetelerde çıkacakmış.

Babam, benim adıma teminat vermeye razı oldu. Yaşadığım serüven onu çok sarsıyormuş, bunu içten görünerek söylüyordu. Kira sözleşmesini imzaladım ve aynı akşam taşındım. Niyetim, ikimizin odasını birbirinden ayıran duvara bir sırsız ayna yerleştirmekti. Böylece Fanfan, onu gördüğümden habersiz olacaktı, ben de, o bilmeden onunla birlikte yaşıyormuşum duygusuna kapılacaktım.

Bu tasarım babamın pek hoşuna gitti. Eski tanıdıklarından bir sinema dekorcusunu da yanına alarak ortalığı incelemek için odama geldi. Pierre Volux'ün yüzü sakalının altında iyice yitmişti, bedeni ise yağ deposu... Hırsla çalışıyordu ve sık sık o müthiş açıklamalarından birini yapıyordu.

Babam, ona durumu anlattı. Volux, gözünü dört açmış halde dinledi; homurdandı, sonra şöyle dedi:

– Az kaçık değilsiniz ha! Küçük beyin gerçekten bu kızla birlikte yaşadığını duyumsayabilmesi için, bu daireyi tamı tamına yandakine benzer hale getirmeliyim; birlik olsun diye, ayrıca kızın neler konuştuğunu ya da dinlediği müziği onun da duyabilmesi için havalandırmanın oraya bir de delik açmak gerekecek.

Kabul ettim; babam da onayladı, Volux, gülerek, film sinemalarda gösterildiği zaman parasını alacağını

söyledi... İşte o zaman, babamın yüzünde gizlemeye çalıştığı bir rahatsızlık belirdi.

Volux başıyla selam verip gitti.

– Bu film hikâyesi de nedir? diye sordum babama.

İtiraf etti; başımdan geçenleri öğrendiğinden bu yana, bu serüveni sinemaya uyarlamaktan başka bir şey düşünemez olmuş. Neden öyle, benim kira bedelleri için güvence vermekte acele ettiğini şimdi anlıyordum. Yaşamımı benden çalmaya hiç hakkı yoktu.

– Peki ya sen benim arabamı teminat olarak gösterme hakkını nereden buldun bakalım? Bana tam yüz elli bin franka mal oldu. Hangi parayla ödediğimi sanıyorsun bütün bunları bok herif, ayakların yere bassın biraz!

Gençliğimin bir bölümü, bir parçası karşılığında otomobilinden vazgeçip faturaları ödemeyi, bir yıllık kiramı karşılamayı ve bu süre içinde har ay bana salt bu tutkumu sessiz sakin sürdüreyim diye iki bin frank ödemeyi önerdi. Demek ki bu düzenin sürmesi, gelişme gösterebilmesi için gereken zaman, onun için on iki aydı. O ana kadar, yazarların gerçek yüzlerini asla anlayamamıştım. Onlardan ne anne olur, ne baba, ne koca, ne bacı ne de kardeş, ne oğul, ne de kız; ah ne yazıktır ki onlar yalnızca yazarlarmış.

Sırtımı duvara vermiş duruyordum öylece; tek bir koşul öne sürmek kaydıyla özyaşamöykümün birkaç ayını, ona vermeyi kabullendim. Fanfan'la durumum bir açıklık kazanmadığı sürece, filmin çevrilmesini kabul etmiyor ve babama öykünün sonunu bana açıklamasını ya da fısıldamasını yasaklıyordum. Düğümün çözümünü bilmek istemiyordum.

Yazar, anlaşmayı kabul etti. El sıkıştık. O an kurmaca bir kişiymişim gibi hissettim kendimi.

Sonra ara duvarın bir bölümünü yıkmak, yerine aynayı yerleştirdikten sonra dairemi yeni baştan düzene

sokmak için Fanfan'ın uzun süre odasında olmayacağı bir zamanı kolladık. Eve dönerken, merdiven boşluğundaki parmaklıklar arkasına saklanıyordum. Fanfan'la karşılaşmaktan korkuyordum.

Kısa süre sonra, sekiz günlüğüne, yer belirleme çalışmaları için İtalya'ya gitti. Yokluğunda hafta sonu çiçeklerini sulamam için evine geçmeyi önerdim. Anahtarını bana verdi.

Volux ekibi kırk sekiz saat içerisinde tam anlamıyla el çabukluğuyla işini tamamladı.

Sonuç, Volux'ün istediği biçime uygundu. Benim dairenin konumunu aynen öteki tarafa uyacak biçimde değiştirdi, sanki bir aynanın her birimiz bir tarafında yaşıyormuşuz gibiydi. Fanfan'ın eşyaları, bulduğumuz haline getirildi yeniden. Volux, odanın düzenini bozmadan önce her şeyin fotoğrafını çekmişti.

Benim taraftan bakıldığında her ikimizin de odası, tek bir daireymiş gibi görünmekteydi. Daireyi paylaşacağım kızın dönüşünü bekliyordum ben de.

Fanfan bir perşembe akşamı çıkageldi.

Dairesine girdi, telesekretere şöyle bir göz attı, mesajları aldı. Rahat bir soluk aldım ben de. Hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Sonra etekliğini çıkardı. Yalnızca külotlu çorap ve bir gömlekle ortalıkta dolaşarak akşam yemeğini hazırladı, bir tepsi çıkardı. Bu tarafta ben de aynı şekilde davranıp yemeğimi tepsiye koydum. Aç değildim ama onun aynadaki yansısı gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Öteki yarısı imişim gibi bir duyguya kapılıyordum.

Sonunda Fanfan soyundu ve üstüne bol bir gömlek geçirdi; bir an için çıplaklığı heyecanlandırdı beni. Kuşkusuz çok daha güzel kız vücudu vardır, ama çekici olmasa bile, onunkinde yasak olanın çekiciliği vardı.

Yemeği hazır olunca, tepsiyi yatağına götürdü, pikenin altına girdi ve televizyonunu açtı. Ben de boş tepsiyi kaptığım gibi yatağıma attım kendimi, ondan iki metre öteye uzanıverdim. Ben ona acıkmıştım, başkaca açlık duymuyordum. Neredeyse yan yana uzanıp kırklı yıllardan kalma bir filmi seyre daldık. Sesini duyabilmek için havalandırmayı açtım, onun televizyonunu izliyordum ben de. Bir kadının özel yaşamını paylaşmanın müthiş zevkini keşfediyordum. En iyi hal çaresini bulmuş gibiydim.

Bizi birbirimize bağlayan bağları yıpratmadan onunla birlikte yaşama gereksinimini gideriyordum. İlişkimizi bulandıracak en ufak ev hali, kaygısı, sıkıntısı yoktu. Farklı yanlarımıza katlanmak zorunda değildik.

Yüz yüze olmanın vereceği rahatsızlığı duymaksızın dinleniyorduk. Günün sonunda, bir sevgili bulduğum, ama yorgunluktan ya da kafam fazlaca meşgul olduğundan, konuşmalarını dinleyecek halimin olmadığı dönemlerde duyumsadığım suçluluk duygusundan da kurtulmuştum. Aşka layık olmadığım duygusu vardı içimde o zamanlar. Ama o akşam her şeyin anlamı farklıydı. Televizyona bakıyorsak, bu birbirimize söyleyecek şeyimiz olmadığını göstermezdi. Tersine, birbirimizle konuşmamızın olanaksız oluşu, sabaha kadar tartışabilme isteği veriyordu bana. Dokunulmaz durumdayken Fanfan, daha bir arzu kaynağı oluyordu. Sıradanlığa kaçmayan bu olağanlık beni sarhoş ediyordu. Aşkımızın ölene dek süreceği duygusuna kapılıyordum.

Durum kuşkusuz biraz tuhaftı, ama bir Crusoe olan ben, sevinçten uçuyordum. Nihayet deli kafama uygun bir yaşam sürüyor, nefret ettiğim gerçekliği değiştiriyordum.

Yavaş yavaş bizi ayıran camı da unutuyordum. Reklamlar filmi kesti. Havalandırmayı kapattım ve Fanfan'a dedim ki:

– Görüyorsun, bizim öykümüz de filmdeki gibi mükemmel olsun isterdim, günde on kez güzel sözcükler çıksın ağzımdan; pis yerlere asla gitmeyelim, her zaman bir kraliçe gibi giyin, sabahtan akşama makyajlı dolaş, kavgalarımızda bile belli bir üslup olsun. Sevgimi somut biçimde yaşayamayacak denli çok seviyorum seni, sinemayı sevmekte haklısın. Montaj her şeyi kurtarıyor. Bir makas, hop, atıyorsun uzun uzun bölümleri. Ama gerçek yaşam böyle mi? Bahse girerim ki filmin sonunda Humphrey Bogart, Katharine Hepburn'ü öpecek. Biz asla bu aptallığı yapmayacağız. Biz, evet sinema kişileri değiliz, ama en iyisini yapacağız biz. Yemin ederim bak. Öpüşler! Onları hayal et ve bekle en iyisi. Haklı olduğumu biliyordum. Çevrene bak. Çiftler hep

beklemede, sevgilerine karşılık vermesini bekliyorlar ötekinin... Ben böyle olsun istemiyorum, duygular geçicidir.

Film bittiğinde Fanfan ışığı söndürdü, televizyonu kapattı. Karanlık ayırıyordu bizi. Mucize kabilinden, telefonla aradım onu. Başucundaki lambayı yaktı ve ahizeyi kaldırdı.

– Alo, benim, ben, Alexandre. Rahatsız etmiyorum ya?

– Hayır, hayır...

– Uyuyor muydun?

– Yoo, okuyordum.

Ertesi sabah benimle Ker Emma'ya hafta sonu tatili için gelmesini önerdim. Kabul etti. Yarı yarıya evliliği andıran bu yaşantıyı uzun boylu görüşmelerle sürdürmeyi çok, ama çok istiyordum. Korkularımla yüz yüze geldiğinde beni kışkırtacaktı belki de. Mendireğin oradan gelen bu kızın akıl gücü beni şaşkınlığa düşürüyordu. Onun önünde akıllı olmak zorundaymışım gibi bir duyguya kapılıyordum. Onu evlat edinen dedesi tarafından yetiştirilen bu kız, hiç kafa yormadan kolayca düşünenleri pek hoş karşılamazdı. Onun dikkatini ayakta tutmayı başarabilmek zeki olmak gibi bir şeydi bana göre.

Telefonu kapattıktan sonra, aynanın ayrı taraflarında sürdürdüğümüz yaşamın anlamı konusunda birden kuşkular uyandı bende. Dış dünyayla bağlantımı kaybetmiyor muydum acaba? Beni rahatsız eden iç sorgulamayı bir kenara bırakıp uyumaya hazırlandım.

O ana kadar, Fanfan'ı elimden kaçıracağım aklımdan bile geçmezdi. Onu, birşeylerden yoksun bırakmak onu elde tutmanın en emin yolu gibi gözüküyordu. Tanrım ne aptalmışım ben!

Fanfan'ı Saint-Lazare Garında, bir peronun öte ucunda buldum. Ker Emma'ya kadar baş başa geçireceğimiz üç saatimiz vardı önümüzde daha. Yol boyunca kullanacağım, onu sarsabilecek ve fazlasıyla umutlandıracak nice tümceler kurup hazırlamıştım kafamda. Daha o ağzımı açar açmaz lafı ağzıma tıktı:

– Sana sürpriz olsun dedim. Jacques'a da benimle gelmesini söyledim.

– Kim?

– Ama canım, ağabeyimin arkadaşlarımı tanıması doğal değil mi?

– Arkadaşın mı? diye yineledim.

– Evet arkadaşım. Komedyendir. Gabilan'ın filmi üstünde çalışıyor. Hiç kuşkum yok seveceksin onu.

Yolcu kalabalığı arasından bir baş yükseldi, bir baş işaretiyle Fanfan'ı yanına çağırdı. Fanfan geriye döndü, kıskançlığımı dürtercesine uzun uzun öpüştüler.

– Merhaba, dedi sıcacık bir ses tonuyla Jacques.

– Bu Alexandre, ağabeyimdir, dedi Fanfan.

– Merhabalar, diyerek lafı ağzımda geveledim gülümsemeye çalışarak.

Bu irikıyım herif, çok yakışıklı ve insanı korkutacak güzellikteydi, ama parlaklığının farkında değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Tatlı, yumuşak yalınlığı yüreğime dokundu sonra. Ona karşı duyduğum ani kin iyice kabardı.

Trende yol boyu, o benim hoşuma gidecek şekilde davrandıkça öfkem artıyordu. Bir cazibe merkezi gibi

insanı kendisine çeken otuz yaşlarındaki bu adama karşı nasıl bir mücadele vereceğimi bilemiyordum. Kendisine özgü yalın bir dille konuşuyordu. Ona göre yumurcaklar 'ufaklıklar'dı, çok zarif bir giysi ise 'ışıltılı giysi' gibiydi, kedi demek, 'tırmıkçık' demekti.

Ulusun gözbebeği, o canım çocukluğundan, yatakhanelerinde gizlice yetiştirdiği kuşlardan söz etti. Fanfan büyük bir heyecan ve mutluluk içerisinde dinliyordu onu.

'Arkadaşım' derken sesine, ilişkileri konusuna bir parça giz katmayı da ihmal etmiyordu. Gerçekten sevişiği bir erkek olduğundan emin olsaydım, acı çekerdim, sert biçimde karşı çıkabilir, manevra yapabilirdim bu durumda. Kuşku deli ediyordu beni.

Maude jipiyle bizi karşılamaya gara gelmişti; düzgün yollar dışında serüven aramasına yardım eden bu araca ayrı bir tutkuyla bağlıydı.

Bay Ti olmaksızın öğle yemeği yedik. O, sabahın erken saatlerinde, bisküvi paketleriyle birlikte deniz fenerine kapanmıştı ve rahatsız edilmek istemiyordu. Yokluğundan yararlanarak Maude da bize başından geçen yeni bir serüveni anlattı. Bay Ti'nin bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyordu. Karısını düşler dünyasında yeterince gezdirme konusunda beceriksiz sanacaktı kendisini.

Maude, kendisine yeni giysiler almak amacıyla Caen'e gitmiş. Sokakta yürürken, on sekiz yaşlarında sarışın bir genç kız görmüş. Az sonra önü sıra giden gencin, kızı izlemekte olduğunu fark etmiş. Kendisini iyice kaptırmış olaya, sonu acaba ne olacak diyerek genç adamın yanısıra yürümeye başlamış o da. Sonunda aşk mı galip gelecek, bilmek istiyormuş. Seksen yedi yaşında olmasına karşın bir saat boyunca taban tepmiş, sonunda hiç de tecavüzkâr olmayan genç, gidip bir polis bulmuş

ve yakasına 'yapışan' şu 'ihtiyar kadın'dan onu kurtarmasını rica etmiş.

– Neden korktu acaba, ırzına falan geçmeyecektim ki! dedi gülerek.

Yemekten sonra, jiple, fenerin aşağı tarafında bizi bekleyen Bay Ti'yi aramaya gittik. Babacan edayla herkesi selamladı. Jipe atladı, kasketini kafasına geçirdi ve açık deniz yönünde kumsal üstünde ilerlemeye koyulduk. Deniz iyice çekilmişti. Atlantik Okyanusu, ufuk çizgisinden daha da ötelere gitmişti.

Maude, Ker Emma koyunun ileri noktalarını, kumulları, sular gidince ortaya çıkan ve deniz dört nala geri geldiğinde okyanus sularının hızla yeni baştan örttüğü vadileri çok iyi biliyordu. Deniz altında araba kullanıyor gibiydik, kayalıklar ve yosunlar arasında ilerliyorduk.

Ti'yle Maude, yengeç ve kerevit tutmak amacıyla bu gezintiyi sık sık yaparlardı. Yarım saat sonunda deniz kabukluları ve deniz yosunları altına gömülüp gitmiş bir kalıntının yanıbaşında durduk. Bu gemi artığı, deniz yükseldiğinde sular altında yiten bir mağaranın girişinde yer alıyordu. Bay Ti ve Maude cep fenerleriyle oradan içeri daldılar. Maude, en iri yengeçlerin orada olduğunu öne sürüyordu.

Fanfan ve Jacques'la birlikte ıslak kumlarda uzun uzadıya dolaşarak kerevitleri kovaladık. Ardımızda önümüzde ne bir kara parçası ne de deniz görünüyordu. Denizdeki bu Sahra Çölü yalnızca yer yer yosunlar, oraya buraya serpili kaya parçalarıyla kaplıydı. Saat akşamın altısında arabaya dönmek zorundaydık, yani okyanus gerisin geri dönmeden tam kırk beş dakika önce.

Kovam yarıya kadar balıkla dolmuştu ki Jacques ile Fanfan'ın ortalarda görünmediğini fark ettim. Kıskançlıktan kıvranarak onları aramaya çıktım, jipten olabildi-

ğinçe uzaklaştım, ıslak kumlarda ayak izlerimin hemen silineceğini düşünemedim.

– Fanfan! diye bağırdım, rüzgâr sesimi silip süpürdü.

Deniz sularının oluşturduğu bir gölet kenarına gelince kaybolduğumu anladım. Bir bunaltı bastı beni. Birkaç metre önümde, ilerde devasa bir kabartı durmadan büyümekteydi. Korku içinde geri çekildim. Bu ürküntü verici çölün, aynı zamanda içimdeki bunaltının da tutsağı olmuştum, nereye gideceğimi bilemiyordum. İşte o an, Fanfan'a bir çocuk veremeden ölmekten korktum.

Korku içinde, doğru sandığım bir yöne atıldım. Geçtiğim yerleri tanıdığımı sanıyordum zaman zaman; ama daha da beteri, gitgide iyice kaybediyordum yolumu galiba. Bu yeraltı kentinin her yönü birbirine benzemekteydi. Saat altı olduğunda sulara gömülüşüm gözümün önüne gelir gibi oldu, yakında şu yengeçler etime dadanır ya da şu koskoca ağızlı mağara yutardı beni. Tanrım, aşkımı açıklamayı sürekli başka zamana bırakmakla ne aptallık etmiştim ben. Hiç olmazsa, Fanfan'la birlikte geçirdiğim tek bir çılgın gece olmamıştı, eğer bu beladan Tanrının yardımıyla kurtulursam, Fanfan'ı hemen gidip öpmeye yemin ettim, ama bu yemin de bana yararsız gibi geldi. Bağırıp çağırmalarım rüzgâra kapılıp gitmişti.

Saat altı buçuk olunca, mahvolduğuma artık iyice inandım. Onlar kıyıya dönmüş olmalıydılar. Böylece mahkûm edilmekten çılgına dönen ben, bir kayanın üzerine oturdum ve ölümüme hazırladım kendimi; o sırada başımın üstünde martılar dönüyordu. Birazdan beni iyice yutacak olan soğuk su akıntısı içerisinde yüzebilmem olanaksızdı. Tek tesellim Fanfan'ın kafasında hep 'istenen erkek' olarak kalacağımı hayal etmekti. Bu da bir biçimde kararıma uygundu: Ölüm bizi alana dek

aramızdaki aşk şarkısının güzelliğini sürekli kılmak. Ölüm içten gelen dürtüyle bir kötülük yapmaktan alıkoyacaktı böylece beni.

Öte yandan ölümle burun buruna gelmenin gözümü açtığı şu anda, ortadan birdenbire yok olmaya karşı bir isyanın kabardığını hissettim içimde. İnsanın özlemlerini yaşamasının çok önem taşıdığını sezdim. Ölseydim, bu ders ne işime yarardı ki benim?

Korkudan kanımı donduran boğuk bir gürültüyle düşüncelerimin akışı kesildi. Okyanus geliyordu. İşte tam o an jipin sesini duydum. Fanfan hâlâ beni aramaktaydı demek.

– Buradayım, diye bağırdım, dikilerek.

Bulunduğum vadinin öte tarafında bir dalgalanma belirdi. Su yeşili rengindeydi, yerlerde yuvarlana yuvarlana geliyor, bana yaklaştıkça daha bir kabarıyordu. Dalga ilk kayalara ulaştı, bir bölümü çarpıp kırıldı, üstünden aştı ve doğal bir engebeye atıldı yeniden. Denizin bu bölümünde yaygın bir ıslaklık kaldı. Araba gürültüsü uzaklaştı. Çevremde gelgit akıntıları kumluk düzlüğü kaplamayı sürdürüyordu. Korkudan dilim tutulmuştu. Yirmi yaşındaydım ve yaşamı terk etmek istemiyordum.

Uzaktan yeni ve daha güçlü bir dalga saldırısı kalkıyordu. Hızla başka bir koyağa ulaştım, birdenbire kendimi korkunç bir kaynaşma içinde bana doğru gelen kudurgan bir denizle burun buruna buldum. Bir başka yöne saptım hızla bu kez, elimi ayağını ağırlaştıran suların içinde bocaladım, birkaç metre kulaç atmak zorunda kaldım, nihayet kumsala vardım. İki çizgi halinde jip tekerleği izi hâlâ belirgindi kumlarda. Demek Fanfan henüz geçmişti oradan.

– Fanfan! Fanfaan! diye haykırdım yeniden.

Ardımda deniz, açıktaki fırtınayla iyice kabarmıştı. Koştum, koştum, kıyıdan tarafa, bir çukura doğru ko-

şuyor olmam da olasıydı, kıyı hâlâ gözden ıraktı. Peşimden yuvarlanarak gelen, çözülüp yayılırken ayaklarımı yalayan dalgaların beni sıkıştırmasıyla burnumun dikine dosdoğru gidiyordum, her an hareketli kumullara gömülüp gitmekten de feci korkuyordum.

Beni ilkin yaşlı Ti gördü. Fanfan arabayı kullanıyordu. Artık aramanın yararsız olduğu kanısı karşısında ısrar etmiş. Jipe atladım, koşmaktan soluğum kesilmiş halde ağlamaya koyuldum.

Gözyaşlarım akarken bir yandan da bu beladan kurtulursam, hemen o gece Fanfan'ı öpmek için ettiğim yemini düşünüyordum.

Otele gelince, Maude erkenden yatmam için zorladı beni; Jacques ile Fanfan'ı benimkine bitişik odaya yerleştirdi, galiba torunu ona, Jacques'ın sevgilisi olduğunu söylemiş olacak. Birdenbire her şey apaçık ortaya çıkıyordu.

Geceyi birlikte geçirmek için yanımızdan ayrıldıklarında olduğum yerde çakılıp kaldım. Derdimi anlatamazdım artık, çok geçti. Fanfan'ın aklımı başımdan almasına izin vermekle zaten yeterince aptallık etmiştim, bu konuda kendimi eleştiriyordum. Benim ılımlılığım karşısında, boşuna bir acı içinde çabalamaktan bıkıp usanmış olmalıydı.

Bütün gece Fanfan'ın inlemelerine dayanmam gerekti. Ara duvar kalın değildi, anlaşıldığı üzere, gürültülü biçimde orgazm olan kızlardandı. Jacques'la zina yapmaları gelgitle kabaran denizin başıma açtığından daha büyük bir üzüntüydü benim için. Yazgımın beni sulardan kurtarıp da böylesi bir derde katlanma durumunda bırakmasına üzülüyordum. Öfkeden kudurmuş gibi ağlıyordum.

Ertesi gün Fanfan bana karşı pek iyi davrandı, Jacques daha da sevimliydi. Kibarlıklarından da, suç ortaklığı içindeki bakışlarından da nefret ediyordum. Hep birlikte kayalıklara gezintiye gittik. Gezinti boyunca bana aldırış etmeyebilirlerdi; ne el ele tutuştular, ne de onun beline sarıldı. Jacques genel terimlerle çocuklardan söz etti. Çok heyecanlanan Fanfan tam dört çocuk istediğini söyledi. Ben de 'tavşanlar gibi' üremekten baş-

ka bir şey düşünmeyen, sürekli doğumevlerine kapanan şu 'yumurta tavukları'yla alay edip durdum. Her sözümde hırçınlık vardı. Doğrusu bu yumurcakların babası ben olabilseydim, tam on tane isterdim en azından!

Bay Ti'nin feneri altına gelince, Fanfan yapmacık bir ifadeyle:

– Söylesene ona... dedi, Jacques'a dönüp.

– Hayır sen söyle.

– Peki öyleyse dinle... Jacques'la ben altı ay sonra evleniyoruz, nikâh şahitlerimizden biri sen olasın istiyoruz. Kabul mü?

Önümüz boşluk, yüz metre aşağısı kayalık. Bir an, ikisini de aşağı itelemek geldi içimden. Hatta ilerledim, sonra vazgeçip bir adım geriledim. Aklımdan geçen şuydu: Eğer Jacques, onun kocası olursa bu kez, onun âşığı olma işi boşta kalırdı; eee, gözümü döndüren şu sıradan kızın kocası tarafından korunmaz mıydı aşk da? Evlenmeleri bir anlamda Fanfan'a sahip olmama izin var demekti.

– Evet, dedim dudaklarımda bir tebessümle...

Az sonra otele dönerken, aklımdan geçenlerden iğrendim. Hesaplarım beni Verdelot'daki duygu bataklığına götürüyordu; aynı zamanda da annemle babamın aşk oyunlarındaki kuralı kavramış oluyordum. Başka yerlerde sevgi aramakla ikisi de birbirinin hem eşi, hem metresi olmaya sürekli çaba gösteriyorlarmış gibi geldi bana. Annem babama, onu koca olarak göremeyecek denli taparcasına sevgi duyuyordu, kendisinde onda sevdiği eşi bulması için, babamı sevgiye boğuyordu. Annemin asıl kocaları ise âşıkları olmuştur hep. Babamsa ona, hiçbir zaman koca olmadı, sevgililerine bile koca olmamıştır.

Delikanlılık günlerimde beni nice korkutmuş olan bu tür düşünceleri hızla savurup attım kafamdan. Fan-

fan'ın yaşamımda ne gibi bir rol üstleneceğini bilemiyordum.

Cumartesiyi pazara bağlayan gece, inanılmaz derecede gürültülü orgazmlarına yeni baştan katlanmak zorunda kaldım. O soluk soluğa hırlarken ben yatağıma iyice gömülmüş halde dişlerimi sıkmaktaydım.

Bu korkunç saatler boyunca intiharın akla gelebilecek en iyi çözüm yolu olduğu kanısına kapıldığım oldu. Sonunda geceyarısına doğru odanın duvarını yumruklamaya başladım. Gürültü hemen kesildi. Patırtıyla Jacques'ın dikkatini dağıtarak ateşini söndüremeyecek hallere düşürdüğüme inanmak istiyordum.

Ertesi gün Paris'e döndük. Bizim 'yuvamız'ın altında yer alan bir kahvede tek başıma yedim akşam yemeğimi. Beni her gece, birleşmelerini seyretmek zorunda bırakacağı için, şu sırsız aynayı duvara yerleştirdiğime pişman oluyordum.

Onları iş başında yakalarım korkusuyla yatmak için odama gitmeye cesaret edemiyordum. Jacques'ın bizim yapıya girdiğini görmüştüm. Geceyarısı kahvehane sahibi artık çıkmamı rica etti. Kapatacakmış.

Ikimizin dairesine giden merdivenleri ağır ağır tırmandım, kapımı açtım, yandaki aynaya göz atmamaya kararlıydım, uzandım yatağıma, yüzümü yatağa gömdüm.

O an işte, tuhaf bir konuşma dikkatimi çekti. Kapatmayı unuttuğum havalandırmadan geliyordu sesleri. Jacques, sarhoş gibiydi.

– Olmaz, hayır. Haydi defol şimdi. Rahat bırak beni.

– Allah kahretsin! diye haykırdı öteki, tam iki gece boyu benimle yatıyormuş gibi yap sen, beni tahrik et iniltilerinle, sonra da hakkım olmasın ha!

– Jacques, yine çok içmişsin, rahat bırak beni. Senden bir yardım istedim, o kadar.

– Eee, artık evlilik filan yok mu aramızda? dedi gülerek.

– Çok güzel oynadın rolünü. Teşekkürler, istediğim oldu. Alexandre çatlamadı, ama deliler gibi kıskandı. Şimdi bu oyuna bir son vermek gerek artık.

Sevinç içinde başımı kaldırdım ve gözlerimin önünde olup biteni gözlemeye başladım. Jacques sırıtıyordu, gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Hafta sonu oynadığı tatlı uysal kişiyle alaylar ediyordu, iki gün boyu ne 'öpebildiğini' ne de 'içebildiğini', artık bıktığını söyledi hayvan herif. Bayağılığı tepemi attırdı. Fanfan'ın hayalindeki kuşların dostu, güzel çamaşır düşkünü adamın bu bayağı sarhoş komedyenle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Oynadığı rakip rolü mucizeviydi doğrusu. Fanfan bu koca kütükteki gizli cazibeyi görmeyi becermişti. Fanfan'cığımın müthiş bir oyun kurma yeteneği olduğunu, böylesi bir herifle onca, inandırıcı bir oyun çıkarmada başarılı olduğunu düşündüm. Daha önceden bir düzen kurmamış olsaydım, beni uyutmaya devam edeceklerdi.

Fanfan, odasının kapısını açtı.

– Haydi çek git! diye yineledi emir veren bir sesle.

Jacques tekmeyle gerisin geri kapattı kapıyı,

– Orospu! Tahrik ettin beni, şimdi gösteririm sana.

Fanfan'ı yakaladı, yatağa atmayı denedi. Fanfan karnına tekme attı. Adam da öfkeyle onu tokatladı, Fanfan ısırdı. Birlikte yere yuvarlandılar.

Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Müdahale edebilirdim. Fanfan'ın anahtarını saklıyordum, ama ortaya birden çıkışımı nasıl açıklardım?

Jacques, Fanfan'ın eteğini sıyırdı. Masanın çekmecesinden anahtarı aldım. Fanfan elinden kurtulmayı başardı. Adam kızı duvardaki aynaya yapıştırdı. Cama ya-

pışan yüzünün çarpılışını gördüm. Sanki bana bakıyor, görüyordu.

Hiç düşünmeden çıktım, Fanfan'ın kapısını açtım, onun bacakları arasına dalmanın yolunu arayan koca Jacques'a saldırdım.

– Bu herifin ne işi var burada? diye geveledi doğrularak.

Yanıt olarak bir kafa attım. Burnu kırıldı, kan aktı. Omuzlarından kavrayıp merdivenlere savurdum, kapıyı kapattım. Fanfan kalktı, tek söz etmeden sıkıca sarıldı bana. İkimiz de titriyorduk.

– Minik kızkardeşim benim... diye mırıldandım, sanırım evliliğin bozuldu artık.

– Peki nereden çıktın sen?

– Bir düş gördüm, adamın biri ırzına geçmeye çalışıyordu senin. O an uyanmışım, bir kâbustu, ama bu kâbusun gerçek olduğunu sezdim birden. Hemen koştum buraya.

Fanfan eğer iki kişiyi bu tür bir aşk birleştiriyorsa, bu türden sezişlerin olabileceğini anlattı bana. Gülümseyerek:

– Ama bir bacı-kardeş sevgisi, dedim.

Her şeyin geçtiğine inanmaya gerek duyduğumu öne sürerek sabaha kadar yanında kalmamı istedi.

– Yarın sabah erken kalkmak zorundayım, dedim.

Yanında kalamazdım, korkuyordum. Onu kurtarmak için gökten düşmüş gerçek bir 'sevimli prens' gibi görüyordu beni. Bana yaşattığı gözü yaşlı hafta sonundan sonra böylesi bir rahatlığa müthiş gereksinim duyuyordum.

Odama dönünce, aynanın öte yanından onu seyrettim. Evet yanında yaşadığımı hissettiğim kadının ta kendisiydi. Jacques olayından elde ettiği şey salt, bir hafta sonu süresinde insanların içinde uyuyan iyi yanla-

rı ortaya çıkarmaktaki yeteneğini sergilemesi. Neye baksa, kime baksa, onu düzeltiyordu.

Ona, daha da yaklaşmak için bir çare geldi aklıma, o yine bilmeyecekti, hemen ertesi gün gerçekleştirmeyi tasarladım.

Akşamın altı buçuğunda, çoktan Fanfan'ın karyolası altındaki yerimi almıştım. Tozlar soluğumu kesiyordu; yavaş yavaş bu rahatsız duruma alışmayı, kapalı yerlerde bulunma korkusunu bastırmayı başardım. Karyola somyasının alt kısmıyla aramızda yalnızca yirmi santimetre vardı. Şanssızlık eseri, evin kalorifer düzeni döşemenin altındaydı. Aşırı sıcaktan pişiyordum, koyun yünü kokusu midemi bulandırıyordu, ama sevda uğruna acı çektiğimden mutluydum diyebilirim. Sevgilimin gözünde kendimi bir kahraman gibi görüyordum.

Fanfan'a elimi bile değdirmeden, onun altında bütün gece kalarak, onunla birlikte yatmayı arzu ediyordum. Bedeninin kokusunu solumak, iç çekişlerini duymak, özel yaşamına dalarak onun varlığından sevinç duymak istiyordum. Henüz birlikteyken Laure'un kız arkadaşlarından birinin yatağının altına saklanıp şaşırtması gibi bu da olanaklı gözüküyordu bana.

Ter damlacıkları beliriyordu yüzümde, ciğerlerim zorlukla şişiyordu, ama durumumun beni o gece Avrupa'daki bütün kocaların karılarıyla birlikteyken duyamayacakları türden coşkulara salacağının bilincindeydim. Tam dört saat bekledim, yani iki yüz kırk dakika ki bu süre boyunca Fanfan'a karşı duyduğum istek akla hayale sığmayacak denli artmış da artmıştı. Gerçek anlamdaki tek sıkıntım idrar kesemin iyice şişmesiydi. Daha fazla doldurma korkusuyla sıvı almayı yasakladım kendime, tuvalete gitmeye de cesaret edemiyordum. Ya

o an Fanfan çıkagelseydi, bu havasız, boğucu saatlere boşuna katlanmış olacaktım.

Artık dayanamaz hale gelince bir plastik torbaya yaptım, rahatladım. İki yudumcuk da su içtim bayılmayayım diye. Yanıma aldığım madensuyu şişesi susuzluğumu fazlasıyla duyumsatıyordu.

Saat yirmi ikiye doğru, gece eve dönmeyebileceği korkusuna kapılmaya başladım, ama olduğum yerde kıpırdamadan saklı kalmayı sürdürdüm. Eziyetle dayandığım bekleyiş cehennem azabı gibiydi.

Saat on buçuğa doğru kapı açıldı, iki kişinin sesi duyuldu, bir an, Fanfan'ın yanında birinin daha bulunduğunu sandım. Ama kapı komşusuymuş. Fanfan, kapıyı kapattı. Olabildiğince sessiz biçimde bir oh çektim.

Fanfan, ayakkabılarını, kısa çoraplarını çıkardı; yalnızca çıplak ayaklarıyla bana bacaklarının narin yapısını düşlettirecek güzellikteki baldırlarından aşağıları çarptı gözüme. Blucininin düğmelerini çözdü, baldırlarından aşağı sıyırdı, pantolon yere düşünce içinde külotunun da olduğunu gördüm, bir sıyırışta ikisini birden indirmişti. Baldırları aklımı başımdan alıyordu. Soluğumu tutmakta zorlanıyordum. Kasıklarım ateş gibiydi.

Fanfan gömleğini, sonra sutyenini çıkarıp askıya rastgele savurdu, dişlerini fırçaladı, yattı. Başucundaki lambayı söndürmedi, bir derginin sayfalarını karıştırdı. Başımın üstündeki somya yayları arasından, döşekten alta kalıbını belli eden izleri seyre daldım. Sonra ağır ağır elimi yaylar arasına uzatıp bu kabartıyı parmak uçlarımla okşadım. İstekten titriyordum. Pantolonumu açıp organımı dışarı çıkarsaydım, kuşkusuz döşeği delip geçerdi.

Gecenin bir vakti, bir başka kızın kollarında duyacağım bayağı, cılız zevke karşıt kösnül istekten, aptallıktan bitkin düşmüş halde uykuya dalmışım.

Ertesi gün, daha akşamın beşinde Fanfan'ın yatağı altındaki yerimi aldım tekrardan. Saat sekize doğru geldi, soyundu, hemen yattı. Bu sevimsiz birlikteliğin tadını çıkarıyordum, yere atılan incecik iç çamaşırlarının ayrıntılarını inceliyordum. Tek bir şey vardı ters giden türden: Üstüne gecelik geçirmişti. Birkaç dakika geçince, telefonu açmadığı halde yüksek sesle konuşmaya başladı. Şaşırmıştım, dikkatle kulak verdim:

– Dün akşam odamda tuhaf bir şey gördüm. Biri vardı sanki. Ama hiç dikkat etmedim önceleri. Sonra sabahın dördüne doğru horultu sesleriyle gözümü açtım. Meğer yalnız değilmişim.

Susup bir süre bekledi. Varlığımı bildiğini öğrenmekle mahvolmuştum. Yazgım tepetaklak olmuştu. Ayrıca Fanfan, sevdamın derecesini, tutkumun sınırsızlığını da biliyormuş meğer. Her ikimizin de bakış açısından bir değer taşıyan bu nefis belirsizliği de artık sürdüremeyecektim.

– Gelip yanıma uzansan, dedi Fanfan devamla, daha güzel olmaz mıydı?

O zaman neyim varsa oyuna sürmeye karar verdim.

Yatağın altından çıktım, şöyle bir an baktım ona, hiç konuşmuyordum, gidip bir koltuğa bıraktım kendimi. Şimdi eskisine göre daha az istekliydim ona karşı; ya da şöyle diyelim: Beni içinde bulunduğum durumun adamı olmaya iteleyen kişiden hoşlanmıyordum.

– Ker Emma'da bana anlattığın bir düşünü hatırlıyor musun? diye atıldım söze. Sana asla duygularını açmaksızın seni tavlayacak bir delikanlıdan söz etmiştin, bu bekleyiş halinden olağanüstü güzel bir ateş doğarmış hani.

– On beş gün kadar bir süre tavlamaya yeterdi, bir yıl demedik ya.

– Gel haydi, dedim.

Kalktım, kapıyı açtım.

– Nereye gidiyoruz?

– Tastamam yandaki odaya.

Fanfan, kaşlarını çattı, peşimden geldi. Benim daireye geçtim. Sırsız ayna karşısında ağzı bir karış açık kaldı, sonra ürkmüş gözlerle küçük odamı inceledi.

– Birkaç hafta boyunca burada yaşadım. Birbirimize karşı duyduğumuz eğilimin günlük yaşam karşısında yıpranmasına izin vermeksizin senin yaşamını paylaşmak istiyordum. Seni ne biçim sevdiğimi anlıyor musun?

Gözlerinden okudum, Jacques ona tecavüze yeltendiğinde nasıl olup da tam zamanında müdahale edebildiğimi anlamıştı. Sonra beni yatağa attı, kısık sesle:

– Şimdi bütün bunlara bir son.

– Hayır Fanfan, dedim kıpırdamadan, odamı sana salt seni ne kadar sevdiğimi anlatmak için gösterdim, kocan ya da âşığın olmamı engelleyen şeyi sen gerçekleştiresin diye. Eğer hayatımın kadını olmasaydın, çoktan yatmıştım seninle.

– Alexandre, boşversene sen...

– Hayır Fanfan, aşkımız uzun bir şarkı, mükemmel bir aşk olarak kalsın diye bu karara vardım. Ölmedik ya. İlk aşılamaz tutkum bu, bunu yaşamaya önem veriyorum ben.

– Peki, ya ben? dedi eli böğründe.

– Sen de tadını çıkarıyorsun bu sevdanın.

– Delisin sen.

– Eğer aşk değilse delirten, başka ne için delirir insan? Böyle olmasaydım sever miydin beni peki?

Tartışmayı sona erdirmek amacıyla Fanfan, dudaklarımdan öpmek istedi. Başımı çevirdim. Gücü kırılmıştı, kalktı, tek sözcük sarf etmeden çıkıp gitti.

Odasında ışık yandı yerinden, sırsız aynaya doğru gitti, ağır ağır geceliğini çıkardı. Sonra göğüslerini okşa-

dı. Öylesine heyecanlıydım ki, o da beni şaşkın sanıyordu; aynaya yaklaştım, sanki hareketlerimi biliyormuş gibi o da yanaştı. Gömleğimi çıkarttım. Bedenlerimiz dokundu birbirine. Söyleyecek bir şey kalmadı. Karşılıklı çırılçıplaktık. Camı kırmak için yanıp tutuşuyordum, öte yandan aşkımızı ayakta tutacak tek engelin bu soğuk aynanın yüzeyi olduğunu hissediyordum. Yavaş yavaş arzunun çok çok artması uç noktada ikimizi de nefis tatlara saldı, ama bu tek başına alınan tattı. Fanfan ağlamaya koyuldu. Tanrım, ne kadar güzeldi!

Ona karşı koymak bundan böyle işkenceydi bana.

3

Ertesi sabah kapı zilinin çalınmasıyla uyandım. Sırtıma bir sabahlık geçirip açtım. 'Günaydın' bile demeden:

– Hani? diye sordu babam.

– Ne hani?

– Fanfan! dedi kapıyı ardından kapatırken.

Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Kararsızdım. Eğer bu yazara öykümü verirsem aynı zamanda yaşamımın bir parçasını da ona satmış olacakmışım kanısına kapılıyordum, başımdan geçenlerin onu böylesine etkilemiş olmasına seviniyordum da, nihayet bana, oğlundan gurur duyan bir babanın gözleriyle bakmasından mutluluk duyuyordum. Kahve hazırladım. Beni ahret sorgusuna çekti. Aşk yaşamıma duyduğu ilgi ondaki 'hayal eksikliği' ölçüsündeydi kendi deyişiyle. Gerçekliği yeni baştan kurgulamada üstüne yoktu. Olmayan şeyleri anlatmak onu, hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Yalnızca doğru olmayan röportajlara deli olurdu. Hemen anladım, senaryosunda bir aksaklık olmalıydı.

Yaptığımız anlaşmaya karşın, saf, temiz sevgimi ona açıkça sergileyecek gücü kendimde göremiyordum. Bu nedenle not tutacağım konusunda söz verdim. Bu ona, ters geliyordu. Taze haber istiyordu o. Ama sonunda kabullenmek zorunda kaldı.

– Ya sen nasılsın? dedim konuşmayı başka yöne çekmek amacıyla.

– Fena sayılmaz, ne bileyim ben. Başımdan inanılmaz bir olay geçti.

Cumhuriyet hükümetinin bakanlarından birinin karısı olan Clara adlı birine âşık olmuş. Bir hükümet üyesinin boynuzlu olması umurunda bile değildi, bunda bir terslik de yoktu. Her şey belli bir düzen içinde olmuş gibi gözüktü bana. Ama sonunda babam, bu resmi kişinin gençliğinde annesinin, yani babaannemin âşığı olduğunu ve babamı erotik bilime ilk onun başlattığını söylemesin mi?

Daha sonra da babaannemden öğrendiklerini karısına öğretmiş adam. Demek bu durumda babamın metresi, kocası üzerinden babaannemin erotizmdeki ustalığını elinde tutan kişiydi.

– Clara bütün bunları bana açıkladığında ne dedim biliyor musun?

– Yo, bilmem dedim; korkunç biçimde rahatsız olmuştum.

– Sen de bana aynısını yap haydi, dedim. O da bana annemin onun kocasına yaptığını yaptı.

Bu sevimli açıklamalar kanımı dondurdu. Babam bu olaya hoş yaklaşıp fıkra haline dönüştürmüştü, ama bu kadınla, insan bunun ötesinde ruhen tehlikeye düşeceği bir sınırı aşmış olduğunun farkında değildi. İşte bir kez daha, ne oğuldu, ne baba olabiliyordu, yalnızca yazar'dı, yaşamın verebileceğinden fazlasını isteyerek yoldan çıkan vampirlerin yaptığı iğrenç meslekten.

– Clara da bana aynısını yaptı, dedi sevinç içinde.

Yazar çılgınlığı hayretlere düşürdü beni. Bir kez daha, yalnızca tek bir kadını sürekli olarak seveceğime, Fanfan'ın zorlamalarına asla aldırmayacağıma yeminler ettim. Perhiz, hep aynı kızı arzu etmenin tek çıkar yoluydu gözümde.

Babam aynadan Fanfan'ı gördü, çarpılmış gibi onu, seyre koyuldu. Fanfan gerindi, kalktı, gecelikliydi.

– Of, her taraftan güzel, diye seslice konuştu.

Fanfan ıssız aynanın önüne gelip bana 'günaydın' dedi. Babam yerinden hopladı.

– Aman yahu, bizi görüyor kadın!

– Hayır.

– Burada olduğunu bildiği halde! Neler oluyor?

– Daha sonra, daha sonra hepsini okuyacaksın.

Kendisini aydınlatmamı istedi, neyse, onu Fanfan her an çıkıp gelebilir, orada görünmesi iyi olmaz savlarıyla kapıya kadar itelemeyi başardım. Özellikle de onu, kendimden uzaklaştırmaya gerek duyuyordum. Varlığı beni rahatsız ediyordu. Yaşamında güçlü duygulara kapılmak için yapmayacağı bayağılık yoktu doğrusu. 'Hızlı yaşamak' demek, berbat yaşamak, her sabah kendini oyun masasına sürmek, sürekli vergi kaçırmak, şiddetli sevgiler, günde on kahve ve kanseri anımsamaz biçimde sigara içmek demekti.

– Hafta sonu Verdelot'ya geliyor musun? Herkes orada olacak, dedi çıkarken kapıda.

– Hayır, hayır gelmiyorum, dedim kapıyı kapatırken ben de.

Verdelot sözcüğü beni ürküten bir güce sahipti.

Herkeslerin orada olması daha da ürkütücüydü. Bu 'herkesler' içinde acaba anne, babamın kaç âşığı, kaç metresi vardı? Ne bunları bilmek, ne de o evin göz kamaştırıcı sıkıntısı içine yabanıl biri gibi dalmak istiyordum. Oradakilerin kıskançlıkları, tuhaf baştan çıkarma yolları, aralarındaki gizli rekabet beni yoruyordu.

Ben aynı akşam Ker Emma'ya bir kaçamak yapmak istiyordum. Ertesi gün mendireğin açılış yıldönümüydü.

Yerel saatle akşamın yedisinde vardım Ker Emma'ya. Bay Ti, henüz ormandan dönmemişti, ağaç dikimiyle meşguldü. Böylece karşı koyuyordu ihtiyarlığına. Fanfan daha sonra akşam yemeği sırasında bizimle olacaktı. Gabilan'ın çekimi onu, Paris'te alıkoyuyordu.

Maude'la birlikte hazırladık yemeği, bir yandan marul yıkarken bir yandan da ona ilk kocasıyla, yani Fanfan'ın, dedesiyle ilgili sorular soruyordum. Sebze soyacağını bir yana koydu, sustu. Merakım nedeniyle özür diledim.

– Özür dileme, Cho-Cho'dan söz etmeye bayılırım ben. Herkes ona böyle derdi. Ne tipti, çok güzel, evet, evet, hayran kalınacak biriydi.

Kovadan bir patates daha alıp soymaya devam etti. Kabuklar incecikti. İşgal günlerini bilirdi. Sonra sessizliği o bozdu.

– Geceleri Cho-Cho, Deauville Gazinosu'nda krupiyelik yapardı, gün boyu da beni severdi.

Birkaç saniyelik suskunluktan sonra yeniden konuşmayı sürdürdü:

– Sana kimselere söyleyemediğim bir şeyi açıklayacağım: Cho-Cho hile yapardı. Topu öyle bir fırlatırdı ki top kazanmasını istediği numarada yüzde seksen dururdu. Akıllara durgunluk verecek biçimde bulurdu numarayı. Ama bundan hiç çıkar sağlamadı. İnsanlar farkına varmazdı, ama o bazıları için hile yapardı yalnızca.

– Peki, ne işine yarardı bu?

– Rastlantı denen şeyi denetim altına almaya. İstediğine kaybettirir, istediğini kazandırırdı her akşam. Böbürlenenler çok kaybettiler. Bir tür ahlak kuralı icat etmişti, mesleğini bir 'misyon' gibi ele alırdı. Hile değildi onun ilgisini çeken. Parayla ilgilenmezdi ki. Tanrı'ya kafa tutmak için fırlatırdı topu.

– Ne zaman öldü?

– Sekiz yıl önce.

– Neden?

– Elleri titremeye başlamıştı. Topa hâkimiyetini kaybetmişti, kalbi tekledi. Ama topu kıskanmadım. Cho-Cho'nun ölümü Ti'yle rastlaşmamızı sağladı.

Patatesleri yüksük kadar kestiğini gözlemledim, Cho-Cho kuşkusuz mit'leşmiş bir krupiyeydi ve kalbinin durmasının beslenme bozukluğuna bağlı olduğunu düşündüm bir yandan. Yemek yerken yağı da yakmazdı Maude. Ama aklımdan geçenleri söylemedim ona. Her şeyi değiştirme yeteneği gerçek olmaya değerdi, öyle ya ne güzel bir kadındı kendisi de.

– Her şeye hâkim olmayı istemekle ne aptallık ediyor erkekler, dedi ısrarlı bakışlarla.

Bilmem ilk öpüşü sürekli ertelememi ona anlatmış mıydı, Fanfan?

– İnan bana, yaşama güvenmek gerek! dedi yanağımdan makas alarak.

Demek ki Fanfan büyükannesine sırlarını açmıştı. Ama Maude kibar davranıp imadan öteye gitmedi. Yemeği hafif ateşte pişirirken ben de tam seksen yedi yaşında olup da Bay Ti'nin donundan içeri el atmaya kalkışan bu kadını hayranlıkla seyrediyordum.

Yemekten sonra Fanfan mendireğin oraya, yüzmeye gitmeyi önerdi. Haziran ayının ilk sıcak havaları bu çılgınlığı düşürmüştü aklına.

– Olmaz, benim mayom yok, diye karşılık verdim.

– Benim de yok, ama geceyarısı yüzmeye gidene mayo ne gerek!

– Yorgunum, yatmayı yeğlerim.

– Peki... Ben de yalnız giderim. Üstelik mayosuz, dedi gülerek.

Ikinci kata, odama çıktım, kapıya çifte kilit vurup fikir değiştirmeyeyim diye anahtarı pencereden dışarı fırlatıp attım. Yarın nasıl olsa açmaları için birilerini çağırırdım.

Fanfan ıslık çala çala penceremin altından geçti. Tutsak halde, deniz kızımın uzaklaşmasına, kara geceye dalıp gözden yitmesine bakakaldım. Birden onu mendirekte soyunurken gözümün önüne getirdim. Suya, bedenlerimiz birbirine dokunur halde dalıyorduk... Kasıklarım, ah, anahtarı niye attın diyordu bana. Baldırlarımın temasıyla açılan bacaklarının görüntüsü hayalde bile deli ediyordu beni. Önce üşüme, ardından da sıcak bastı beni. Yazgım Fanfan'ın yanıbaşı. Maude haklıydı: Yaşama güvenmek gerekiyordu, evet.

Kapı kilidini tırnak makasıyla açmaya çalıştım, ama direndi, olmadı. Kapıya omuz atmaya cesaret edemiyordum. Gürültü zamansız olurdu, otel müşterilerini uyandırırdı, ayrıca Maude odalarından birinin dağıtılmasına hiç de iyi gözle bakmazdı. Film kahramanları gibi yapma düşüncesine kapıldım. Ne de olsa babam bizim serüvenden film yapmayacak mıydı? Çarşafları birbirine düğümleyerek pencereden kaçtım.

Fanfan mendirekte yoktu.

– Fanfan! Fanfan!

Ses yok, ama yarı karanlıkta görür gibiydim. Yüzüyordu. Kollarının şapırtısı onu ele veriyordu. Soyundum ve serin suya daldım.

– Fanfan!

– .....

Elimi omzuna koydum. Buz gibiydi. Korkunç bir duygu. Bir an boğulmuş olabileceğini sandım. Sonra anladım ki denizde çalkalana çalkalana kayganlaşmış bir kereste parçası, biçimi de insan omuzlarını ve kolunun üstüne yatmış bir kafayı andırıyor.

Sudan çıktım. İstek filan kalmamıştı bende. Eğer o gece sahilde boğulmuş olsaydı, onu kaybetmediğim kanısına varacaktım, bunu anladım. Tuhaf ilişkimiz, onu hep kafamda canlı tutmaya alıştırmıştı beni. Yine aynı böyle hayal ettim kararlılıkla, ölüm bizi ayıramazdı; ah yeter ki duyularımın zorlamalarına bir gün kapılma zayıflığını göstermeseydim. Tek panzehir ölüme karşı, namus, dürüstlüktü, bana öyle geliyordu.

Ertesi sabah, Fanfan ortalıkta yoktu. Globe Otelinde kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Öğleye kadar döner umuduyla bekledim. Kendisini özletmek için ortadan yok olduğunu düşünmek boşunaymış, onu beklemiyordum desem yalan olur.

Bütün Ker Emma, Nepomucene ve Emma Sauvage Mendireğinin bitiminin yıldönümüne hazırlanıyordu. O soydan gelen bin kadar insan, kadınlar, eşleri, hepsi kumsaldaydılar. Kimi ateş yakmak için odun taşıyor, kimi masaları hazırlıyordu. Bütün kasaba mutfaklarından nefis tütsülü et kokuları geliyordu. Çocuklar, delikanlılar iki yanı meşelik yol boylarında çimleri biçiyorlardı. Uzak akrabalar karşılaşınca söyleşiye dalıyorlardı. Bazıları da Minnesota ya da Kaliforniya'da yaşamaktaydı, düzinelercesi de Fransa'nın öteki bölgelerine göçmüş ya da Avrupa'ya, küçük bir bölümü ise Afrika'ya yerleşmişti. Bu tek büyük ailenin dalları her yıl olduğu gibi tek bir ağaç oluyordu. Kaç kişi olduklarını saymak için Ker Emma'dan uzakta büyüyen çocuklar 'olanaksız' sözcüğünü bilmeyen bu aşiretten olduklarını unutmasınlar diye oradaydılar. Nepomucene'yle Emma, okyanusun içerilere gelişini durdurmamışlar mıydı?

Bay Ti ve Maude ile birlikte öğle yemeği yedik, Ker Emma'da kimsenin başarılı olduğu için çalım atmayışına şaşırdığımı anlattım. Birçoklarının caka satacağı şeyler alçakgönüllülük olarak kabul edilmekteydi.

– Ödül düşüncesinden nefret ederiz diye yanıtladı sorumu Maude.

Bay Ti de devamlı:

– Köy okulunda not verilmez çocuklara, yalnızca ilerleme kaydedip etmedikleri belirtilir.

– Peki ya sınıfta kalırlarsa?

– Hasta muamelesi görürler, dedi Maude gülerek.

Damarlarımda tek deyimle Nepomucene kanı taşımasam da kendimi bu aşirettenmişim duygusuna kaptırıyordum. İçtepilerimi sürekli geri basarak ben de gücümün ötesine geçmemiş miydim? Ben, Crusoe olduğum kadar bir Sauvage'dım da.

Öğleden sonra dakika dakika geçti. Fanfan yoktu. Evet beni düşünmeye zorlamak için dolap çevirdiğini biliyordum. Asla beni dize getiremeyecekti. Tam bir Ker Emma kızıydı o da.

Akşam oldu, plajda, odun ateşi çevresinde Ker Emma'lılar bangır bangır şu gülünç Mendirek Marşını söylediler. Emma'nın zaferi ve yüz kıtalık bir marş. Bir taraftan da kumsalda genç âşıklar birbirlerine 'yeğenim' diyorlar, gizliden gizliye aşna fişne yapıyorlardı: Uzak yeğenler arasında duygusal yaşam başlangıçlarına yol açan bir gelenek olmuştu neredeyse bu iş. Kuşaklar boyu 'yeğenler arası sıkı ilişki kurmak' anlamına gelen fiil iyiden iyiye yerleşmişti dile ve yaşlılar hasretle anarlardı bu deyimi.

Sıkıntım artıyordu. Geceyarısı yüzmeye gitmesinden bu yana kimse görmemişti onu. Ne ailesi, ne Maude, ne Bay Ti meraklanıyorlardı. Kalabalığa daldığımı sanıyor olmalıydılar. Ateşin çevresinde boşuna arandım durdum yüzünü.

İçimden bir ses önce o sandığım, sonra cesedi sandığım o kütük parçasının bir felaketin habercisi olduğunu söylüyordu. Ne kadar çok gülerlerse çevremde o kadar çok denizde bir felaket olduğu sezgisine kapılıyordum. Boğulmuş haliyle gözümün önüne getirdim. Mendireğin önünde salınan kütük parçasının görüntüsü deli edi-

yordu beni. En azından bir kez olsun dudaklarından öpmediğime yanıyordum. Bensiz yaşayamayacağını bana kanıtlamak için ortadan mı yok etmişti kendini ya da bir kaza mı gelmişti başına? Masayı aydınlatan mumlar, birden kilise mumları gibi göründü gözüme. Çiçek çelenklerini cenaze çelenkleri gibi algıladım. Bu büyük aile de cenaze yemeği için toplanan kalabalık. Dürüstlüğün, onun ölümüne dayanmaktan daha yeğlenir olduğunu düşünmekle ne büyük aptallık etmişim; acılara boğuyordu beni. Bitmemişlik duygusu kederimi daha da arttırıyordu.

Çakıl taşları üstünde başıboş dolaşırken kumsalın ta öte ucunda ateşin yanında halka olmuş insanların ortasında, Ortodoks'larınkine benzemeyen bir flamenko oynayan bir kız gözüme çarptı. Seyirciler daha çok genç erkeklerdi. Bir gitar eşlik ediyordu ona. Yaklaştım, Fanfan'dı bu, İspanyol giysileri içinde bir fahişe gibi sürmüş sürünmüştü. Giysisinin iyice açık yakasıyla bakışları üstünde topluyordu. Dantel jartiyerle tutturduğu siyah ipek çorapların sımsıkı sardığı bacakları, eteğini dönerek açtığında, aradan gözüküyordu. Bir an soğuk bir edayla baktı bana. Alevler yüzünde yanıyordu, bu da ona şeytansı bir anlam katıyordu. Gitgide daha sık soluklar alarak, kalçalarını kıvırarak dansa başladı yeniden, sanki orgazm oluyordu. Müziğin ritmiyle kırılan belini, kıvrımlarını izliyordu erkekler. O da onlara gülümsüyor, bakışlarını fırlatıyor, göğsünü kabartıyor, sonra yanaklarını okşayarak onlardan uzaklaşıyordu. Saçlarını çözmüştü. Kâh ensesini, kâh boynunu sunuyordu gözlere. Herkes, ona dikmişti gözünü; herkesi, herkesi arzular bir hali vardı onun da. Gözlerimiz bir kez daha karşılaştı. Gözbebeklerinde kıpırtısız bir sertlik vardı. Birden anladım ki [illegible] gece onu kollarıma almazsam, oradaki bütün erkekler üstünden geçeceklerdi; hiç şakası yoktu. Dayanacak hali kalmamıştı, bana daha

çok acı çektirmek için her gün aşağılanmaktansa kendisini onlara vermeyi yeğleyecekti, kendi hesabıma tutkunun bir kadını nerelere dek götürebileceğini keşfediyordum adım, adım. Sabırsızlıkla beklenen bugün beni bu sınavla yüz yüze getirmek amacıyla çok önceden düşünülüp taşınılmıştı anlaşılan.

Fanfan bir yandan dans ederken bana doğru eğilip:

– Bunların hepsi, hepsi benim olacak... bu gece, dedi.

Dudaklarında yabancı bir gülümseyiş; sonra sonra son bir akort gitarda; ellerini havaya kaldırdı Fanfan. Gitar sustu. Fanfan geriye doğru kaykılıp, kendini sarışın bir erkeğin kollarına bıraktı. Ona doğru atıldım. Kolundan çekerek,

– Fanfan, haydi gel dedim.

– Bu da kim, dedi meydan okuyan bir tavırla.

– Ondan ne istiyorsun? dedi sarışın da bana omuz vurup.

– Fanfan!

– Bu adamı hiç tanımıyorum, demez mi!

Hiç düşünmeden adamın karnına dizimle vurdum. Fanfan'ı kolundan kaptığım gibi bu cehennemden uzaklaştırdım.

Bir kayalığın yakınında, yarı karanlıkta, soluk soluğa durduk.

– Tamam, dedim. Âşığın olacağım. Ama tek bir kez tamam mı? Alışkanlık haline getirmeden; alışkanlığın aşkımızı öldürmesini istemiyorum. Anlıyor musun? Tam bir aşk olmalı bizimki. Şimdi seç bakalım tarihi. Ama tek bir gece olacak.

– Bu gece, dedi doğallıkla.

Çakılıp kaldım. Geri adım atmalı, ama nasıl? Sefih yaşama dalmasına fırsat vermemek, zaman kazanmak için yapmıştım bu öneriyi.

– Bu gece olacak, dedi gülümseyerek.

– Emin misin, başka bir kez daha olmayacak tamam mı?

– Tamam.

– Oldu peki.

Fanfan elimi tuttu. Dokunuşuyla sarsıldım. Sonunda bir yıldan bu yana kendisine ait olduğum kadına sahip olacaktım. Kumsala doğru yürüdük. Bize kadar gelen okyanus kokularını, hafif esen rüzgârı, algıladığım binlerce duyumu belleğime işliyordum. Çekingenlik, esriklik, sıkıntı, şaşkınlık, sonra kırılan bir ayna, aşılan bir yamaç, bir güzellikler bütünü. Bir 'kuzenler' buluşması olan bu gecenin son olduğunu biliyor ve çok, çok sonra anımsamada bana yardımı dokunabilecek ne varsa hepsini istiyordum.

Fanfan, yüzü yıldızlara dönük yere uzandı, elini bana uzattı. Elimin içinde ısıttım onu, ellerini öptüm, döndürüp parmaklarını öptüm, bileğini, sonra iç dünyasının eşiği sayılan avuç içlerini. Daha yukarılara çıktım, ama tuttu beni, fısıltıyla:

– Hayır... dedi.

– Ne?

– Bu akşamlık bu kadar, yalnızca elim senin.

– Bu da ne demek? diye korkmuş gibi seslendim.

– Eğer bütünüyle sana verirsem kendimi bu gece, başkalarının da olduğunu savunabilirsin. Yarıda kesmek istiyorum yeniden benimle yatmak için çatlayasın diye. Bu akşam yalnızca elimi alacaksın, belki kolumu tam dirseğime kadar.

– Fanfan, pazarlığımıza uymuyorsun.

– Senden öğrendim. Daha ilk adımında kendimi vermemi istemezsin değil mi? Şimdi de acı çekme sırası sende, ne çok çektim ben. Sana vereceğim kadarıyla yetineceksin, dedi elini bana doğru uzatarak.

İçgüdüsel olarak geriledim, beni kendisine kelepçeleyecek elini istemedim.

– Hayır, diye bağırdım kalkarken, yalnızca tek bir gece ya da hiç!

Fanfan korkmuştu, fırladı, pantolonumdan tuttuğu gibi, meydan okur gibi, attı beni yere:

– Öyle mi? Peki bu gece o halde!

Cinsel gücünden, kadınlığından emin bir şekilde söylemişti bunu. Bu kadar emin oluşu hem ürkütüyor, hem büyülüyordu beni.

Utanmayı bir tarafa bırakıp, birbirimize duyduğumuz güvene yeniden sarılarak kendimizi birbirimize bıraktık, yıldızların altında seviştik... Fanfan sabaha dek şaşırtıp durdu beni. Gün ışırken sordu:

– Bir daha ister misin?

– Eğer bu saatlerin tadına doymasaydım, belki de ısrarların karşısında yeniden kaptırırdım kendimi. Ama bu gecenin anısını ne diye bozayım ki?

Fanfan gözlerini kapattı.

İyice düşünmüştüm. Geriye ölüm kalıyordu. Hâlâ yaşıyor olmaktan dolayı sevincimin sürmesi doğaldı; ne var ki aşkımızın en yüce noktasında kalması için benim, Fanfan'ın gözünde ölmem gerekiyordu.

Aşk gecemiz ikimize de sevda türkümüzün coşkusuna bir kez daha kendimizi kaptırmamızı yasaklıyordu. Birbirimize duyduğumuz güçlü eğilimin kaçınılmaz biçimde zayıflayacağı düşüncesi aklıma düşünce, bütün varlığımla isyanları oynuyordum. Belli bir düzeyi olan yapıtlara layık bir aşk hikâyemiz olsun istiyordum. Shakespeare ve Musset, yalnızca ölümün aşka gerçek yüceliği kazandırdığını söylüyorlardı bana. O halde bu durumda benim ölmem gerekiyordu.

Okyanusa dalıp boğulmakta karar kıldım. Cesedimin ortadan yok oluşunu açıklayabilecek yanı vardı böyle bir ölümün. Ker Emma'da bir motorla can yeleksiz, ardımda tanık bırakacak biçimde denize açılacaktım o kadar. Kıyıdan bir mil açıkta tekneyi alabora ettikten sonra yüzerek dönecektim. Bay Ti'nin fenerinin oraya kuru giysiler bırakmam yeterliydi; gizlice Paris'e dönecektim sonra. Tekneyi bulduklarında konuşulacakları duyar gibi oluyordum: 'Kafasını direğe çarpmış, çok olur bu... Başını çarpmış olmalı... vah, vah zavallı çocuk yirmi yaşında daha. Mutlak can yeleği almalı insan yanına...'

Fanfan'la ortak tanıdıklarımız olmasa ölüm yalanım daha kolay olurdu benim için. Gabilan'a, babamlara gizimi açabilir, her şeyi anlatabilirdim.

Fanfan'la ortak tanıdıklarımız az olduğundan ölüm yalanımı daha rahatlıkla, gerçekmiş gibi uzatabilirdim. Örneğin Gabilan'a anneme, babama, üçüne de gizimi verebilir, her şeyi anlatabilirdim. Kuşkusuz, oyunu zalimce bulacak olan annem bu oyuna katılmak için kolay kandırılamazdı. Ama ben de, ona hayatındaki erkekleri hiç oyuna getirip getirmediğini hatırlatmaktan geri kalmazdım. Babama gelince, onun senaryocu yanını doyururdu düşüncelerim, bundan emindim. Gabilan'sa dalgasını geçerdi benimle. Basit oyunlara bayılırdı Gabilan.

Maude ve Bay Ti ise apayrı ve çok nazik bir konuydular. Bir bakıma büyükannemle büyükbabamı kaybetmiş olacaktım bu tasarımla; onların fikirleri besliyordu beni, yaşam biçimleri benim gözümde mutluluğun ta kendisiydi. Ama bilemiyordum bu durumda gelecekte onlarla görüşmem olanaklı mıydı? Eğer Ker Emma'ya dönecek olursam, er ya da geç Fanfan yaşadığımı haber alırdı, sonunda hiç üzüntüye kapılmadan, bu iki yaşlı insan için ölmüş olmayı kararlaştırdım.

Kararımı askıya almıştım, ama iç sorgulamalar sarstı beni. Acaba deliriyor muydum? Fanfan'ı böylesi bir acıya boğmaya hakkım var mıydı? Kararlılığım bencilce değil miydi? Bu tasarının neresinde aşk vardı peki? Ölüm deyip nereye kaçıyordum ki? Sıkıntı içerisinde bütün bu soru kümesini kovdum kafamdan, bütün romantik kahramanların çektiği şeyi kendime zorla yaptırmakla haksızlık ettiğim kanaatine vardım.

Bu düşünceler kafama doluştuğu sırada odamda yalnızdım. Elma suyu içmeye hazırlanıyordum kı Fanfan odasına girdi. Bardağımı bıraktım. Sırsız aynaya yaklaştı ve şöyle dedi:

– Eğer oradaysan aynayı tıklat. Sana söyleyeceklerim var. Çok önemli.

Aynaya iki kez vurdum. Bunun üzerine konuşmaya başladı.

– Sevgilim, bugün İtalya'ya gidiyorum ben. Roma'da beş günlük bir çekim var. Cuma akşamı döneceğim, yirmi iki otuzda evde olurum. Seni on beş dakika burada bekleyeceğim. Beni kucaklamaya gelmezsen ve evlenme teklif etmezsen, beni bir daha asla göremeyeceksin. Duyuyor musun beni? Bir daha asla.

Çantasını toparladı, sonra benden yana bakarak:

– Ciao bambino! dedi.

Sonra çıktı.

Ültimatomu beni intihara zorluyordu. Seçim yapamazdım artık. Tutkumuzu talan etmeye hakkım yoktu.

Ker Emma'ya gitmeye karar verdim.

Trenle giderken ölüm haberimin Fanfan'da en ufak bir kuşku bırakmaması için en ince ayrıntılarına kadar düşünüp duruyordum. Babamın yazdığı film senaryosunda oğlanın sonunda boğulması gerekiyordu. Eğer ölmezse, yitiklere karışıp gitmezse, filmi gördüğünde Fanfan, ortadan yitişimden kuşkuya kapılırdı. Ayrıca babamdan Fanfan'a bildirmesini rica edecektim, dinsel tören falan istemiyordum, öyle ya cesedim bulunamayacağına göre mezarım da olmayacaktı. Yalancı bir gömme töreninde annemi ağlar gibi yapmalardan alıkoyacaktı bu durum; sonra hatırı sayılır ve bizi hoşnut bırakacak bir rahibi nereden bulacaktım, zordu. Mezarın yokluğu Fanfan'ın yasını daha da güçleştirecekti, tabii her şey babamın filmindeki gibi olacaktı; zaten benim dalaverelerimin sonucu değil mi o da? Fanfan beni sonsuza dek kalbinde yaşatsın istiyordum. Serseri aşk hiç bozulmuyor özünde.

Ker Emma'yı baştan sona yürüyerek geçerken, tuhaf bir duyguya kapıldım. Birkaç saat sonra bu köyde bir ölü olacaktım ben. Yanımdan, yöremden geçip gidenler son anlarını yaşayan genç bir adam görmekteydiler.

Heyecan içinde Globe Oteline daldım. Ben değil de Maude ya da Bay Ti son soluklarını veriyorlardı sanki, öyle bir duygu vardı içimde. Girişte durdum. Kimsecikler yoktu. Parlamaya başlayan, kabaran gözlerimi kuruladım. Burayı görüp buranın bana artık yasak olduğunu kavradıkça keder basıyordu. Giriş bölmesini nice güzel-

leştiren çiçekleri ilk kez fark ettim. Her yan doluydu. Uyanıyormuşum gibi bir duygu. Çarpışan şişe şıkırtıları dikkatimi çekti, bara kadar gittim. İhtiyar Ti orada, tezgâhın ardında, acımasız müşterilerin istediği içkileri koyuyordu önlerine. Tatil mevsimi henüz başlamamıştı. Gözyaşım yanağımdan aşağı aktı. Bay Ti fark etti bunu.

– Merhaba Alexandre, dedi.

Başımı önüme eğdim. Onu terk edecek cesaret yoktu bende. Tek laf etmeden oradan beni gözlüyordu, iki bardağa 'özel' içkisinden koydu.

Tezgâha yaslandım, tam karşısındaydım, burnumu kadehime gömmüş bekliyordum. Uzun süren bir sessizlik oldu, o da bozmadı bunu; Bay Ti bekleyişi onunla paylaşacağımı biliyordu.

Dün gece Fanfan'la birlikte olduğumu, başımdan geçenleri, hepsini anlattım ona. O sustukça ne varsa döküyordum ortaya. Sustuğumda önüme yeniden o içkiden koyuyordu.

– ...İşte bu nedenle buraya geldim, boğulmuşum gibi yapmak için... iyi mi?

Bay Ti bir dakika durdu, sonra:

– Artık çocukça davranmayı bir yana bırakmalısın.

– Çocukluk mu? dedim, şaşırmıştım.

– Beceriksizin, aceminin birisin, hiçbir şeyden haberin yok. Daha ne kadar sürdüreceksin birilerinin oğlu olmayı? Alexandre, artık erkek olma yaşın, zamanın geldi. Biliyorum çağın hastalığı bu, hep çocuk kalmaya özenmek, hiç iyileşilemeyen bir hastalık. Baş belası. Üzülme canım, tek sen değilsin. Milyonlarcası var böyle 'genç kalmak' isteyen, birşeylere bağlanmaktan kaçan, piç kurularının sana zorla kabul ettirdikleri modayı izleyen, çocukluğunu ıncık cıncık inceleyen, tutkuyu aşka yeğleyen milyonlarca başkası. Aşk konusunda ye-

teneksizsiniz. Gerçek sevgi, veren kişide vardır, piç kurularında değil. Eee, bana 'kârlı çıkmak'tan dem vuracaksın, 'çıkarcılık'tan, bu görüşü paylaşanlardan söz edeceksin yine, zehir saçan, saçmasapan laflar bunlar. Ben temiz sevgiye inanırım. Ve biz sevgi için varız, iddia ediyorum, tutku için değil. Ben bunu az zaman önce Maude'un kollarında tam seksen yaşında anladım. 'Sürekli tutku' ise delikanlıca bir düşünce. Pantolonuna yapıyorsun, çünkü bağlanmaktan korkuyorsun. Sağduyuyu yok eden strateji bilgilerinle bu insanlık durumundan kaçamazsın, bırak! Erkek olma cesaretini göster, ne iş be! Bir zamanlar çocuktuk, tamam, ama bu hep çocuk kalmak demek değil. Televizyon seyrederken hiçbir şeyi kaçırmak istemeyen, sürekli kanal değiştiren adamlara benziyorsun. Aptallık bu yaptığın. Aşk hikâyeleri de insanın gelişmesi içindir. İnan bana, uzatmalı aşk göz boyamadır, evet baştan çıkarır gibi görünür, ama göz boyamadır yine de. Bir tepsiyi tutup fazlaca kirletirsen en ince zevkleri öldürmüş olursun. Müzik dinlerken çok fazla açarsan sesi, notaların çok azını algılarsın. Büyük âşıklar, aşk delileridir, duygu oburlarıdırlar, acı biber tüketicileri değil. Tutkunun aşkla büyük alışverişi yoktur. Çiftlere kötü bakman, yalnızca çocukça bir davranış biçimi sende. Sen de, anan baban gibi hâlâ çocuksun. Evet sevda türküleri döneminde tehlikeye koşmuyordun kendini, bak bu doğru. Kötü durumlardan uzaktaydın. Ama yaşamın bir parçasıdır kötülük de, tehlike de; onunla yüz yüze gelmezse insan, omurgasızlar sınıfına girer. Aşk, başarısız olma tehlikesini de zorunlu kılar. Her şeyin bedeli vardır. İnan ikili yaşam çağımızın gerçek serüvenidir, tek serüveni... Komünizm bitti, ay ve Amerika da bitti. Eğer evliliği savuşturursan böyle, çağını yakalayamazsın. Sertliğimi bağışla, ama senin aptalca davranışların kendi yanlışlarımı çağrıştırıyor bana. Ben de şu yalnızca tutkudan yana olanlardanım.

İyi ki Maude'a rastladım bir gün. Zaman geçmişti, bizler ihtiyarladık, ama olsun, birkaç yıllığına sevgiyi tanıdım ya. Sonra düşünsene Fanfan'ı be aptal! Ve git 'Küçük Prens'i yeni baştan oku. İnsan sevdiği şeyden sorumludur. Onun umutlarını yıkmaya hakkın yok. Deliler gibi davrandın hep ona karşı. Bir kadının kalbiyle oynanmaz. Çok güzel şeydir kadın! İnan bana, birilerine bağlanmayanlar yalnızca figüranlardır, gerçek oyuncular değildirler. Türümüzün yüzkarasıdırlar. Erkek olmak bir ayrıcalıktır. Ona layık olmak gerekir. Fanfan'la evlen ve yaşamındaki boşluğu tutkuyla doldurmaya çalışacağına, git bir iş öğren, kendine bir meslek bul. Bugüne değin yeteneklerini geliştirdin mi, ne yaptın bu konuda? Kendini boşuna harcıyorsun, babanın parasını harcıyorsun har vurup harman savurarak. Fanfan'ı umutsuzluğa düşürüyorsun. Şunu kafana koy: Bu dünyada önemli olan tek şey vardır, o da bir kadını mutlu etmek. Gerisi boştur. Ölme numarası yapmanı yasaklıyorum tamam mı? Sana yakışmaz. Yalandan öleceğine git de hayatını yaşa, gününü gün et. Unutma, evlilik çağımızın en büyük, en yüce serüvenidir. Bunu anlamak için benim yaşıma gelmeyi bekleme boşuna.

Bir an aptallaşmış gibi kaldım. Ti bir içki içti ve coşkuyla ekledi sonra:

– Bunları sana niye mi söylüyorum?..

Elimi elinin üstüne koydum, sonra kalktım ve otelden çıkıp gittim.

Cuma akşamı, saat on birde Fanfan odasına geldi, aynadan yana dönüp dönüp bakmadan, yatağa uzandı, gözlerini kapattı. Ben aynanın öte yanında öylece duruyordum olduğum yerde.

O güne değin sürdürdüğüm kararlılığa, sonunda bir son vermek için bu ânı beklemiştim. Artık ne düşüneceğimi bile bilemiyordum; kafa patlatıp durmayı bir yana bırakıp kendimi içgüdülerime bıraktım.

Sırtımı aynaya dayayıp bir tabureyle vurup patlattım bir anda. Ikimizin dairesi birleşmişti artık. Fanfan yerinden bile kıpırdamıyordu. Bizim, ikimizin evine daldım, eğilip yüzüne yaklaştırdım yüzümü ve onu dudaklarından öptüm.

Sevgili prensesim gözlerini açtı.

– Benimle evlenir misin? diye fısıldadım.

– Evet, diye karşılık verdi Fanfan.

Ertesi sabah baba evine gittim. Kapıyı babam açtı, beni öptü. İlkin o zaman farkına vardım. Onunla aynı boydaydım. Tanrım, bana ne çok benziyordu babam! Girişteki aynaya baktığımda gördüm, ikiz kardeş gibiydik.

Bir yandan, annemin yaşgünü için ona içi saman dolu bir bizon yaptığını anlatırken, bir yandan da kahve ikram etti bana.

– Hoşuna gider mi dersin?

– Baba, Fanfan'la aramızda geçenleri yazmak istiyorum. Sen de romanımı filme uyarlarsın.

Sustu, yüzüme baktı, ağlamaya başladı.

– Demek gerçek bir oğlum var benim, dedi gözü sulu.

– Senin de baba olma zamanın geldi, babacığım benim...

– Biliyorum, biliyorum...

Nikâh törenimiz, Verdelot Kilisesinde yapıldı. Törenin çılgınca âşık olunan kızın memleketinde yapılmasını şart koşan geleneği çiğnemiştik. Ben törenin, anne ve babamın hâlâ didişip durduğu yerde yapılmasını istiyordum.

Gözlerim yaşlı, annem dahil bir yığın insanın toplandığı kiliseye girdim. Elveda delikanlılığım, elveda benim gibi oğula! Annem, bütün âşıkları önünden geçirerek beni nikâh kıyılacak yere kadar götürdü. Bu koca çocukları, ilk kez evet 'babalarım' olarak niteledim. Annem beni tam orta yere gelince bıraktı ve bana adını vermiş olan babamın yanına geçip yerini aldı. Babamın arkasında ise metresi bulunuyordu. Herkes, çocukluğunu yüzüne takmış herkes oradaydı. Heyecanlı ve korku içindeydiler, hissediyordum bunu. Ben onların hepsinin oğluydum ve bir erkektim de onlar gibi. Aşklarından yetişkin birinin doğmuş olduğunu bilmiyorlardı bile.

Bay Ti ile Maude gelememişlerdi. Ker Emma'dan ayrılamayacak kadar yaşlıydılar. Onları Hermantrude temsil ediyordu. Tam onun yanına oturmuş olan Titanic, kösnül bakışlar fırlatıyordu kadına. Kadıncağız da bu durumdan rahatsız olmuştu. Mado da oradaydı ve dua etmekle meşguldü.

Arkamdan mırıltılar işittim, sonrası sessizlik... Kilise içinde ayak sesleri çınlıyordu. Dönüp baktım, Fanfan beyazlar içerisinde, babasının kolundaydı. Ne diye ağladım ki? Ağır ağır ilerliyordu, omuzları açıkta ve tüller uçuşmakta çevresinde. İçinde bulunduğum zaman son-

suzla el ele veriyordu. Bir an onu bana doğru ilerleyen ihtiyar haliyle görür gibi oldum. Kırışıklıklarını gördüm, bana daha da güzel göründü Fanfan. Babamın bakışlarıyla karşılaştı gözlerim. Başımdan geçenleri çok iyi anlıyordu.

Nihayet papaz girdi sahneye. Bu duygulu din adamı bir dosttu. Yalnızca aşktan, sevgiden söz etti ve Fanfan'la birlikte dinsel nikâh hazırlıkları sırasında birbirimize karşılıklı verdiğimiz yazılı yeminleri hatırlattı; sonra orada bulunanlara tutup bir anda şu insanı utandıran şeylerden söz etti... Yalnızca o biliyordu bütün bunları. Burada herkese açıklama hakkı yoktu doğrusu. Fanfan kıpkırmızı oldu, elimi sımsıkı tuttu düşmemek için. Bu papazın münasebetsiz biçimde davranmış olmasından bile müthiş büyük bir mutluluk duyuyordum. Benim şu çılgın ailemi tanıyordu ve verdiğimiz yazılı yemin ifadesinin bu kilisede ne tür bir yankı yapacağını biliyordu. Evet Fanfan'la ben, şiirsel ifadelerle, ölene dek birbirimize sadık kalacağımıza yemin etmiştik.

Gözucuyla ilk sıralara baktım: Annem de babalarım da hıçkırıp duruyorlardı. Mutlak gerçeği arayışlarımız aynı türdendi. Eh artık ben de anlayışla karşılıyordum onları. Sersemlemiştim...

– Pis herif! dedi yavaşça kulağıma Fanfan, bendeki sevinci hiç fark etmiyordu.

Papaz yüzükleri kutsadı sonra bize yaklaştı ve:

– Fanfan, Alexandre'ı koca olarak istiyor musun? dedi.

– Evet, diye yanıtladı, muzaffer bir edayla.

– Sen Alexandre, Fanfan'ı eş olarak istiyor musun, iyi günde, kötü günde?...

– Evet! diye haykırmışım, kaptığım gibi Fanfan'ı yerden kaldırdım.

Çok çocuğumuz oldu, ben yazar oldum, bütün aykırı beklentilere karşın çok çok mutlu olduk.

Alexandre Jardin

FANFAN

Aleksandre Jardın, genç yaşta ünlenmiş, ödüller kazanmış bir yazar. Üçüncü romanı olan *Fanfan*, iki yıl içinde, yirminin üzerinde dile çevrilip yayınlandı. Yazar, daha yirmi beş yaşındayken 'dünya dillerine çevrilen en genç yazar' unvanını kazandı. Bir konuşmasında, kendisini şöyle tanımlıyor:

'*Benim kuşağım, çok ağırbaşlı. Biz çok çabuk büyüdük. Yıllar yılı '68'lilere dudak büktüm. Ama bugün onları anlıyorum: Onlarda müthiş bir canlılık vardı. Kendime yeni bir yaşam biçimi seçmeye karar verdim: Hareket'i seçtim. Bundan böyle yazdığım her romanın beni değiştirmesi gerek.*'

Fanfan, bir aşk romanı. Aşkın tatlı başlangıcını sonsuza dek uzatmak isteyen bir genç adamın romanı.

Kapaktakı resim: KEVIN BELFORD

ISBN 975-510-686-3

9 789755 106861

KDV İÇİNDEDİR